

THÁM TỬ LỪNG DANH CONAN

PHÙ THỦY XỨ EJINBARA

Nguyên tác:

Gosho AOYAMA

Tác giả tiểu thuyết:

Takahisa TAIRA

Người dịch:

NGUYỄN PHƯƠNG BẢO CHÂU

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

CHƯƠNG 001

PHÙ THỦY VIẾNG MỘ

Vào buổi sáng đầu tiên của kỳ nghỉ ba ngày liên tiếp, Conan cùng ông Kogoro và Ran ngồi trên chiếc thuyền theo dòng sông Teimuzu của quận Teitan tới Ejinbara.

- Đáng lẽ ta không nên làm việc này... - Ông Kogoro ngẩng bầu trời đang chuyển dần sang màu chì với vẻ tiếc nuối. Nói rồi ông quay lại, đưa mắt nhìn Đội thám tử nhí ngồi ở hàng ghế sau – Tại sao mấy đứa lại bám theo chuyến du lịch của ta hả?

Genta, Mitsuhiro, Ayumi và Ai vô thức cúi đầu trước ánh mắt khó chịu của ông Kogoro. Nhưng ngay lúc đó, Ran đã lườm từ ghế bên kia lối đi:

- Nhờ bác Agasa và Đội thám tử nhí mà bố mới phá được vụ án này đấy! Hơn nữa, bố đã hứa là nếu phá được vụ án, bố sẽ đãi tất cả những người ở đó một chuyến du lịch đã đời còn gì!

- Đúng rồi đấy ạ! – Conan đang ngồi cạnh ông Kogoro cũng lên tiếng bênh bạn.

- Hừm, chẳng cần mấy đứa trẻ con như tụi bay giúp thì với trí thông minh hơn người, một mình Mori Kogoro ta đây cũng vẫn có thể giải quyết vụ án ngon lành! – Ông Kogoro nói với vẻ bất mãn, rồi lấy ví từ túi quần ra và nhìn vào ngăn đựng tiền một cách tiếc nuối – Số tiền trả công của thân chủ chẳng còn bao nhiêu... Đáng lẽ ta đã có thể thắng lớn trong vụ cá cược giải

G1(1) rồi... - Chuyển ánh mắt tiếc nuối từ chiếc ví xẹp lép sang đám trẻ, ông thở dài.

"Mình mới là người phá án cơ mà... Vói lại, ông bác đã bao giờ thắng cá cược đâu." Conan cau mày nghĩ thầm.

- Phiền anh quá... Nhưng anh đừng lo, tôi sẽ trông nom bọn trẻ... - Tiến sĩ Agasa ngồi sau trấn an.

- Vâng...

Ông Kogoro ỉu xiu đáp lại, và bác tiến sĩ gật đầu.

- Lâu lắm rồi bác mới quay lại Ejinbara. Chuyến du lịch này sẽ vui lắm đây! – tiến sĩ Agasa nhìn Đội thám tử nhí, mặt tươi cười.

- Vâng ạ! – Genta trả lời.

- Ejinbara là quận như thế nào ạ? – Ayumi hỏi.

- Trước đây khi Nhật Bản còn đóng cửa, không giao lưu với nước ngoài. Mãi đến cuối thời Edo, chính quyền mới bắt đầu mở cửa cảng biển, và Ejinbara là một trong những cảng đầu tiên được phép đón thuyền từ nơi khác đến. Cùng với việc mở cửa, văn hóa bốn phương du nhập vào quận, và vào thời Meiji(2), Eijinbara trở thành nơi đầu tiên xuất hiện những sản phẩm ngoại quốc như đèn khí đốt, xe ngựa và đường sắt.

- Thế ạ? – Đội thám tử nhí chăm chú nghe tiến sĩ Agasa.

- Hiện giờ Ejinbara vẫn mang những nét văn hóa của nước ngoài, nên thu hút rất nhiều khách du lịch, đặc biệt là những cô gái trẻ.

- Chắc nơi đó lãng mạn lắm nhỉ... - Ayumi chống tay mớ màng.

- Hừm, tiêu tiền của người ta có khác, vui vẻ quá nhỉ... - Nghe cuộc trò chuyện giữa tiến sĩ Agasa và Đội thám tử nhí, ông Kogoro tỏ vẻ bất bình, nhưng im bật khi thấy ánh mắt của Ran. Ông vội vàng đổi chủ đề. – Ran, sao tự dưng con lại muốn đi viếng mộ của người nước ngoài ở Ejinbara?

- Con muốn đặt bó hoa này lên một ngôi mộ thay lời cảm ơn – Ran nói, mắt nhìn bó hoa màu vàng trên tay.

- Cảm ơn à? – Ông Kogoro nghiêng đầu thắc mắc.

Conan bên cạnh ông cũng nghiêng đầu tỏ vẻ không hiểu.

Thấy vậy, Ai xen vào:

- Bó hoa mà chị Ran đang cầm tên là Saint John's wort(3).

- Saint John?

- Vâng. Người ta nói rằng, nếu đặt hoa Saint John's wort dưới gối vào đêm trước ngày kỷ niệm thánh John(4), ta sẽ mơ thấy người bạn đời tương lai của mình.

- Cái gì?! – Ông Kogoro nhảy dựng lên trước cả Conan.

- Chắc chị ấy nằm mơ thấy ai rồi nên mới muốn cảm ơn... - Ai nhìn Conan và ông Kogoro một cách hàm ý.

- Đừng nói là con nằm mơ thấy thằng nhóc thám tử kia đấy... - Ông Kogoro dường như đã mất hết bình tĩnh, nghiêng răng kèn kẹt, mắt lờm gương mặt Shinichi đang hiện ra trong đầu.

Bên cạnh ông, Conan đang giả vờ bình thản.

- Hừm, đó chỉ là mê tín thôi. – Conan vừa nói vừa cười.

- Có thể thế thật. Nhưng quyển "Bí mật thảo mộc Châu Âu" mà chị Ran cầm hiện đang được giới phụ nữ trẻ rất yêu thích, nên tớ nghĩ cuốn sách cũng nói trúng được vài điều. – Ai nhồm dấy, nhìn tựa đề của quyển sách Ran đang ôm.

- Thế... thế hả... - Nụ cười của Conan hơi méo đi.

- Ôi! – Đội thám tử nhí bỗng kêu lên.

Bọn trẻ vừa nhìn thấy cây cầu Aurora bắc ngang cửa biển quận Ejinbara. Sương mù buổi sáng đã che phủ cây cầu, nhưng ta vẫn có thể nhìn thấy hai cây cột khổng lồ đang giữ cây cầu bằng những sợi dây thép căng dài như dây

của một chiếc đàn Harp(5). Cây cầu mang vẻ đẹp thật đặc biệt với những đường nét trang trí độc đáo.

Sau khi chui dưới cây cầu, thuyền sẽ vào cảng Ejinbara. Ông Kogoro cầm áo khoác trên tay và đứng dậy. Conan cũng nhảy xuống đất. Trong thuyền, những hành khách khác cũng bắt đầu thu dọn hành lý và xếp hàng về phía cửa.

- Sương mù ngày càng dày... - Ông Kogoro quay lại nhìn cây cầu Aurora khi đã lên mặt đất. Sương mù bao trùm lên cả cầu.

- Đúng thế thật. – Genta đồng ý.

- Các nhà nghiên cứu đã chia sương mù thành bảy loại tất cả. Ejinbara được coi là mảnh đất của sương mù, vì nơi đây có đến bốn loại, ví dụ như sương mù bức xạ(6) hay sương mù gió(7).

– Tiến sĩ Agasa giải thích trước sự thán phục của Genta và Mitsuhiro.

Tuy nhiên, tụi con gái lại đang say mê ngắm nhìn những con thuyền sang trọng từ khắp nơi trên thế giới đang đậu trong cảng. Bên cạnh chiếc Queen Elizabeth của Anh, ở đây có đủ loại thuyền du lịch từ những nước phương Tây khác. Trong sương mù, những chiếc thuyền trông giống như bầy chim màu trắng đậu xuống cảng nghỉ ngơi.

- Đẹp quá... - Ran thở dài. Ayumi và Ai cũng gật đầu, đắm chìm trong khung cảnh huyền ảo.

- Đi nào mấy đứa!

- À, vâng ạ! – Nghe tiếng giục của ông Kogoro, tụi con gái giật mình và bắt đầu cầm hành lý bước đi, nhưng thỉnh thoảng vẫn quay lại nhìn cảng biển.

Chẳng bao lâu sau, khách tham quan đã nghe thấy tiếng ồn ào của phố phường. Cạnh cảng biển là khu phố của người Trung Quốc. Ở đó có các biển hiệu được viết bằng chữ màu đỏ đặc trưng của Trung Hoa nổi bật như muốn át đi làn sương dày

đặc. Phía dưới các biển hiệu, rất nhiều khách tham quan đang đi lại với vẻ băn khoăn không biết nên vào đâu.

- Ran, hay chúng ta ăn trước đi rồi hẵng đi viếng mộ? – Ông thám tử đưa tay xoa bụng. Mùi hương thơm phức của món ăn Trung Quốc bắt đầu làm ông đói.

- Con muốn đi viếng mộ trước cơ!

- Thôi được rồi. – Ông Kogoro chắc lưỡi về tiếc rẻ.

- Chị Ran nói đúng đấy, mục đích đầu tiên của chúng ta là đi viếng mộ cơ mà. Đúng không Genta? Ủa? – Conan quay qua quay lại tìm kiếm. Mới phút trước Genta còn đang đi ngay cạnh Conan, mà giờ đã biến mất tăm.

Hóa ra cậu bé đã đi theo tấm biển quảng cáo nổi bật nhất, và đang đứng nhìn món vịt quay Bắc Kinh treo trước quán ăn một cách thèm thuồng.

- Bác tiến sĩ ời, chúng ta chờ ở đây đi. – Genta vừa ngấm món vịt vừa xin bác tiến sĩ.

- Nhưng mà... - Tiến sĩ Agasa chần chừ xoa cằm.

- Quán ăn này có vẻ đông khách. Nếu không xếp hàng trước, lát nữa quán mở chúng ta sẽ không kiếm được chỗ đâu. – Genta lo lắng nhìn hàng người đông nghịt đứng chờ trước cửa.

- Thôi được rồi. Bác tiến sĩ đợi ở đây nhé. – Conan nhượng bộ.

- Nhưng...

- Không sao đâu bác ạ. Cháu đi viếng mộ một lát rồi về ngay. –
Ran nói.

- Nếu cháu đồng ý thì được... Bác sẽ cố gắng giữ chỗ trước. –
Tiến sĩ Agasa và Đội thám tử nhí đứng vào hàng người.

- Khu mộ của người nước ngoài ở đâu? – Ông Kogoro nhìn
quanh.

- Để con hỏi đường nhé. – Ran lại gần cụ già người Trung Quốc
ngồi trên

vĩa hè. Cụ không nói một lời nào, chỉ đưa tay chỉ con dốc dẫn
lên ngọn đồi ẩn hiện trong làn sương mù.

- Cháu cảm ơn ông ạ! – Ran có vẻ ngạc nhiên, nhưng vẫn cúi
đầu cảm ơn cụ già, và tiến về phía con dốc.

Ông Kogoro và Conan đi theo.

Con đường dốc hơn vẻ bề ngoài, và chỉ một chốc sau ông
Kogoro đã bắt đầu thở dốc.

- Bố thật là...

Ran đẩy bố với vẻ chán ngán. Nhờ được đẩy, ông Kogoro cũng
tìm cách leo được lên đỉnh đồi.

- Chỗ này đẹp quá... - Ran ngắm nhìn khung cảnh trải dài trước
mặt.

- Đứng ở đây ta có cảm giác như vừa đi lạc vào thành phố Châu Âu nào đó... - Ông Kogoro đồng tình, mắt mở to kinh ngạc.

Trước mặt ba bố con là khung cảnh đường phố trông như ở một nước phương Tây thế kỷ XIX nằm giữa lòng sương mù. Nơi họ đứng chỉ cách cảng biển hai mươi phút đi bộ, nhưng cảnh tượng trên đồi dường như thuộc về một thế giới khác. Những ngôi nhà xếp ngay ngắn cạnh nhau, tất cả đều được xây theo kiểu kiến trúc phố biển của vùng Tây Âu và Anh, với cột nhà làm từ những thân cây gỗ lớn, và tường bằng gạch đỏ hoặc thạch cao. Dưới làn sương mù, những cột đèn hai bên con đường lát đá tỏa ra ánh sáng mờ ảo. Nhìn khung cảnh đó, ta có cảm giác như vị thám tử tài ba Sherlock Holmes mà Conan hâm mộ có thể xuất hiện bất kỳ lúc nào với chiếc ô trên tay cùng người bạn bên cạnh – bác sĩ Watson.

- Chắc kia là khu mộ dành cho người nước ngoài. – Ran bước về phía cánh cổng sắt ẩn hiện trong sương.

Ông Kogoro và Conan đi theo.

Đi qua cánh cổng, ba người nhìn thấy một khu mộ được xây trên sườn dốc hướng ra biển. Nếu trời nắng, chắc chắn từ đây có thể thấy biển Ejinbara.

- Chỗ này có nhiều cột thập tự giá nhỉ. – Conan nhận xét. Trong nghĩa trang có một số lượng không đếm xuể những cây thập tự giá nối tiếp nhau.

- Khu mộ này là nơi tưởng niệm những người ngoại quốc đã cống hiến cho Ejinbara cũng như cả nước Nhật. Phần lớn họ đều không về nước mà mất ngay ở vùng này. – Đúng như Ran nói, quanh đây toàn những bức tượng mang vẻ đặc trưng của tôn giáo phương Tây như Đức mẹ Maria, thiên sứ, hay thậm chí là thập tự giá kiểu Nga.

- Khu mộ hướng ra biển cũng có lý do cả. – Conan nói.

- Ừ. Người xây dựng khu mộ mong muốn linh hồn của những người ngoại quốc có thể hướng ra biển, để linh hồn họ bay về mảnh đất quê hương.

- Thì ra là thế... - Ông Kogoro trầm ngâm.

- A, kia rồi! – Ran rảo bước sâu vào trong khu mộ. Ba bố con đến trước một ngôi mộ có những bó hoa chồng chất lên nhau như núi.

- Nhiều hoa quá! – Ông Kogoro tròn xoe mắt.

Ran nhẹ nhàng đặt bó Saint John's wort lên trên chồng hoa.

- Elizabeth Montgory? – Ông thám tử đọc chữ khắc trên phiến đá.

- Đó là phù thủy cuối cùng bố ạ.

- Phù thủy ấy hả? – Ông bất giác nói to.

- Vâng. – Ran khẽ gật đầu, rồi quỳ xuống trước mộ, tay chấp trước ngực.

Ông Kogoro muốn hỏi rõ thêm, nhưng thấy Ran như vậy nên không dám cất tiếng. Sự im lặng bao trùm lên khu mộ.

- Cứu tôi với! – Tiếng hét của một cụ già phá tan sự tĩnh lặng.

Conan là người đầu tiên phản ứng trước tiếng kêu. Cậu chạy về phía ngôi mộ gần cổng. Ông Kogoro bám theo sau. Khi họ tới cổng, họ nhìn thấy thấp thoáng trong màn sương một ông già nằm trên mặt đất, đang bị một bóng người mặc áo đen, đội mũ đen trùm kín mặt ngồi đè lên. Hắn lấy một vật sáng loáng từ trong áo ra và giơ tay phải lên, chuẩn bị đâm vào ông cụ.

- Dừng lại! – Conan quát lên.

Tên áo đen quay phắt lại.

- Có chuyện gì thế?!

Nghe tiếng gọi sang sảng của ông thám tử, tên sát nhân chắc lưỡng, rời khỏi nạn nhân. Khi đó, chiếc mũ hắt đội sụp trên đầu lệch đi, để lộ gương mặt.

- Á! – Conan đông cứng trong giây lát. Gương mặt của hắn bị bóng nặng nề. – Đứng lại!

Cậu bình tĩnh lại, đuổi theo bóng người mặc áo choàng đen đang chạy khỏi khu mộ. Nhưng khi qua cổng, thì tên sát nhân đã biến mất.

- Hắn biến đi đâu rồi... - Conan kinh ngạc nhìn quanh. Khu vực quanh mộ chẳng có gì ngoài sương mù và sự im lặng bao trùm.

Ông Kogoro đến sau sục sạo tìm khắp nơi, nhưng cũng không tìm thấy gì.

- Hừm! – Ông thám tử giậm chân về tức tối.

Rồi sực nhớ ra cụ già đang nằm trong khu mộ, hai người vội vàng quay lại. Tới nơi, họ thấy Ran đã đỡ ông cụ dậy. Được Ran tận tình chăm sóc, nhưng cả người ông vẫn run bần bật vì sợ.

- Phù thủy... Phù thủy đấy! – Ông cụ run rẩy bám lấy ông Kogoro.

- Phù thủy ư? – Ông thám tử chớp mắt vẻ khó hiểu.

Conan còn nhớ rất kỹ diện mạo của tên sát nhân. Mặt hắn bị bóng nặng, nhưng chiếc mũi khoằm như mũi điều hâu và khuôn miệng rộng của hắn đúng là rất giống phù thủy.

- Ông bình tĩnh lại đã. – Thám tử Kogoro trấn an, nhưng cụ già vẫn kéo tay ông và miệng cứ kêu lên "Phù thủy, phù thủy!" liên tục. – Được rồi, tôi hiểu rồi mà. – Ông thám tử nói như dỗ một đứa trẻ.

Cuối cùng ông già cũng bình tĩnh lại.

- Cảm ơn mọi người... - Cụ cúi đầu.

- Để tôi đưa cụ về nhà.

Nghe ông Kogoro nói, ông cụ gật đầu đứng dậy, người vẫn còn lảo đảo.

CHƯƠNG 002

LÁ THƯ ĐE DỌA CỦA PHÙ THỦY

Nhà của ông cụ nằm ở trung tâm quận, cách khu nghĩa trang khoảng mười phút đi bộ. Ông ở trong một tòa nhà ba tầng đã cũ, trên cửa có biển đề hàng chữ “Văn phòng luật sư Miura”.

Ông Kogoro nhận chìa khóa của cụ già. Cửa mở ra với tiếng kêu cọt kẹt khó nghe. Conan bấm công tắc đèn cạnh cửa. Ngọn đèn cũ kỹ với lớp bụi bám hai bên nhấp nháy hai, ba lần như ngập ngừng rồi mới sáng hẳn.

Trong phòng kê hai chiếc bàn làm việc, trên bàn là những chồng tài liệu bừa bộn. Ngoài hai chiếc bàn, cạnh tường còn có tủ sách bằng kim loại chắc chắn, trên đó xếp đầy những cuốn sách luật pháp dày cộp.

- Ông ổn rồi chứ?

- Vâng. – Ông già trả lời ông thám tử, rồi từ từ ngồi xuống ghế sofa. – Nhờ có ông mà tôi mới thoát được. – Ông cúi đầu, gương mặt nhẹ nhõm.

Về đến văn phòng quen thuộc, nên ông cụ có vẻ bình tĩnh hơn hẳn, thậm chí còn khẽ mỉm cười. Có lẽ ông đang nhớ lại và thấy xấu hổ vì sự hoảng loạn của mình khi trước.

Dưới ánh sáng của đèn điện, khuôn mặt ông cụ hiện lên rõ hơn hẳn lúc ở nghĩa trang. Ông có mái tóc màu hạt dẻ, sống mũi thẳng và đôi mắt ánh lên màu xanh nước biển.

- Tôi là luật sư Miura. Thường ở đây còn có một trợ lý nữa, nhưng vì hôm nay là ngày nghỉ nên không có người tiếp đón chu đáo... - Ông luật sư nói như xin lỗi, và ra hiệu cho ông Kogoro ngồi xuống chiếc ghế sofa đã cũ đến mức bông lót sắp rơi ra ngoài.

Ông thám tử đưa mắt nhìn Ran và Conan rồi gật đầu, ngồi xuống ghế.

Luật sư Miura chậm chạp rút một tờ danh thiếp ra khỏi chiếc hộp trong túi áo đưa cho thám tử Kogoro. Khi nhìn thấy cái tên trên danh thiếp của ông thám tử, mắt ông Miura sáng rỡ:

- Thì ra ông là thám tử Mori Kogoro lừng danh! – Ông soi xét người ngồi trước mặt mình.

- Chà, ông cũng biết tôi à? – Được nhận ra, ông thám tử nhếch lông mày bên phải lên thích thú.

- Thì ông nổi tiếng đến thế kia mà.

- Vâng vâng, tôi biết. – Ông Kogoro cười to vẻ tự mãn.

- Nhân dịp được gặp ông, tôi có điều muốn nhờ vả... - Ông Miura nắm lấy tay ông thám tử, mừng rỡ như gặp được người tròi.

- Nhờ tôi ấy à?

- Vâng. – Nói đoạn, ông luật sư đứng dậy, mặt căng thẳng. Ông rút khăn tay ra khỏi túi, mở ngăn kéo trên cùng bàn làm việc và dùng khăn tay cẩn thận lấy ra một chiếc phong bì. – Tôi có thứ này... - Ông đưa ông Kogoro bức thư. – Ông đọc đi.

Ông thám tử ngáp ngừng rồi cũng lấy một chiếc khăn tay trắng từ túi áo trong, nhận phong bì và cẩn thận lấy bức thư bên trong ra. Trên đó có dòng chữ. “Thứ thuộc về phù thủy mãi thuộc về phù thủy. Nếu có ý chiếm đoạt, dù chạy đi đâu, dưới lời nguyền của phù thủy, người sẽ bị mổ sống lấy tim.” Được ghép bởi những chữ cắt ra từ báo hoặc tạp chí.

Nghe ông Kogoro đọc nội dung bức thư xong, vẻ mặt Ran và Conan trở nên căng thẳng. Nhưng ông thám tử chỉ cười nhạt:

- Thứ thuộc về phù thủy ư?

- Vâng. Tôi nghĩ lá thư ám chỉ gia sản của người phụ nữ mới mất vì tuổi già hôm trước. Bà được người dân Ejinbara nơi đây gọi là phù thủy.

- Thế hả... Bà phù thủy đó để lại bao nhiêu tài sản? – Ông Kogoro đưa tay gãi mũi, lơ đãng hỏi.

- Để tôi xem nào... Tài sản riêng của bà tính ra đã khoảng năm triệu yên. Bà còn được thừa kế một căn nhà của gia tộc, tòa nhà ấy to nhất nhì Ejinbara này. Vì thế tính ra, tổng cộng gia sản của bà phải lên tới hơn hai mươi triệu yên.

- Hai... Hai mươi triệu yên?! – Ông Kogoro há hốc miệng.

Trong lúc ông Kogoro còn bàng hoàng, Conan tranh thủ xem xét bức thư.

Phải đến lúc Ran kéo tay áo, ông thám tử mới định thần:

- Người phụ nữ đó là người như thế nào?
- Tên bà là Elizabeth Montgomery. Bà có một cửa hàng thảo mộc ở Ejinbara này.
- Hả? – Lần này đến lượt Ran ngạc nhiên.
- Cháu biết bà ấy à?
- Vâng, cháu vừa đi viếng mộ bà lúc nãy...
- Chà, tình cờ thật, tôi cũng thế đấy. – Ông Miura tròn mắt.
- Cháu rất thích quyển sách về thảo mộc mà bà viết. – Ran lấy quyển sách mang theo từ trong túi ra.
- À, quyển “Bí mật thảo mộc Châu Âu” hả? – Ông Miura mỉm cười.
- Vâng ạ. Sáng nào cháu cũng pha trà thảo mộc theo đúng công thức trong sách.
- Con làm trò đó à? – Ông Kogoro nhìn con gái.
- Ủa, sáng nào con cũng pha cho bố uống mà.
- Cái gì? – Ông Kogoro nhớ lại. Đúng là gần đây, sáng nào con gái cũng cho ông uống một loại trà có mùi lạ.

- Tôi nghe nói sách của bà Elizabeth được nữ sinh trung học yêu thích, giờ mới thấy đúng. – Ông luật sư cười vui vẻ.

Tuy nhiên, ông Kogoro lại đưa tay xoa bụng một cách lo lắng. Bên cạnh ông, Conan cũng làm y hết.

- Ông có thể kể rõ chuyện về bà phù thủy đó được không? – Ông thám tử hỏi.

- Vâng. Tôi là luật sư riêng của bà ấy, nhưng rất tiếc là tôi không rõ về cuộc đời bà, cũng một phần do bà không chịu kể. Nhưng chắc chắn bà đã sống ở Ejinbara từ thời Meiji.

- Từ thời Meiji ư? Nếu đúng như thế thì bà ta phải hơn trăm tuổi...?

- Vâng. Nhìn bề ngoài không ai nghĩ bà già đến thế nhưng điều đó khá chắc chắn.

- Ừm... - Ông Kogoro ra chiều suy nghĩ.

- Tôi có dịp trò chuyện với một cụ già chín mươi tuổi ở Ejinbara quen thân với bà Elizabeth. Theo câu chuyện thì lúc bà cụ kia bắt đầu biết nhớ là bà Elizabeth đã mở cửa hàng thảo mộc rồi.

- Ra là thế.

- Ông tôi từ Bỉ sang đây tám mươi năm trước. Chắc hẳn bà Elizabeth đã sống ở đây lâu hơn thế.

- Gia đình ông có gốc bên nước ngoài à? – Ông thám tử quan sát mặt ông Miura.

- Vâng. Cha tôi đã cất công xây tòa nhà này ngay sau chiến tranh. So với nhà tôi thì nhà bà Elizabeth quả là khác một trời một vực. Gia đình của bà có dòng dõi hoàng gia, hình như trước đây được phong tử tước(8) ở Châu Âu.

- Gia đình bà ta có dòng dõi hoàng tộc thì phải sang Nhật làm gì?

- Những người trong dòng dõi của bà đều yêu thiên nhiên và thường chữa trị cho dân bằng các loại thảo dược. Tuy nhiên, việc làm đó của họ bị triều đình và nhà thờ chú ý.

- Ủa, tại sao vậy?

- Châu Âu thời đó cho rằng tất cả những ai làm việc mờ ám đều là pháp sư hoặc phù thủy, và cho người săn lùng.

- Phù thủy thời đó bị săn lùng cơ à...? – Ông Kogoro nheo mày. Conan và Ran cũng chăm chú lắng nghe.

- Việc săn lùng phù thủy diễn ra vào khoảng thế kỷ XIV đến thế kỷ XIX ở các nước phương Tây. Ở Châu Âu thời Trung đại, những người không theo đạo Thiên Chúa phải ra hầu tòa với tội danh phù thủy. Nếu bị kết án, họ bị trói chặt chân tay lên một chiếc cọc và bị thiêu sống. Tài sản của “phù thủy” bị nhà thờ hoặc triều đình tịch thu. Vì thế, việc săn lùng phù thủy đã trở thành một thủ đoạn để cướp lấy tài sản của người giàu. Dòng họ Elizabeth sở hữu một mảnh đất màu mỡ, nên họ bị triều đình để ý và dồn vào đường cùng.

- Chỉ vì muốn có đất mà chúng đã không từ một thủ đoạn nào...
- Ran nheo mắt.
- Câu chuyện thương tâm quá. – Ông Kogoro cũng nhăn trán.
- Vâng. Để thoát khỏi sự truy đuổi của triều đình, gia tộc của bà đã chạy trốn

khắp nơi, cuối cùng tìm đến khu phố của người ngoại quốc ở Ejinbara này. Ở đây gia đình họ cũng sống một cách bí mật để tránh bị chú ý.

- Vậy thì việc mọi người gọi bà ta là phù thủy cũng có phần đúng.
- Thì tôi đã bảo vậy từ đầu rồi mà! – Ông Miura giận dữ lườm ông thám tử.
- À, vâng... Thế bà Elizabeth định để tài sản hơn hai mươi triệu yên ấy cho ai?
- Trong di chúc của bà ấy có tên của ba người thừa kế. Tuy nhiên, cả ba đều là những người lạ, không có quan hệ máu mủ gì với bà.
- Bà ấy định để lại tài sản cho người lạ sao? – Ông Kogoro nghiêng đầu. – Bà ấy không có thân nhân à?
- Vâng, bà không còn người thân nào ở đây. Tuy nhiên, bà có nhận một cô bé mồ côi về làm con nuôi. Cô ấy tên là Tsurumi Youko. Tôi biết cô bé từ khi cô còn nhỏ. Giờ cô đã thành một

thiếu nữ thông minh, xinh đẹp. – Ông Miura say sưa nói như đang kể về cháu ruột mình.

- Cô ấy xinh đẹp lắm à? – Ông Kogoro đồng tai. – Vậy tại sao cô Tsurumi đó không được quyền thừa kế?

- Tôi cũng rất ngạc nhiên. Cô Tsurumi lúc nào cũng yêu quý bà Elizabeth như mẹ đẻ của mình, hết lòng phụng sự bà. Cô ấy lại không có người thân, cũng không có vẻ có nhiều tài sản riêng...

- Ông luật sư thương cảm.

- Ba người có tên trong di chúc là những ai?

- Cả ba người đều thuộc những dòng họ sinh ra và lớn lên ở Ejnbara. Họ là bạn bè từ thuở nhỏ. Khi còn là trẻ con, ba người đó cùng nhau lập ra Đội thám tử nhí. – Mắt ông Miura trở nên xa xăm.

- Đội thám tử nhí ạ? – Conan ngạc nhiên.

Nhưng ông Kogoro không thèm để ý mà tiếp tục hỏi:

- Rồi sao nữa?

- Người đầu tiên là ông Toda Jirou, người sáng lập trường Tiểu học Tư thục Ejnbara. Người thứ hai tên là Motomachi Seizou, hiện có bảo tàng đồ chơi gần cảng. Cuối cùng là ông Isezaki Riki, thành viên hội đồng quận Ejnbara, và cũng là thân chủ của tôi.

- Cả ba đều là những người rất thành đạt.

- Vâng, đến mức họ được gọi là ba vị thánh của Ejinbara.
- Thế cơ à?
- Vâng. Trong di chúc còn viết, nếu vì lý do nào đó mà ba người họ không thể nhận quyền thừa kế, thì tài sản sẽ được chuyển cho con cái họ. Nếu con cái họ cũng có lý do để không nhận gia sản, thì quyền thừa kế sẽ thuộc về cô Tsurumi Youko.
- Số tiền lớn như vậy làm gì có người nào muốn từ chối chứ? Trường hợp họ không thể nhận gia sản là như thế nào?
- Đó là trường hợp họ tử vong. – Ông Miura trả lời câu hỏi với vẻ bình thản của một luật sư.
- Nếu ba vị “thánh nhân” và con họ mất, thì tất cả tài sản sẽ chuyển giao cho cô Tsurumi Youko... - Ông Kogoro vuốt cằm dăm chiêu.
- Vâng. Tuy nhiên, nếu cô Tsurumi gặp chuyện gì đó mà không thể nhận tài sản, thì số tiền thừa kế sẽ được chuyển cho ông Sakuragi. Ông là cha sứ của nhà thờ Ejinbara mà bà Elizabeth thường đi lễ trước khi mất.
- Ý ông là trong trường hợp cô Tsurumi không còn?
- Vâng. Và cuối cùng, nếu ông Sakuragi không thể nhận tài sản, thì tôi sẽ thay mặt bà Elizabeth quyên tặng số tiền cho một tổ chức từ thiện nào đó thích hợp nhất theo ý tôi.

- Tôi hiểu rồi... - Ông Kogoro gật đầu, nhưng mặt Conan có vẻ nghiêm trọng. - Ông nghĩ rằng vì tên mình có trong di chúc, nên ông đã bị tấn công chứ gì?

- Đúng thế. Nhưng kẻ lúc này không phải là một người thường, đó là một phù thủy! - Ông Miura khẳng khẳng.

- Ha ha ha. Đúng là bà Elizabeth được gọi là phù thủy thật, nhưng bà ấy đã mất rồi kia mà? Với lại, ở thế kỷ XXI này làm gì còn pháp sư phù thủy nữa. - Ông Kogoro lại cười nhạt.

- Nhưng... - Ông Miura toát mồ hôi.

- Ông đừng lo lắng. Lá thư này chỉ là một trò đùa thôi.

- Trò đùa ư? - Ông Miura hỏi lại.

- Đúng. Bà Elizabeth đã mất, nghĩa là di chúc đã được công bố đúng không?

- Vâng, tôi đã tập hợp khoảng hai mươi người liên quan, bao gồm cả một số người làm việc trong cửa hàng thảo mộc, để công bố di chúc.

- Khoảng hai mươi người... Nếu hai mươi người đó chỉ kể cho những người thân nhất, thì tổng cộng cũng phải đến khoảng một trăm người biết nội dung của di chúc rồi.

- Ông có lý.

- Một kẻ trong số đó biết ông có thể có quyền định đoạt tài sản của bà Elizabeth, nên muốn dọa ông đấy thôi. – Ông thám tử cười.

- Khả năng đó không phải không có, nhưng tôi vẫn nghĩ rằng... - Ông Miura dùng khăn tay lau mồ hôi chảy thành dòng trên mặt. Mắt ông đảo quanh như đang sợ điều gì đó.

- Ông đoán được kẻ nào đã gửi bức thư chẳng? – Ông Kogoro nhìn dò xét.

- À, không, chuyện đó... - Ông luật sư luống cuống một lúc, rồi im lặng.

- Sao nào? – Ông Kogoro hỏi dồn, nhưng ông Miura vẫn im như hến.

Trong lúc hai người căng thẳng nhìn nhau, Conan đã xem xét xong bức thư đặt trên bàn, và khẳng định lá thư không có mục đích lừa gạt. Nếu một kẻ nào đó muốn gửi thư chỉ để dọa ông luật sư, thì trên mảnh băng dính dán thư chắc hẳn đã có dấu vân tay, hoặc sợi vải của trang phục còn vương lại. Đằng này, dù đã kiểm tra rất kỹ, Conan vẫn không tìm thấy dấu vết nào.

Tuy nhiên, khi nhìn vào bên trong phong bì, Conan phát hiện ra một vài hạt gì đó màu đen. Cậu dốc ngược phong bì để chúng rơi ra, rồi đưa lên mũi ngửi. Nhúm hạt thoảng mùi gỉ sắt. Conan dùng khăn cẩn thận gói lấy một hạt, rồi đổ số còn lại vào phong bì như cũ và để trả nó lên bàn.

Khi Conan xong việc thì ông Kogoro và ông Miura vẫn còn đang nhìn nhau. Ông luật sư vẫn cứng đầu không chịu hé miệng.

- Ông có đoán được kẻ đã gửi bức thư hay không nào? – Ông Kogoro vừa rung đùi vừa hỏi một cách thiếu kiên nhẫn.

- Nói có thì cũng không hẳn, mà nói không thì cũng... - Ông Miura không còn nói năng lưu loát như lúc trước. Ông lảng tránh ánh mắt ông thám tử.

- Thôi được rồi... - Ông Kogoro thở dài.

- Tôi xin lỗi ... - Ông Miura cúi mái đầu gần đã bạc.

- Trong số những người thừa kế, ngoài ông ra, có ai bị phù thủy tấn công không?

- Hiện giờ thì tôi chưa nghe có chuyện đó, nhưng chắc chắn họ sẽ gặp nguy hiểm! – Ông Miura nói, ánh mắt lộ vẻ rất nghiêm trọng, làm ông thám tử bất giác ngồi lùi lại.

- Tôi... Tôi hiểu rồi. Nếu ông đã nói đến như vậy thì tôi sẽ tìm ra kẻ đã gửi bức thư đe dọa này.

- Ông nói thật chứ? – Ông Miura mừng rỡ.

- Vâng. Chắc chúng ta có duyên nên mới gặp nhau ở khu nghĩa trang, vì thế tôi không thể từ chối. Tôi sẽ bắt đầu điều tra ngay bây giờ.

- Xin cảm ơn ông! – Ông Miura cảm động siết chặt tay ông thám tử.

- Oái, đau quá! – Ông Kogoro kêu lên.

- Ấy chết, tôi xin lỗi!

- Tôi không sao. Nếu điều tra được gì, tôi sẽ liên lạc với ông ngay. – Nói đoạn, ông Kogoro đưa mắt ra hiệu cho Ran và Conan rồi đứng dậy chào ông luật sư.

- Mọi việc trông chờ cả vào ông đấy! – Ông Miura nói mãi khi đứng ở cửa tiễn ba bố con.

Trời đã bớt sương mù. Ông Kogoro vừa đi vừa ngoảnh lại, và nhả mặt vẻ phiền phức khi lần nào cũng nhìn thấy ông Miura đứng trước cửa văn phòng. Một chiếc taxi đi qua, ông Kogoro lập tức giơ tay vẫy.

- Cho chúng tôi đến khu phố Tàu. – Nói với tài xế xong, ông Kogoro đẩy Ran và Conan vào xe một cách vội vã.

- Bố sao thế ạ? – Ran thắc mắc.

- Sao trắng gì chứ. Bố thấy câu chuyện về phù thủy gửi thư đe dọa đúng là vớ vẩn. – Ông ngồi phịch xuống ghế, chắc lưỡi bực bội.

- Con thấy bố lắng nghe chăm chú lắm cơ mà?

- Bố mà không tỏ vẻ đồng tình thì có khi ông ta còn giữ lại, không cho về đấy chứ.

- Nhưng, bố...

- Bố đâu có rảnh rồi đến mức tin lời ba hoa của một ông luật sư già khụ! Khoảng một tuần nữa bố sẽ quay lại bảo cuộc điều tra không thành công để ông ta không làm phiền người khác với câu chuyện nhảm nhí đó nữa.

- Bố thật là...!

- Nếu ông già đó nghĩ lá thư đe dọa là thật, thì ông ta đã báo với cảnh sát từ lâu rồi, sao còn phải chờ thám tử ở nơi khác đến để nhờ vả?

- Chuyện đó thì bố có lý. Nhưng tại sao lúc trước ông ấy lại bị tấn công?

- Khu nghĩa trang đó nhiều bọn cướp giật lăm. Con có nhìn biển báo ở đó không hả?

- Dạ? – Ran ngơ ngác.

Đúng là ở khu nghĩa trang có tấm biển cảnh báo người đi viếng chú ý bị cướp giật. Nhân lúc Ran ngơ ngác, ông Kogoro càng được thể:

- Con nghĩ kỹ đi. Tên của ông già kia nằm ở tận cuối di chúc. Nếu có kẻ muốn gia sản, thì hẳn phải tấn công lần lượt theo thứ tự chứ?

- Ừm...

Thấy Ran không biết nói gì, ông Kogoro đắc thắng:

- Ha ha ha. Trên đời này mà có phù thủy thật, thì ta sẽ nhờ bà ấy phù phép để được giàu có và sống cùng thật nhiều cô xinh đẹp...

- Bố quá đáng quá đấy! – Ran quay mặt đi giận dỗi.

Conan lên tiếng:

- Bác ơi, nếu có kẻ muốn giết tất cả những người thừa kế thì sao ạ?

- Cái gì? – Ông Kogoro kinh ngạc nhìn Conan.

- Nếu kẻ gửi bức thư đe dọa từ đầu đã có ý định hại chết tất cả những người có trên trong di chúc của bà Elizabeth, thì hẳn đâu cần quan tâm đến thứ tự, phải không ạ?

- Trong di chúc có đến sáu tên người tất cả. Kẻ nào dám giết tận sáu người chứ? – Ông Kogoro toát mồ hôi.

- Cháu cũng không chắc, nhưng có lẽ bác nên kiểm tra tất cả những người có quyền thừa kế xem sao?

- Hừm, rắc rối quá! Đã bao nhiêu lần ta bảo mày đừng có chõ mũi vào công việc làm ăn của người lớn rồi? – Ông Kogoro cốc đầu Conan.

- Ồi, đau quá... - Conan xoa cục u trên đầu.

- Ta không có thời gian làm mấy chuyện lãng nhãng. Ran, con đọc sách thảo mộc đáng ngờ của bà già đó nên mới nghĩ vớ nghĩ vẩn... - Ông Kogoro lườm con gái.

- Quyển sách đó đâu có đáng ngờ! Trên đó viết trên đời này không một loài thực vật nào là không có tên. Trong sách còn có đầy đủ công thức chi tiết để người đọc biết dùng thảo mộc để chữa cảm cúm, giúp tỉnh rượu... - Ran cãi.

- Trong người không khỏe thì ra cửa hiệu mua thuốc Tây về mà uống! – Ông Kogoro nạt nộ.

- Vì lo cho bố mà ngày nào con cũng pha trà thảo mộc, thế mà bố...

- Hả? – Ông tròn mắt.

Chưa kịp nói gì, thì điện thoại trong túi áo ông thám tử rung lên.

- Hừm, mã vùng 04, kiểu này chắc là ông già lúc này rồi...- Ông chau mày, lấy điện thoại ra. – Mori Kogoro đây. À, ông Miura đấy hả? Có chuyện gì à? Cái... Cái gì?

- Sao thế ạ? – Ran lo lắng.

- Ông Toda Jirou, người đầu tiên có tên trong di chúc của bà Elizabeth, vừa gặp chuyện không lành.

- Chuyện không lành là chuyện gì ạ? – Ran và Conan căng thẳng.

- Bố cũng không biết. Chúng ta đến đó xem sao. Bác tài, phiền bác cho chúng tôi ra mặt sau trường Tiểu học Ejnbara. – Ông Kogoro nói với tài xế, rồi gập điện thoại lại.

Bác tài xế gật đầu. Chiếc xe ra hiệu rồi rẽ phải ở ngã tư.

Không khí trong xe trở nên nặng nề.

Trong khi đó, tại chiếc bàn tròn ở quán ăn khu phố Tàu, Genta cùng bác tiến sĩ và các bạn ngồi chờ Conan về.

- Người đi cùng quý khách vẫn chưa có mặt ạ? – Người phục vụ trong trang phục Trung Quốc sốt ruột hỏi tiến sĩ Agasa.

- Vẫn chưa... - Bác tiến sĩ gật đầu xin lỗi.

- Hiện bên ngoài quán còn nhiều người đang xếp hàng, nên quý khách vui lòng gọi món luôn được không ạ?

Đúng như người phục vụ nói, ngoài cửa có một đám đông đang chờ vào ăn.

- Họ bảo chỉ đi một chút rồi về mà... - Tiến sĩ Agasa lẩm bẩm, đưa mắt tìm kiếm phía cửa ra vào.

- Conan có sao không nhỉ... Cháu liên lạc qua huy hiệu thám tử mà không ai nghe... - Ayumi nói. Mitsuhiro cũng tỏ vẻ lo lắng.

- Bác ơi, cháu đói quá... - Genta nằm bò ra bàn, bụng sôi ùng ục.

- Bác cháu mình đành ăn trước vậy. – Tiến sĩ Agasa quyết định.

- Thật ạ?

- Ừ. Chắc ba bố con nhà Conan sẽ về ngay thôi. – Bác tiến sĩ mở thực đơn.

- Được ăn rồi! – Genta bật dậy.

Chỉ có Ayumi là nhìn chăm chăm huy hiệu thám tử trên ngực mình, lo lắng chờ tin của Conan.

CHƯƠNG 003

VỤ GIẾT NGƯỜI TRONG PHÒNG KÍN Ở NHÀ TODA

Ngôi nhà của ông Toda - người có tên đầu tiên trong di chúc của bà Elizabeth - nằm bên cạnh một con đường vốn dành cho xe ngựa, cách văn phòng ông luật sư già khoảng 1km về phía đông.

Ông Toda là người đứng ra xây dựng trường Tiểu học Ejinbara và cũng là hiệu trưởng đầu tiên, vì thế nhà ông ở ngay đằng sau trường. Ngôi nhà được xây bằng gạch đỏ rất đẹp, gồm hai tầng nhà trên mặt đất và một tầng hầm. Vào thời Meiji, căn nhà từng thuộc về một gia đình người Pháp.

Taxi đưa ba bố con tới cửa trước ngôi nhà. Họ dừng lại, ngược nhìn lên mái, trên đó có một con gà trống bằng kim loại dùng để trừ tà thường thấy ở phương Tây.

- Đúng là cái loại trọng hình thức. - Ông Kogoro nhận xét.

Vài chiếc xe cảnh sát nhấp nháy đèn đỏ đậu trước nhà, như phủ định khả năng trừ tà của chú gà trống trên mái. Conan linh cảm điều không lành.

Ông Kogoro và Conan bước vào trong. Ngay cạnh cửa ra vào là cầu thang bằng gạch dẫn xuống tầng hầm. Từ dưới hầm vọng lên tiếng động kỳ quái, như thể có một sinh vật khổng lồ nào đó đang quấy đạp trong nước.

- Bố ơi, ông Miura bảo chúng ta xuống tầng hầm thật ă? - Ran run rẩy nhìn xuống hầm.

- Ừ... - Ông Kogoro cũng hơi run.

Ông Kogoro và Ran còn đang chần chừ, thì Conan đã bật đèn pin gắn trong đồng hồ đeo tay và bắt đầu đi xuống. Hai bố con Ran cũng lo lắng đi theo.

Xuống đến nơi, Conan hít vào một hơi dài. Căn hầm bị ngập mà không rõ nguyên nhân. Nước tràn vào đôi giày của Conan. Không khí cũng ẩm ướt và nặng nề. “Đây đúng là nơi thích hợp cho một phù thủy”, Conan thầm nghĩ.

Tầng hầm rộng khoảng mười lăm mét vuông. Chiếc đèn pin trên tay người giám định tạo thành một quầng sáng hình tròn lướt trên tường và trên mặt nước đọng dưới sàn. Tiếng động vọng lên mặt đất mà Conan nghe thấy lúc này là tiếng nhân viên sở cảnh sát đi lại trong vũng nước.

- Bố xuống được chưa ă? - Ran quay lại hỏi.

- Bố đây. Sao bố xui xẻo thế không biết, đúng ngày hôm nay lại đi đôi giày mới mua! - Ông Kogoro nhìn đôi giày mới tinh đã ngập nước, thở dài.

- A, thám tử Mori! Máy bơm của chúng tôi yếu quá, không bơm hết nước lên được, ông thông cảm... - Trung sĩ Takagi ngẩng lên nhìn ông Kogoro vẻ hối lỗi. - Ừa, Conan và Ran cũng đến đây à? - Anh mỉm cười.

- Hôm nay là ngày nghỉ, nên tôi đưa tụi nó đến đây chơi. - Ông Kogoro giải thích, mắt vẫn nhìn đôi giày một cách tiếc nuối. - Ối! - Ông bỗng kêu lên.

Conan vội lia đèn pin lên trần nhà. Từ trên trần, những giọt nước li ti đang thi nhau nhỏ giọt xuống. Một trong số đó đã nhỏ đúng vào gáy ông Kogoro.

- Hừ, ta không ngờ là trần nhà cũng ướt nhẹp. - Ông thám tử giật lấy đèn pin trên tay anh Takagi, soi lên trần. - Điện không hở ra đấy chứ? - Ông sầm soi chiếc đèn cổ trên tường. trên chụp đèn cũng có những giọt nước đọng lại.

- Ông đừng lo. Tôi đã nhờ người giúp việc ngắt điện trước khi xuống đây rồi. - Trung sĩ Takagi vội nói.

- Thế thì tốt. - Ông Kogoro gật đầu.

Từ sau lưng ông thám tử, một người đàn ông cất tiếng, mặt nhăn nhó:

- Mori, sao cậu không có ai mời mà cứ xuất hiện ngay khi có vụ án thế hả?

- A, thanh tra Megure!- Ông thám tử quay lại.

- Thừa thanh tra, tôi gọi ông ấy đến đấy. - Luật sư Miura đứng cạnh thanh tra Megure nói.

- Thì ra là ông à? - Ông thanh tra ngạc nhiên.

- Vâng.

- Lúc này ông nói đã nhờ được thám tử điều tra vụ án. Tay thám tử đó là cậu Mori à?

- Đúng thế đấy.

- Ha ha ha, sếp thấy không? Tôi đâu có tự ý vào đây đâu? - Ông Kogoro nói vẻ đắc thắng.

- Hừm... - thanh tra Megure chịu thua.

- Ha ha ha... À, kia là xác ông Toda phải không? - Ông thám tử lia đèn. Xác ông Toda Jiro hiện lên rõ mồn một trong ánh đèn pin.

Ông Toda trong bộ trang phục thoải mái của ngày thường đang nằm ngửa trên sàn. Cả người ông ướt sũng, đồng tử mở to, nhìn vào một khoảng không bất định. Miệng ông hơi há ra, từ miệng chảy ra thứ chất lỏng không rõ là nước hay nước miếng.

- Kẻ nào nhấn tâm quá... - Ông Kogoro chau mày. Ran lấy cả hai bàn tay che mắt lại. Duy chỉ có Conan tiến lại gần xác ông Toda và bắt đầu quan sát.

“Từ mũi và miệng có bọt chảy ra. Đây là dấu hiệu cho thấy nước đã tràn đầy phổi. Điều này có nghĩa là nạn nhân đã chết đuối... Bàn tay, bàn chân đều có nếp nhăn, chứng tỏ ông ta đã bị ngâm trong nước hơn một tiếng đồng hồ...” Conan đang nghĩ dở thì bị túm cổ áo kéo lên.

- Mày làm trò gì thế hả? Hả? - Ông Kogoro dí sát mặt vào Conan, lườm.

- Hì hì hì... - Conan cười yếu ớt lảng tránh.

- Ran, con trông thẳng nhóc cho cẩn thận! - Ông đẩy mạnh Conan về phía con gái.

- Em phải ngoan chứ. - Ran dịu dàng nói. Được Ran ôm vào lòng, Conan bất giác đỏ mặt.

- Tôi không ngờ chuyện này lại xảy ra... - Những giọt lệ chảy ra từ khóe mắt đầy nếp nhăn của ông Miura.

Thanh tra Megure nhẹ nhàng an ủi:

- Tôi có nghe kể về ông Toda. Mọi người đều nói ông ấy rất tốt bụng, sẵn lòng nhận học sinh vào trường bất kể chúng từ nước nào đến. ngày nghỉ ông ấy còn cho bọn trẻ đi vòng quanh nước Nhật trên thuyền của mình nữa phải không?

- Vâng. Bọn trẻ đều yêu quý gọi ông ấy là thuyền trưởng. Phụ huynh học sinh cũng rất tin tưởng, quý mến ông Toda... - Ông Miura vẫn khóc.

- Tôi xin lỗi, nhưng sắp cho tôi biết tình trạng lúc phát hiện ra xác chết được không? - Ông Kogoro chen vào vẻ hối lỗi.

- À, được thôi. Theo lời người giúp việc, ông Toda có sở thích nghe nhạc cổ điển, nên đã cho lắp đặt hệ thống cách âm ở tầng hầm và thường xuyên xuống đây thưởng thức âm nhạc một mình.

Nghe vậy, Conan đưa mắt nhìn quanh phòng. Trong phòng là hệ thống tube amplifier của hãng McIntosh và hệ thống loa của hãng Westminger Royal. Riêng hệ thống này đã đáng giá bằng một chiếc xe cao cấp. Sát tường có kê một chiếc tủ xếp đầy đĩa nhạc của những nghệ sĩ nổi tiếng như Tchaikovsky, Bach, Mozart. Số lượng đĩa có lẽ phải vượt quá con số 5000. tuy nhiên, cả hệ thống loa và bộ sưu tập đĩa nhạc đã bị ứt nhẹp, và trông có vẻ buồn bã vì đã mất đi ông chủ.

- Một người phụ nữ tên Elizabeth đã tặng ông Toda một đĩa nhạc rất hiếm ở Nhật Bản. Hôm qua ông ấy ở dưới này nghe đĩa nhạc đó đến tối muộn. Sáng nay, không thấy ông ấy trong phòng ngủ, người giúp việc nghĩ rằng ông ngủ quên dưới tầng hầm trong lúc nghe nhạc nên xuống gọi, nhưng đập cửa mãi không có ai trả lời, người giúp việc đã hoảng sợ gọi điện cho xe cấp cứu.

- Khi mở được cửa thì sự việc đã thế này rồi, phải không? - Ông Kogoro ngắt lời.

- Không hẳn như vậy. Tầng hầm này chỉ có một cửa ra vào. Ba người của đội cấp cứu đã hợp sức mở nó ra, nhưng cửa đã bị khóa bên trong, không thể mở được, nên họ phải gọi đội cứu hộ đến. Bên cứu hộ đã dùng cưa điện phá cửa. Vừa mở được cửa ra, thì một lượng nước lớn cùng lúc đổ ra ngoài, làm nhân viên cứu hộ và vào tường bị thương, phải đi cấp cứu. - Thanh tra Megure nghiêm trọng nói.

- Nghĩa là căn phòng lúc đó ngập đầy nước à? - Ông Kogoro soi đèn lên trần nhà một lần nữa.

- Đúng thế.

- Đây là tầng hầm nên nước không thoát ra được. Chắc hẳn nước đã tràn từ ống nước của nhà vệ sinh cũ nào đó. - Ông Kogoro nói một mình, vẻ tự mãn lộ rõ.

- Lúc đầu ta cũng nghĩ vậy, vì nơi này là một trong những nơi đầu tiên của Nhật được lắp đặt hệ thống nước, đến bây giờ chúng bị hỏng cũng không có gì lạ. Vấn đề là không có ống nước nào ở căn phòng này cả.

- Hả? - Ông Kogoro ngạc nhiên.

- Tầng này vốn là nhà kho nên cũng không cần dẫn nước vào.

- Nhưng sếp nghĩ xem, dù không có ống dẫn nước thẳng vào, thì quanh đây cũng phải có hệ thống nước của căn nhà chứ? Chắc nước đã tràn ra từ đó...

- Ta đã cho người của nhà máy nước tới kiểm tra rồi, họ nói là hệ thống nước quanh nhà này không bị hỏng hóc gì cả.

- Thế thì chắc là nước từ cống hoặc hệ thống nước ngầm quanh đây đã chảy ra từ vết nứt nào đó trên tường... - Ông Kogoro chuyển sang soi xét bức tường.

- Ta cũng cho kiểm tra việc đó rồi. Khi quyết định lấy tầng hầm này làm phòng nghe nhạc, ông Toda đã cho sơn lại tất cả các

mặt cẩn thận. Tường cũng không có vết nứt nào cả. Phải không, Tome? - Thanh tra Megure hỏi người đàn ông trong trang phục của đội khám nghiệm hiện trường.

- Vâng, căn phòng được xây tốt lắm - Anh ta đưa tay sửa kính, gạt đầu.

- Sao lại thế được... - Ông Kogoro nói yếu ớt.

- Người của nhà máy nước còn khẳng định trong phòng nghỉ có nước sạch thôi. Cũng có lý, vì nếu là nước cống thì phòng đã có mùi hôi thối rồi.

- Đúng là trong phòng không có mùi khó chịu. - Ông Kogoro ngồi xồm, ngửi nước dưới chân. - Vậy thì lấy đâu ra nhiều nước thế này.

- Đó là vấn đề nan giải nhất đấy. - Thanh tra Megure nghiêng đầu nghĩ ngợi.

Conan đang nghe hai người nói chuyện cũng nhăn trán suy nghĩ. Cậu thầm nghĩ: "Cửa ra vào duy nhất của căn phòng này đã bị khóa, vậy đây là một vụ giết người trong phòng kín..." . Cậu dùng đèn pin của đồng hồ soi lên cánh cửa. Nếu trên cửa có khe hở như khe để nhét thư thì hung thủ có thể lườn vò nước qua... Nhưng cánh cửa chỉ là một tấm kim loại phẳng lì, không hề có lỗ hổng nào.

- Sếp này... Nếu thấy nước chảy vào phòng, thì ông Toda phải chạy ra ngoài chứ?

- Ta cũng nghĩ vậy đó, Mori.

- Thế thì tại sao... ? - Ông Kogoro thắc mắc.

- Nếu có thể làm căn phòng này đầy nước trong giây lát, thì nạn nhân không thể chạy kịp. Vấn đề là bằng cách nào... - Thanh tra Megure cũng nghĩ ngợi.

- Đó là lời nguyện của phù thủy đấy! - Ông Miura đứng sau hai người rên rỉ.

- Ha ha ha, lời nguyện gì chứ... - Ông thám tử cười yếu ớt.

- Chỉ có phù thủy mới có thể làm căn phòng đầy nước trong giây lát thôi, ông có nghĩ vậy không? - Ông Miura khẳng định.

- Tôi biết là lá thư gửi đến ông có viết về việc đó, nhưng... - Ông Kogoro lăm bắm, nhớ lại sự việc lúc trước.

- À, ông cũng nói là có nhận được bức thư đe dọa. Ông có mang nó theo không? - Thanh tra Megure sức nhớ.

- Có đây. - Ông Miura lấy bức thư từ trong túi áo, đưa cho thanh tra.

- Tôi mượn một chút. Xem nào... “Thứ thuộc về phù thủy mãi thuộc về phù thủy...”- Thanh tra Megure đọc lá thư rồi “Ừm” một tiếng dài.

Trong lúc đó, Conan xem xét trang phục của ông Toda và phát hiện ra một thứ giống phong bì được nhét trong túi quần.

- Bác thanh tra ơi, ở đây có gì trông giống một bức thư quá!

- Cái gì? - Ông thanh tra kêu lên ngạc nhiên, nhìn theo ngón tay Conan chỉ. - A! - Ông mở to mắt, dùng đôi tay đeo găng lấy chiếc phong bì, rồi cẩn thận lôi ra bức thư đã bị ướm nhẹp.

“Thứ thuộc về phù thủy mãi thuộc về phù thủy. Nếu có ý chiếm đoạt, dù chạy đi đâu, dưới lời nguyền của phù thủy, người sẽ ngập trong nước đến chết...” Đọc xong, thanh tra Megure lại “Ừm” rất to một lần nữa. Bức thư

lần này cũng giống bức thư đe dọa gửi cho ông Miura, có dán các chữ cái cắt ra từ báo và tạp chí một cách cầu thả.

- Ông ta chết đúng như lời cảnh báo trong thư... - Ông Kogoro căng thẳng nói. Cảnh sát, nhân viên khám nghiệm trong phòng cũng toát mồ hôi.

- Trong phong bì có gì không ạ? - Conan hỏi.

- Ta không thấy gì cả? - Thanh tra Megure dốc ngược phong bì.

Conan hỏi vậy vì muốn biết trong phong bì có gì sắc giống như lá thư gửi đến ông Miura không.

- Tôi đã bảo rồi mà. Chắc chắn tôi cũng sẽ bị giết. Phù thủy sẽ tới giết tôi! - Ông Miura run rẩy, hai tay ôm đầu.

- Ông bình tĩnh lại đi chứ. - Thanh tra Megure quảng tay qua vai ông luật sư, cố trấn an.

Ran im lặng từ này tới giờ bỗng cất tiếng:

- Mọi người có thấy trong này thoảng mùi ngọt của hoa không ạ? - Ran ngửi ngửi không khí, khẽ hỏi.

- Mùi hoa à? - Ông Kogoro hỏi lại.

- À, cháu cũng ngửi thấy à? Ta thắc mắc về mùi này từ nãy tới giờ đấy. Ở đây không ai biết nó là mùi gì cả. - Thanh tra Megure trả lời.

Conan cũng đã để ý đến mùi hương phảng phất trong không trung từ lúc đặt chân xuống hầm. Duy chỉ có ông Kogoro là không ngửi thấy gì, nên nghiêng đầu thắc mắc.

- Cháu có biết mùi này không? - Ông thanh tra nhìn Ran.

- Cháu nghĩ đây là mùi thảo mộc gì đó, nhưng tên cụ thể thì... - Ran suy nghĩ một lát rồi lắc đầu.

- Thế thì tiếc thật. Nếu nhớ ra thì cháu nói ngay nhé.

Nghe thanh tra nói, Ran gật đầu.

Thanh tra Megure quay lại đọc bức thư đe dọa.

Trong lúc đó, Conan ghé mặt xuống sàn nhà kiểm tra.

- Ủa? - Khi thò tay xuống dưới lớp nước đọng trên sàn, Conan chạm phải vật gì đó lạo xạo. Rút tay lên xem, cậu phát hiện hai, ba hạt màu đen dính ở đầu ngón tay. Chúng tan ra khi bị nghiền nhẹ. - A! - Conan mở to mắt. Những hạt bụi màu đen đó cũng là thứ gỉ sắt giống trong phòng bì gửi đến ông Miura. - Bác Megure ơi, trên sàn có nhiều gỉ sắt lắm!

Nghe Conan nói, thanh tra Megure và những người khám nghiệm hiện trường phản ứng cùng một lúc. Họ thò tay xuống nước kiểm tra sàn.

Nhìn kỹ lại, Conan nhận thấy dưới sàn động nhiều mấu gổ sắt tương tự. tranh thủ lúc mọi người không để ý, cậu lén gói một mấu vào khăn tay, định bụng về nhờ tiến sĩ Agasa nghiên cứu.

- Đề phòng trường hợp bất trắc, ông Miura có đoán được ai sẽ bị tấn công tiếp theo không? - Thanh tra Megure nhớ ra.

- Tiếp theo à? - Ông Miura vuốt cằm. - Để xem nào... Nếu bản di chúc của bà Elizabeth là nguyên nhân của những vụ tấn công này, thì tiếp theo là ông Motomachi, nhưng ông ấy đang trông nom bảo tàng đồ chơi đông người. Cha xứ Sakuragi cũng ở cùng những người trông coi nhà thờ khác, nên chắc không sao... Ông Isezaki thì đang nằm trong một bệnh viện lớn, ở đó rất đông y tá trực... - Ông luật sư tiếp tục nghĩ ngợi. - Đúng rồi, có thể cô Tsurumi Youko sẽ gặp nguy hiểm! Dù trông coi cửa hàng thảo mộc cả ngày nhưng cô ấy là một phụ nữ chân yếu tay mềm, lại sống một mình ở nhà riêng từ khi bà Elizabeth mất. - Ông Miura run run nói. - Ông Kogoro, ông có thể đến chỗ cô Tsurumi xem thế nào được không? - Ông chấp hai tay, xin ông thám tử.

- Nhưng vẫn chưa có bằng chứng chắc chắn cho thấy đây là một vụ giết người... - Ông Kogoro định phản đối.

- Không, chắc hẳn đây là mở đầu của một vụ thám sát hàng loạt đáng sợ! Tôi xin ông đấy. Sao ông có thể để mặc một cô gái trẻ xinh đẹp gặp nguy hiểm được?
- Trẻ đẹp ư? Đúng rồi, ông có kể rằng cô Tsurumi rất xinh đẹp.
- Ông Kogoro nhớ lại lúc ở văn phòng luật sư...
- Vâng. Nếu bảo là cô ấy xinh đẹp nhất Ejinbara này thì cũng không phải là nói quá.
- Chà, vậy cơ à... Được rồi, vì ông nhờ đấy nhé! Tôi sẽ đi kiểm tra xem sao.
- Tốt. - Thanh tra Megure gật đầu, nhưng Ran nheo mắt khi nhìn thấy thái độ thay đổi đột ngột của bố mình.
- Con nhìn gì bố hả? - Ông Kogoro giật mình.
- Con cũng muốn đi cùng.
- Con đừng có chen chân vào công việc của người lớn!
- Con không xen vào đâu mà. Con chỉ muốn thăm cửa hàng của chị Tsurumi thôi. Hay là bố sợ có con thì bố không tiện làm gì khác?
- Con nghĩ bố định làm gì hả?
- Việc gì mà mẹ không nên biết ấy?
- Con bé này... Làm gì có chuyện gì!
- Thế thì con đi cùng có sao đâu. Đúng không, Conan?

- Vâng! - Conan đồng tình.

Ông Kogoro chỉ còn cách gật đầu, rồi quay lưng lại bọn trẻ, chắc lười.

CHƯƠNG 004

BIỆT THỰ THẢO MỘC MỜ ÁM

Quá trưa, lớp sương mù đã gần như tan hẳn.

Khu phố của người nước ngoài có rất nhiều nhà to, nhưng chiếc xe taxi chở ba bố con ông Kogoro dừng lại trước tòa nhà ba tầng, lớn nhất trong số đó. Khu vườn trước tòa nhà rộng bằng một công viên. Tường nhà đầy cây leo bám chằng chịt.

- Tòa nhà này trông như vườn cây ấy.

- Ôi... - Theo bố xuống xe, Ran tròn mắt nhìn căn nhà. Trong khu vườn có rất nhiều loại thảo mộc như Lady's mantle(10), Thyme(11), Pennyroyal(12).

- Tòa nhà có vẻ cũ quá nhỉ. – Conan bước xuống sau cùng. So với cả khu phố, cổng và ngọn đèn gắn trên đó đã gỉ sét nhiều.

- Đúng thế. – Ông Kogoro nhìn xuống gỉ sắt dính trên tay ông khi chạm vào cổng.

- Chắc kia là cửa hàng thảo mộc.

Sát mái với ngôi biệt thự là một căn nhà xinh xắn bằng gỗ, bên ngoài đề chữ “Cửa hàng thảo mộc của phù thủy”. Ran lại gần cửa hàng, nhưng thấy trên cửa có tấm biển nhỏ viết “Đóng cửa”.

- Ủa, lạ thật đấy. Cửa hàng mở cửa vào cả ngày nghỉ mà?

- Ta vào ngôi nhà chính xem sao. – Nói rồi ông Kogoro rảo bước về phía cửa tòa nhà lớn. Ran và Conan vội vã đuổi theo.

“Pính pong”, tiếng chuông vang lên, âm thanh giống như ở những ngôi nhà cổ kính. Ba bố con đứng chờ, nhưng không có ai ra mở cửa.

- Lạ thật... - Ông Kogoro lo lắng.

- Có chuyện gì vậy? – Bỗng có tiếng một cụ già cất lên sau lưng ông thám tử.

Quay lại, ông thám tử thấy một cụ già ngoài sáu mươi tuổi trong bộ quần áo màu đen, cổ áo dựng đứng của cha xứ. Cụ có gương mặt dễ mến với đôi lông mày trể và đôi mắt hiền từ.

- Ông là ai? – Ông thám tử hỏi lại.

- Tôi ấy à? Tôi là cha xứ Sakuragi ở nhà thờ Ejinbara.

- À, thì ra cha là người có tên trong di chúc của bà Elizabeth.

- Đúng thế. Thế còn ông? – Cha xứ ngạc nhiên.

- Tôi không phải là người xấu đâu. Tôi là thám tử Mori Kogoro. Ông luật sư Miura nhờ tôi điều tra vụ án liên quan đến di chúc của bà Elizabeth. Còn đây là hai cháu nhà tôi.

- Thì ra là thế! – Ông cha xứ thở phào. – Ông Miura cũng vừa gọi điện cho tôi để kể về vụ án. Nghe xong, tôi lo cho cô Tsurumi quá...

- Tôi hiểu... - Ông thám tử mỉm cười. – Tôi bấm chuông rồi, nhưng không thấy cô Tsurumi ra mở cửa. – Ông Kogoro chau mày, nhìn cánh cửa gỗ.

- Sao lại có chuyện đó được? Giờ này cô ấy chỉ ở cửa hàng hoặc nhà riêng thôi. – Ông Sakuragi vặn thử nắm đấm cửa. Cánh cửa mở ra không một tiếng động. – Cô Tsurumi! – Ông gọi to, nhưng không ai trả lời. – Lạ quá! – Mặt cha xứ tối sầm lại.

- Có lẽ cô ấy gặp chuyện gì đó... - Ông Kogoro căng thẳng.

- Chúng ta thử vào xem sao.

Ông Sakuragi bước vào nhà. Ba bố con ông thám tử cũng thận trọng đi theo.

- Mùi hương thơm quá... - Ran buộc miệng.

Trong phòng tràn ngập hương thơm dễ chịu của thảo mộc.

- Lần nào đến đây, mùi hương này cũng làm tôi thư thái. – Cha xứ mỉm cười.

Conan không để ý tới cuộc trò chuyện giữa hai người, mà thẳng bước tới phòng khác. Vào trong phòng, cậu ngạc nhiên.

- Ủa?

Trong phòng, tiến sĩ Agasa và Đội thám tử nhí đang ngồi cạnh nhau trên ghế sofa.

- Sao mọi người lại ở đây?

- Cháu biết những người này à? – Ông Sakuragi hỏi.

- Vâng. – Conan đáp.

- Vì cậu mãi không quay lại, nên bọn tớ kéo đến đây theo suy luận của Ai. – Ayumi phồng má giận dữ.

Ai ngồi cạnh Ayumi lên tiếng:

- Nói là suy luận thì hơi quá. Lúc ngồi trên thuyền, tớ thấy chị Ran cầm quyển sách của bà Elizabeth, nên đoán cậu sẽ đến cửa hàng thảo mộc thôi.

- Ra là vậy. – Conan gật đầu.

- Trên đường đến đây, Kojima bị người đi đường xô đẩy ngã xước đầu gối. Cố đi được đến cửa hàng thì một chị tên là Tsurumi ở đó dẫn bọn tớ sang ngôi nhà. – Ai chỉ Genta. Đôi gối cậu bé bị thương, máu đã đông lại.

- Cậu ăn nhiều quá, bụng no nên mới không để ý xung quanh. – Mitsuhiro ngồi cạnh Genta nói về trách móc.

- Ha ha ha, đúng là Genta ăn nhiều thật. – Bác tiến sĩ cười.

- Thế cô Tsurumi đó đâu? – Ông Kogoro nhìn quanh.

- Bác chờ một chút, chị ấy vừa đi vào phòng trong. – Ai chỉ hành lang dẫn vào sâu trong nhà.

- Hóa ra là thế. – Ông thám tử thở phào nhẹ nhõm, ngồi phịch xuống ghế.

- Ba bố con đi đâu mà lâu thế? – Ông Agasa hỏi thám tử Kogoro.

- Tớ dùng huy hiệu thám tử gọi cậu mà đầu bên kia chỉ toàn tiếng lạo xạo, chẳng có ai trả lời cả! – Ayumi lại phồng má, tay cầm huy hiệu.

- Tớ xin lỗi, chắc lúc đó tớ ở dưới hầm.

- Ở dưới hầm á? – Ayumi ngạc nhiên.

- Đúng thế. Bọn ta gặp phải nhiều chuyện rắc rối lắm. – Ông thám tử chau mày, rồi bắt đầu kể lại câu chuyện.

Trong lúc đó, Conan vì lo lắng cho chị Tsurumi, nên một mình lén ra hành lang, đi vào sâu trong tòa nhà. Cậu nghe tiếng loạt soạt từ căn phòng cuối lối đi.

Conan lại gần, nhẹ nhàng vịn nắm đấm, hé cửa vừa đủ để nhìn vào. Trong phòng, một cô gái trẻ đang quay lưng lại phía cửa, ra sức bào một thứ gì đó trên bàn.

Ai cũng không ở lại nghe ông thám tử kể chuyện, mà lại gần bức tường của phòng khác. Trên tường treo rất nhiều ảnh. Trong số đó, Ai để ý đến một bức hơn cả. Đó là ảnh của một người phụ nữ da trắng duyên dáng khoảng năm mươi tuổi, với một cô gái trẻ có gương mặt tàn nhang xinh đẹp, có lẽ là con gái của bà ta. Hai người họ đều cầm trên tay chiếc vợt to, và đứng gần nhau vẻ thân thiết. Đưa mắt xuống dưới, Ai lại nhìn thấy cô gái đó đứng sát một chàng trai người Nhật ưa nhìn, gương mặt hạnh phúc. Bức ảnh bên dưới nữa chụp người

thanh niên cùng cô gái xinh đẹp với đứa bé trên tay, cả hai đều mỉm cười. Tất cả những bức ảnh đều ngả vàng, chứng tỏ chúng đã được chụp khá lâu.

- Cô gái này trông giống chị Tsurumi thật đấy... - Ai nhìn cô gái có gương mặt tàn nhang. – Nhưng không thể thế được. Nếu đúng, thì chị Tsurumi đó phải là ma mất. – Ai cười chính mình. Chiếc vợt mà hai người phụ nữ cầm trong bức ảnh đầu tiên là thứ được nhập vào Nhật Bản thời Meiji, khi người Nhật lần đầu tiên biết đến tennis. Nếu chị Tsurumi là người trong ảnh, thì giờ chị ấy phải hơn trăm tuổi. Nhưng ngoài đời, chị Tsurumi mà Ai vừa gặp không thể quá hai mươi lăm tuổi được.

- Ảnh cũ quá nhỉ. – Conan đã đứng cạnh Ai từ bao giờ.

- Cậu đi đâu thế?

- Tớ đi vệ sinh một chút. – Conan thản nhiên.

- Thế hả. Mà cậu đã hỏi Ran xem cô ấy nằm mơ thấy ai khi để bó Saint John's wort dưới gối chưa? – Ai hỏi, mắt vẫn nhìn những bức ảnh.

- Chưa.

- Ủa, cậu không tò mò à? Người trong mơ có thể là chồng tương lai của cô ấy đấy? – Ai nhìn chăm chăm mặt Conan.

- Ừm... Không... Tớ còn phải quan tâm đến vụ giết người.

- Cậu chẳng thật thà chút nào.

Khi đó, Genta nhìn thấy Conan, bèn chạy lại, tức tối:

- Conan, cậu lại gặp vụ án à!? Như thế là ăn gian nhé!
- Cậu nói gì thế? Cái người được ăn đầy bụng đồ Trung Quốc mới đáng ghen tị ở đây! – Conan nhìn bụng Genta.
- Không phải đâu! Trái với Genta, bọn tớ muốn được tham gia phá án hơn! Đúng không, Ayumi?

Nghe Mitsuhiro nói, Ayumi gật đầu.

- Tớ cũng thích phá án hơn chứ bộ! – Genta phản bác.

Chị Tsurumi đi vào với chiếc bát nhỏ trên tay:

- Ủa, sao? Có thêm ai thế này? – Thấy ông Kogoro, Ran và Conan trong phòng khách, chị sửng sốt.

Trong phòng, ông Kogoro cũng sửng sốt không kém. Chị Tsurumi Youko có thân hình mảnh dẻ như của một người mẫu, nước da trắng ngần, mái tóc ánh màu xanh tím, và đôi mắt sáng màu xanh da trời.

- Đẹp! Đẹp quá... - Ông Kogoro lắp bắp.
- Bố thật là...! – Ran dùng khuỷu tay huých bố.

Ông Sakuragi đỡ lời:

- Họ không phải kẻ xấu đâu. Ông luật sư Miura đã nhờ ông thám tử đây điều tra những vụ án kỳ lạ xung quanh di chúc của

bà Elizabeth. Còn đây là hai cháu nhà ông thám tử. Sau vụ ông Toda sáng nay, họ lo cho con nên tới tận nhà xem thế nào đấy.

- Ôi, ra là thế. Bác Miura vừa gọi điện cho con lúc nãy, nói rằng đã tìm được một vị thám tử nổi tiếng. – Nghe cha xử giải thích xong, chị Tsurumi cúi đầu chào ông Kogoro.

- Vâng, tôi chính là vị thám tử lừng danh Mori Kogoro đây. – Ông Kogoro vuốt ngực tự mãn. – Vì lo lắng cho cô mà tôi tìm đến đây, hóa ra cô lại đang chăm sóc cho thằng bé người quen của tôi, thật phiền cô quá. – Ông cúi đầu cảm ơn.

- Ủa, Genta và các bạn cũng quen ông Mori à? – Chị Tsurumi ngạc nhiên.

- Vâng.

- Bây giờ tôi mới biết đấy. Ông đừng lo, tôi không phiền gì đâu. Vết thương ở đầu gối cậu bé có thể bị nhiễm trùng, nên tôi rắc một ít thuốc để đắp lên đó thôi. – Chị Tsurumi chìa chiếc bát và bông băng ra cho ông thám tử xem.

- Cái... Cái gì thế ạ? – Nhìn thấy thuốc, Genta sợ hãi.

- Đây là thuốc làm từ một loại thảo mộc tên là Witch's hazel(13), có tác dụng cầm máu rất tốt. Bôi thuốc này, chân em sẽ lành nhanh hơn là dùng loại thuốc Tây bán ở ngoài hiệu, mà vết thương cũng không để lại sẹo nữa.

- Witch's hazel còn được gọi là thuốc của phù thủy phải không ạ? – Conan hỏi.

- Ồi, phù thủy ấy hả? – Mặt Genta còn nhăn nhúm hơn.

- Đúng thế. – Nói rồi chị Tsurumi mở miệng bát, đổ chất lỏng vào miếng bông. Chị định đắp lên vết thương của Genta, nhưng cậu bé vội vàng rút chân lại.

Thấy thế, Ai trấn an:

- Cậu đừng sợ. Witch's hazel là loài thảo dược phổ biến với khả năng cầm máu và tránh nhiễm trùng rất tốt. Người ta dùng nó cả trong loại băng y tế cầm máu đấy.

- Thật thế à? – Nghe nói vậy, Genta quay ra nhìn Ai. Trong lúc đó, chị Tsurumi nhanh nhẹn bôi thuốc. - Ồi! – Genta gào lên, nhưng chị Tsurumi đã khéo léo băng xong vết thương.

- Thế là xong rồi.

- Dạ? – Nhìn đầu gối đã được băng cẩn thận, Genta đỏ mặt xấu hổ. – Em... Em cảm ơn chị.

- Cậu được người xinh đẹp như chị ấy chăm sóc sướng quá còn gì.

- Cậu ấy đỏ mặt kia kìa. – Mitsuhiro và Ai trêu.

- Các cậu thôi đi! – Genta gắt, mặt vẫn đỏ ửng.

- Ông Mori, liệu tôi có thể hỏi ông một điều không? – Chị Tsurumi bỗng lo lắng quay sang ông thám tử.

- Cô hỏi gì cũng được.

- Việc bác Miura bị tấn công sáng nay, và vụ án của ông Toda, liệu có phải vì mẹ Elizabeth đã cho tên họ vào trong di chúc không? – Chị Tsurumi tỏ vẻ bất an.

- Tôi có thể đảm bảo bằng trí thông minh hơn người của tôi rằng điều đó hoàn toàn không đúng. Ông Miura chỉ không may gặp một tên côn đồ thôi, còn vụ của ông Toda thì chỉ là tai nạn.
– Ông Kogoro nhìn một cách mê hoặc vào mắt cô Tsurumi, khẳng định.

- Vậy thì tốt rồi. Nhưng thật đáng tiếc quá. Ông Toda là người rất tốt, vậy mà... - Chị Tsurumi cụp mắt buồn bã.

- Cô đừng đau buồn quá. Người xinh đẹp như cô không hợp với khuôn mặt u sầu đó đâu. – Ông Kogoro nhẹ nhàng quàng tay qua vai chị Tsurumi.

Bỗng có tiếng “E hèm” của Ran. Nhận thấy con gái đang lườm mình, ông Kogoro miễn cưỡng bỏ tay xuống, tránh xa chị Tsurumi. Conan cất tiếng hỏi:

- Ông Miura nói rằng ba người có tên đầu tiên trong di chúc của bà Elizabeth không có quan hệ máu mủ gì với bà ấy cả. Có đúng vậy không ạ?

- Ừ.

- Thế sao bà Elizabeth lại để lại gia sản cho họ ạ? Ông Miura nói bà ấy đã nuôi nấng chị như con gái của mình. Thế thì chị phải là người đầu tiên đáng được nhận số tài sản đó chứ?

- Đúng thế... - Ông Kogoro gật đầu.

- Tôi cũng nghĩ vậy. – Ông Sakuragi đồng tình.

Nhưng chị Tsurumi thì kiên quyết lắc đầu:

- Mọi người nhầm rồi. Mẹ Elizabeth luôn nói rằng ba người kia đã dùng cả gia tài của mình để biến Ejinbara thành nơi ở mà những người nước ngoài cảm thấy thoải mái. Họ chắc chắn sẽ dùng số tài sản mẹ tôi để lại vào mục đích đúng đắn.

- Họ được gọi là ba thánh nhân của Ejinbara kia mà, tin tưởng vậy cũng đúng thôi. – Cha xứ Sakuragi gật đầu, nhưng ông Kogoro có vẻ vẫn còn băn khoăn.

Thấy vậy, chị Tsurumi lại nói:

- Vả lại, mẹ Elizabeth đã để lại cho tôi thứ quý giá nhất của bà rồi.

- Thứ quý giá nhất ư? – Ông thám tử chớp mắt.

- Vâng. Mẹ Elizabeth đã truyền cho tôi tất cả những bí quyết về thảo mộc được dòng họ bà tích lũy qua vài thế kỷ. Như vậy đối với tôi đã quá đủ rồi.

Nghe chị Tsurumi nói, tất cả mọi người đều im lặng.

- Vẻ đẹp của cô không chỉ ở bên ngoài, mà ở cả bên trong tâm hồn nữa. – Ông Kogoro xúc động nói, rồi nhìn cô Tsurumi say đắm.

Cha xứ Sakuragi cũng gặt đầu, đan tay thành dấu thập trước ngực.

Chị Tsurumi liếc nhìn cửa hàng thảo mộc. Rất đông người đã tập trung bên ngoài cửa hàng.

-Thôi chết, tôi để khách hàng chờ lâu quá... Xin lỗi mọi người, tôi phải quay lại đó...

- Tôi cũng quên mất đấy. Vấn đề di chúc giờ đã sáng tỏ, cô cứ yên tâm quay lại làm việc đi. – Nói rồi ông thám tử đứng dậy.

- Được vị thám tử tài giỏi như ông đảm bảo, tôi cũng yên tâm rồi. – Chị Tsurumi mỉm cười.

- Chuyện nhỏ ấy mà. Tôi cũng xin phép.

- Cảm ơn ông đã đến tận đây.

- Không cần cảm ơn đâu. Mấy đứa mau đứng dậy đi về nào. – Ông Kogoro bảo bọn trẻ.

Chúng đồng thanh: “Vâng ạ!” rồi đứng dậy, đi ra phía cửa.

- Các em đừng quên cảm ơn chị Tsurumi. – Ran nhắc.

Đội thám tử nhí dừng lại ở hành lang, rồi lại đồng thanh: “Em cảm ơn chị ạ!”.

“Có gì đâu mà phải cảm ơn”, chị Tsurumi mỉm cười, vẫy tay chào bọn trẻ, rồi giật mình nhận ra Conan vẫn còn đứng đó.

- Em sao thế?

- Em có một điều nữa muốn hỏi chị.
- Gì vậy?
- Trong căn hầm của ông Toda gặp nạn, có phảng phất mùi ngọt của hoa, chị có đoán được là hoa gì không?
- Mùi hoa à? – Gương mặt chị Tsurumi đột ngột biến sắc.
- Vâng. Mùi ngọt ngọt giống như nho Muscat(14) ấy. Có loài thảo mộc nào mùi giống như vậy không ạ?
- Mùi... mùi Muscat ư?! – Gương mặt xinh đẹp của chị Tsurumi đanh lại.
- Chị biết ạ? – Mắt Conan sáng lên.
- Không... Chị không biết loài thảo mộc nào như vậy.

Chị Tsurumi lấp bắp phủ định. Conan thấy chị rõ ràng đang giấu giếm điều gì đó.

- Sao em lại hỏi thế? – Chị Tsurumi thắc mắc.
- Em cũng là một thám tử mà. Nếu chị nhớ ra đó là mùi gì thì nói với em nhé. Em sẽ quay lại đây. – Nói rồi Conan đuổi theo các bạn.

Chị Tsurumi nhìn cậu bé thám tử đi khỏi, đôi lông mày chau lại vẻ bất an.

CHƯƠNG 005

VỤ GIẾT NGƯỜI TRONG PHÒNG KÍN Ở KHÁCH SẠN EJINBARA

Ông Kogoro đặt phòng ở khách sạn đối diện tòa thị chính gần cảng biển. Tòa nhà bằng đá được xây vào thời Meiji này cao năm tầng, có một tầng hầm dưới mặt đất, nhìn bề ngoài thật ấn tượng.

- Khách sạn to quá. – Ran trầm trồ ngược nhìn.

- Thỉnh thoảng bố cũng phải cho mấy đứa ở nơi nào hoành tráng một chút chứ. – Ông Kogoro xuống taxi sau Ran, trả lời vẻ tự mãn.

- A, đây có phải bảo tàng đồ chơi mà ông Motomachi làm chủ không ạ? Người có tên trong di chúc của bà Elizabeth ấy? – Đúng như Conan nói, cạnh cửa ra vào có tấm biển đề chữ “Bảo tàng đồ chơi”.

- Ừ nhỉ? – Ran đọc tấm biển, rồi quay ra nhìn bố.

- Sao lại thế được, đây là khách sạn Ejinbara chứ... - Ông Kogoro lấy sổ tay ra khỏi túi quần, kiểm tra địa chỉ.

Chiếc taxi chở tiến sĩ Agasa và Đội thám tử nhí cũng vừa đến nơi.

- Sao thế? – Ayumi xuống xe.

- Hình như tòa nhà này không phải khách sạn mà là bảo tàng đồ chơi. – Conan chỉ tấm biển đá ở cửa ra vào.

Thấy vậy, bác tiến sĩ giải thích:

- Tầng một của tòa nhà này là bảo tàng đồ chơi, nhưng phòng từ tầng hai trở lên được dùng làm khách sạn.

- Thế ạ? – Ran ngạc nhiên.

- Người quen của bác có thuê phòng ở đây rồi. Cậu ta nói tòa nhà này được xây vào đầu thời Meiji để làm khách sạn cho những nhà buôn nước ngoài. Ông chủ khách sạn không có con, nên khi đã có tuổi, ông ta nghĩ tới việc giao lại khách sạn cho người khác. Khi đó, nghe nói có một người muốn mở bảo tàng đồ chơi, ông ta nói rằng sẽ bán lại khách sạn với giá hời với điều kiện người kia giữ nguyên các phòng từ tầng hai trở lên làm khách sạn. Người đồng ý cuộc thương lượng đó chính là ông Motomachi, chủ khách sạn bây giờ. Ông Motomachi rất thích phong cách trang trí nội thất thời Meiji, nên quyết định không chỉnh sửa gì bề ngoài của tòa nhà.

- chà, thế chắc bên trong khách sạn độc đáo lắm. – Ran háo hức, nhưng ông Kogoro chau mày.

- Có chuyện gì à?

- Ông Motomachi chủ bảo tàng đồ chơi này cũng có tên trong di chúc của bà Elizabeth.

- Thật thế à? – Đến lượt tiến sĩ Agasa ngạc nhiên.

- Có thể phù thủy sẽ lại xuất hiện! – Genta hào hứng. Mitsuhiro và Ayumi cũng mừng rỡ.

- Trên đời này làm gì có phù thủy! – Ông Kogoro nhìn Đội thám tử nhí rồi lắc đầu. Bị mắng, bọn trẻ rụt cổ lại như những chú rùa. Ông thám tử lừm cả lũ một lần nữa rồi mới đẩy cánh cửa quay của tòa nhà và bước vào trong. Ran, Conan rồi đến Đội thám tử nhí và tiến sĩ Agasa vội vàng bước theo.

Giữa tòa nhà có một khoảng không gian nối liền từ tầng một đến tầng năm, tạo thành giếng trời. Trên trần nhà là những chùm đèn pha lê long lẫy. Sàn nhà được lát đá cẩm thạch hiếm có của Hy Lạp, còn cạnh mỗi cột nhà có kê những chiếc ghế chạm nổi kiểu Rococo(15) cho khách nghỉ ngơi.

- Tuyệt quá... - Ran, Ayumi và cả Ai đều mơ màng.

- Hừm, tại sao bọn con gái thích những thứ lãng mạn thế nhỉ? – Ông Kogoro bức bối, mắt tìm kiếm quày tiếp tân.

Qua cửa sổ tầng một có thể nhìn thấy bao quát toàn bộ cảng biển. Xa xa, một chiếc tàu buôn lớn của nước ngoài đang cập bến. Thời Meiji, chắc hẳn những chiếc ghế trong sảnh kia đã có những nhà buôn nước ngoài vừa uống trà vừa ngắm tàu của mình trong cảng.

Trên tường treo nhiều ảnh trang trí. Conan lại gần một bức ảnh và thấy trong đó những quý ông, quý bà trong trang phục dạ hội đang khiêu vũ.

- Trang phục của họ đẹp quá. Chắc đây là ảnh thời Meiji rồi. –
Ran nói từ sau lưng Conan.

- Nội thất của tòa nhà chẳng thay đổi nhiều so với bức ảnh này
nhỉ? – Conan so sánh.

Bỗng có tiếng Genta gọi từ phòng bên trong tòa nhà:

- Conan, cậu lại đây xem đi! – Genta vẫy tay.

Conan đi ngang qua sảnh vào sâu trong tòa nhà. Đúng như tấm
biển bên ngoài, căn phòng là một bảo tàng chứa vô số đồ chơi
các loại.

Đồ chơi trong bảo tàng được xếp theo thời kỳ. Căn phòng đầu
tiên có đồ chơi bằng gỗ thời Edo(16), tiếp theo là đồ chơi bằng
thiếc thời Meiji. Căn phòng thứ ba có đồ chơi làm từ
celluloid(17) thời Taisho(18), còn phòng thứ tư trưng bày đồ
chơi hiện đại từ thời Showa(19) đến Heisei(20).

Bảo tàng được chia làm nhiều phòng nhỏ nữa, nhưng hầu hết
các cậu bé đều tập trung ở căn phòng đặt đồ chơi mô phỏng
phương tiện giao thông như ô tô, tàu hỏa hay máy bay. Khách
tham quan được phép chơi tất cả đồ chơi trong phòng. Ở góc
này là một nhóm đang đua xe điều khiển, góc kia có cậu đang
cho tàu chạy trên đường ray, trên khoảng sân nhỏ giữa nhà lại
có máy bay trực thăng điều khiển đang bay. Tất cả trẻ con
trong phòng đều cùng nhau chơi đùa vui vẻ không kể người
Nhật hay người nước ngoài.

- Tránh ra! – Genta phóng một chiếc xe thể thao mini ngay trong bảo tàng.

- Genta! Cẩn thận nào! – Bác tiến sĩ vất vả đuổi theo, bụng rung lên theo từng bước chân.

Trong khi đó, Ran, Ayumi và Ai lại đang ngắm nhìn căn phòng búp bê. Trong phòng có nhiều cô bé khác cũng đang say sưa chơi với những con búp bê xinh xắn của Pháp, Đức và Anh.

- Em búp bê này xinh quá đi! – Ran ôm lấy con búp bê có đôi mắt xanh da trời trong veo và mái tóc vàng xoăn tít, mừng rỡ như một đứa trẻ. Ayumi thì âu yếm bế một con búp bê tóc nâu.

Ai mọi ngày vốn lạnh lùng, giờ cũng không cưỡng lại được, lại gần vuốt ve con búp bê hình cậu bé đeo kính.

Mọi người đang mải mê với đồ chơi thì từ phía sảnh vọng lại tiếng trung sĩ Takagi. Conan và ông Kogoro nghe thấy, nhưng những người khác không hề chú ý.

- Sếp mau vào trong đi! – Anh Takagi gọi. Thanh tra Megure hấp tấp xông vào qua cánh cửa quay.

- Cậu đừng giục ta thế chứ! – Ông thanh tra lau mồ hôi nhỏ giọt trên trán.

- Có chuyện gì thế? – Ông Kogoro lại gần hỏi.

- Ủa, lại là cậu à, Mori? – Thanh tra Megure ngạc nhiên.

- Chúng tôi thuê phòng ở tầng trên.

- Ra là thế. Chuyện là thế này...

Thanh tra Megure chưa kịp bắt đầu câu chuyện thì từ trên cầu thang đã có tiếng gọi “A, ông Mori!”, rồi luật sư Miura chạy xuống sảnh, mặt biến sắc.

- Gay quá! Ông chủ khách sạn Motomachi vừa nhận được thư đe dọa!

- Hả? – Ông Kogoro và Conan đồng thanh.

- Ông xem đi! – Ông Miura chìa chiếc phong bì trong tay.

Chiếc phong bì cũng có màu nâu như những chiếc trước. Ông thám tử vội lấy găng tay trắng từ túi ra, rồi nhận lấy phong bì, rút bức thư ra xem.

“Thứ thuộc về phù thủy mãi thuộc về phù thủy. Nếu có ý chiếm đoạt, dù chạy đi đâu, dưới lời nguyền của phù thủy, người sẽ bị quả cầu lửa nuốt chửng mà chết.”

Đọc lá thư xong, ông Kogoro toát mồ hôi:

- Lại một lời nguyền nữa! – Ông thanh tra đọc bức thư qua vai ông Kogoro cũng căng thẳng không kém.

- Phong bì và kiểu ghép chữ từ báo và tạp chí cũng giống những bức thư trước. – Ông thám tử kiểm tra. – Đùa cũng phải có giới hạn chứ! – Ông nhướn mày.

- Mori, chuyện đã đến nước này thì không thể coi là đùa được.

- Sếp buồn cười thật. Rõ ràng đây là một trò đùa. Làm gì có chuyện phù thủy tạo ra quả cầu lửa nuốt chửng người ta chứ?

- Đúng là không có, nhưng...

- Ông Mori, đây không phải là một trò đùa đâu. Chắc chắn ông Motomachi cũng sẽ bị phù thủy nguyên chết! – Ông Miura run cầm cập.

- Ha ha ha! – Bỗng có tiếng cười sang sảng vang vọng trong sảnh đá.

Mọi người cùng quay lại. Đứng trên bậc thang là một người đàn ông đã có

tuổi, thân hình cao lớn, mái tóc bạch kim rẽ ngôi cẩn thận, khoác trên mình bộ vest được cắt may cầu kỳ của Anh.

- Tôi là Motomachi Seizou, chủ tòa nhà này. – Ông Motomachi bước xuống sảnh, lại gần ông Kogoro và chìa tay tỏ ý muốn bắt.

- Tôi là thám tử Mori Kogoro. Đây là thanh tra Megure và trung sĩ Takagi của sở cảnh sát Tokyo. – Ông Kogoro kính cẩn giới thiệu.

Ông Motomachi gật đầu, rồi tiếp tục nói bằng giọng điềm đạm:

- Tôi có nghe luật sư Miura kể về ông Toda rồi. Nhưng tôi đây cũng như ông Mori, không tin vào lời nguyên của phù thủy, bởi dù có ý đồ thật, thì mục phù thủy đó cũng không thể giết tôi. – Ông mỉm cười.

- Thế nghĩa là sao? – Thanh tra Megure ngạc nhiên trước sự tự tin của ông chủ khách sạn.

- Tôi sinh hoạt ngay trong căn phòng ở tầng một này. Mọi người thấy đấy, ở hành lang của tòa nhà có bố trí bảo vệ, trong mỗi phòng trưng bày đồ chơi cũng có người canh phòng cẩn thận. Ban đêm tôi cũng có hai vệ sĩ thường trực bên mình.

- Cả ban đêm à? Để làm gì vậy? – Ông thanh tra tỏ ý ngờ vực.

- Đó là yêu cầu của công ty bảo hiểm.

- Công ty bảo hiểm ư?

- Vâng. Họ nói rằng số đồ chơi tôi sưu tầm được có giá trị rất cao, một vài trong số những thứ trưng bày trong tủ kính thậm chí còn được coi là vô giá.

- Vậy cơ à?

- Tôi bắt đầu sưu tầm đồ chơi từ trước chiến tranh. Tất cả số đồ chơi tôi có được đều do người khác cho, hoặc bán lại với giá rẻ. Trước khi mất, bà Elizabeth cũng có tặng tôi nhiều món đồ chơi quý hiếm của Châu Âu. Tôi

không ngờ giờ chúng lại có giá đến thế. – Ông Motomachi giải thích. – Hiện nay ngày càng nhiều người sưu tầm đồ chơi, nên đồ chơi cũ có giá hơn cả những bức họa nổi tiếng bị sao chép qua loa, và bắt đầu xuất hiện những kẻ gian nhằm vào bộ sưu tập đồ chơi của tôi.

- Ồ... - Thanh tra Megure thán phục.

- Công ty bảo hiểm cho rằng bộ sưu tập của tôi có giá rất cao nên yêu cầu cắt cử vệ sĩ thì mới đồng ý bảo hiểm.

- Thảo nào trong tòa nhà nhiều bảo vệ đến thế... - Ông Megure nhìn quanh. Trong hành lang có một vệ sĩ khổng lồ có lẽ phải cao tới 1m90. Mỗi căn phòng cũng được canh gác bởi một bảo vệ trẻ, lực lưỡng. - Với sự canh phòng như thế này, không thể nào có thể ăn cắp đồ chơi để đem bán được. Phù thủy pháp sư cũng không thể có cơ hội gây án. - Ông kết luận.

- Vâng. Muốn ra vào tòa nhà này tự do, chắc chỉ còn cách hóa thân thành đồ chơi thôi! - Ông Motomachi nói, rồi cười vang.

Thanh tra Megure và thám tử Kogoro cũng cười. Duy chỉ có luật sư Miura là vẫn tỏ ra bất an:

- Ông đừng quên là hắn đã giết một mạng người rồi!

- Ông nói đúng. Cẩn thận vẫn hơn. - Thanh tra Megure lấy lại vẻ nghiêm túc.

- Cái chết của ông Toda dưới tầng hầm chỉ là tai nạn thôi. Tôi chắc chắn rằng khi biết được nguyên nhân chúng ta sẽ bật cười ấy chứ. Phải không, ông Mori? - Ông Motomachi tìm sự đồng tình.

- Đúng thế, đúng thế. - Ông thám tử gật đầu.

- Dĩ nhiên là có khả năng đó là tai nạn, nhưng... - Thanh tra Megure ngập ngừng.

- Tôi cũng nhận được thư đe dọa của phù thủy và đã bị tấn công rồi! – Ông

Miura vẫn phản đối.

- Khu nghĩa trang nơi ông Miura bị tấn công nổi tiếng nhiều trộm cắp. Chắc kẻ nào đó muốn lấy tiền của ông thôi. Còn bức thư tôi nhận được chỉ là một trò quấy rối. – Ông Motomachi khẳng định.

- Trò quấy rối à?

- Vâng. Thủ phạm chắc đã xem tivi hoặc đọc báo, nên biết được nội dung và hình thức bức thư. Hẳn đoán là tôi cũng có tên trong di chúc của bà Elizabeth nên giở trò, định dọa nạt tôi. Ông làm luật sư lâu năm hẳn phải biết rõ những người có trong tay tài sản lớn thường bị đe dọa chứ? – Ông Motomachi vừa cười vừa phân tích.

- Ông có lý, nhưng... - Ông Miura không biết phản đối lý lẽ thuyết phục của ông Motomachi thế nào, đành im lặng, nhưng mặt vẫn tỏ ý bất đồng.

Thấy vậy, thanh tra Megure lên tiếng trấn an:

- Đây có thể là một trò đùa. Nhưng để yên tâm tôi sẽ vẫn cho người canh gác xung quanh bảo tàng này, thế được chứ?

- Ồ, vậy thì tốt quá! – Ông Miura lắc mạnh tay ông thanh tra.

- Phiền ông quá. – Ông Motomachi cúi đầu cảm tạ.

Suốt câu chuyện, Conan chỉ im lặng. Cậu quan sát khách khứa qua lại trong sảnh, suy nghĩ: “Tòa nhà này ban ngày có rất nhiều khách tham quan bảo tàng, ban đêm cũng có khách dùng khách sạn. Ngoài ra còn có rất nhiều bảo vệ... Từ tối nay sẽ có cảnh sát đi tuần tra ở bên ngoài, về mặt lý thuyết thì hung thủ không thể có thời cơ gây án...”. Nhưng Conan để ý thấy ông Miura vẫn mang vẻ mặt lo lắng.

- Ông Miura, xin ông đừng lo thế. Tôi tình cờ thuê phòng ở tầng ba khách sạn này, nên nếu có chuyện tôi sẽ có mặt ngay.

- Thật thế à? – Nghe ông Kogoro nói, ông luật sư có vẻ nhẹ nhõm được phần

nào.

- Chà, tôi không biết là ông thuê phòng ở đây. Nhưng tầng ba là tầng dành cho khách thường, thật không xứng đáng với thám tử lừng danh Mori Kogoro. – Nói đoạn ông Motomachi ra hiệu cho người quản lý trong bộ lễ phục. Người đàn ông đó tuổi tầm trung niên, nhưng rất nhanh nhẹn bước xuống cầu thang tới cạnh ông Motomachi. Hai người trao đổi với nhau một vài câu ngắn gọn. Rồi ông Motomachi quay ra nói:

- Dãy phòng trên tầng năm của khách sạn còn trống, xin mời ông dùng. – Ông mỉm cười.

- Tôi được chuyển lên à?

- Dĩ nhiên rồi. Được đón tiếp một vị thám tử tài giỏi như ông là vinh hạnh của khách sạn chúng tôi. – Ông Motomachi cùng quản lý cúi đầu.

- Ha ha ha, được thôi, nếu ông nói vậy thì tôi không khách sáo đâu! – Ông Kogoro cười to khi nghe thấy hai chữ “tài giỏi”.

- Ông và các cháu cũng nên chuyển lên đó luôn cho thoải mái. – Ông Motomachi bảo tiến sĩ Agasa và Đội thám tử nhí.

- Thật ạ? – Bọn trẻ mừng rỡ.

- Trên đó có bảy phòng nên đủ chỗ cho tất cả mọi người.

- Ôi, thích quá! – Đội thám tử nhí nhảy cẫng lên vui sướng.

- Trước khi lên phòng, tôi muốn mời tất cả mọi người thưởng thức tài nghệ nấu nướng của đầu bếp nhà hàng cao cấp ở khách sạn này, coi như là bữa tiệc mừng nhân dịp quen nhau...

- Ấy chết, làm sao tôi nhận lời được... - Ông Kogoro ngại ngùng.

- Ông đừng từ chối. Hôm nay xảy ra nhiều chuyện không hay, tôi muốn ngồi ăn cùng ông để vui vẻ lên một chút thôi mà.

- Nhưng tôi...

- Ông đừng khách sáo!

- Nếu ông đã nói vậy... - Ông Kogoro gật đầu.

Ông Motomachi dẫn mọi người lên nhà hàng ở tầng hai. Ở đó, họ ngồi quanh chiếc bàn lớn, thưởng thức những món ăn đặc

biệt do ông Motomachi trực tiếp yêu cầu đầu bếp, vừa ăn vừa nghe những câu chuyện thú vị về đồ chơi của ông chủ bảo tàng. Ông Kogoro uống hết cốc rượu vang này đến cốc rượu vang khác, cười hà hà một cách khoái trá.

Khoảng hai tiếng sau, khi tất cả đã ăn uống no nê, người quản lý đích thân dẫn khách lên dãy phòng cao cấp ở tầng trên cùng.

- Chà chà! – Mọi người đồng thanh thốt lên khi bước vào phòng.

Căn phòng được trưng bày đồ chơi các loại, từ những con búp bê đáng yêu, những con thú nhồi bông xinh xắn, cho đến loại đồ chơi hiện đại nhất đều đủ cả.

- Căn phòng này như ở trong truyện cổ tích ấy! – Mắt Ran lấp lánh.

- Chúng tôi được ở cùng phòng này thật à? – Thấy vẻ lộng lẫy của căn phòng, tiến sĩ Agasa dậm ra ngại ngùng.

- Ông chủ khách sạn đồng ý rồi đúng không? – Ông Kogoro quay ra hỏi người quản lý.

- Vâng, quý khách cứ tự nhiên. – Người quản lý mỉm cười, Ông hướng dẫn

sơ qua về hệ thống phòng. – Nếu có việc gì, xin ông cứ gọi tôi. – Ông cúi đầu lui ra.

- Chúng ta giờ là khách đặc biệt rồi. Tất cả đã thấy tài năng của ta đáng nể thế nào chưa? – Ông Kogoro dương dương tự đắc nói với Đội thám tử nhí.

- Cháu cảm ơn bác ạ! – Bọn trẻ đồng thanh.

- Tốt lắm. Máy đùa chơi thì chơi, nhưng đừng làm ảnh hưởng đến khách ở phòng khác, nghe chưa?

- Vâng ạ! – Đội thám tử nhí chạy vào căn phòng trong.

Thấy bọn trẻ đi rồi, ông Kogoro bật chiếc tivi màn hình tinh thể lỏng, chuyển sang kênh thể thao. Vừa xem, ông vừa cởi áo ngoài, rồi lấy lon bia từ trong tủ lạnh cạnh quầy bar, nằm khênh ra xem.

- Bác không cần canh phòng ông Motomachi ạ? – Dù biết là vô ích, nhưng Conan vẫn thử hỏi.

Cậu mong rằng khi được thiết đãi thế này, ông Kogoro sẽ phải có trách nhiệm hơn với việc điều tra. Nhưng đúng như Conan đoán, ông thám tử lèm bèm:

- Bao nhiêu vệ sĩ với cảnh sát ở đó để làm gì? Thêm bớt một mình ta thì có khác gì đâu cơ chứ?

Nghe vậy Conan ngán ngẩm, đành tự mình canh căn phòng của ông Motomachi qua cửa sổ. Cửa sổ phòng ông chủ khách sạn có gắn song sắt kiên cố. Bên ngoài đường, vài chiếc xe cảnh sát đang nhấp nháy đèn đỏ. “Chắc họ đến theo lệnh của thanh tra”, Conan thầm thán phục phong thái nhanh nhẹn của ông Megure.

“Theo như ông Motomachi nói, thì trong nhà của ông có tới bốn vệ sĩ thường trực. Với sự canh phòng này, đến cả một con chuột cũng khó lọt nữa là...”, cậu lẩm nhẩm một mình.

Cửa phòng bên bật mở:

- Conan, cậu có chơi điện tử không? – Genta thò mặt ra.
- Hôm nay tớ mệt rồi. Tớ đi tắm rồi ngủ luôn đây.
- Thế à? Tiếc quá, trò chơi ở đây hay gấp mấy lần trò mà bác tiến sĩ làm... -Genta tiếc nuối nói rồi đóng cửa lại.

Conan dựa vào cửa sổ, vừa quan sát căn phòng của ông Motomachi, vừa suy nghĩ về vụ ông Toda chết đuối dưới tầng hầm, nhưng không nghĩ ra gì hơn. Thở dài, cậu đứng thẳng dậy, đi lấy quần áo rồi vào phòng tắm. Làn nước mát lạnh giúp Conan thư giãn được đôi chút.

Sau khi tắm xong, Conan nhìn đồng hồ. Kim đã chỉ đến số 11. Đèn bên phòng Genta và Mitsuhiro đã tắt, phòng của Ran, Ai và Ayumi cũng tối om. Tivi còn bật, nhưng ông Kogoro thì đã ngáy vang từ bao giờ.

- Trông bác chẳng ra làm sao cả...

Conan lẩm bầm, nhưng vẫn tắt tivi, cẩn thận đắp chăn cho ông thám tử rồi mới lên giường. Cậu suy nghĩ thêm về vụ án một vài lần, nhưng chiếc chăn mềm mại, êm ái dần ru cậu vào giấc ngủ say.

Quá nửa đêm, Conan bỗng tỉnh giấc. Đầu cậu ong ong không rõ vì sao. Cậu lơ đãng đưa mắt nhìn căn phòng của ông Motomachi.

“Bùm!” – Cùng một tiếng nổ lớn, cả tòa nhà rung lên. Cửa sổ phòng ông chủ khách sạn vỡ tan, một quả cầu lửa đang tàn phá từ bên trong.

- Có nổ! – Conan bất giác nói to. Trong vườn rải rác những mảnh đồ vật tan nát bị bắn từ trong phòng ra.

- Có chuyện gì thế?

Tòa nhà rung lên dữ dội, làm ông Kogoro rơi xuống đất. Ông lồm cồm bò dậy, mặt ngái ngủ.

- Có nổ ở phòng ông Motomachi! – Conan hét to, nhưng ông Kogoro vẫn ngơ ngác, có lẽ còn chưa tỉnh rượu.

Thấy ông thám tử như vậy, Conan một mình chạy ra khỏi phòng, lao xuống cầu thang. Tới tầng một, cậu thấy cánh cửa phòng ông Motomachi đã bắn ra tận sảnh. Conan cầm lấy bình cứu hỏa gắn trên tường, lao vào phòng ông chủ khách sạn.

- Ông Motomachi! – Conan vừa ho vừa gọi, tay không ngừng phun chất chống cháy.

Cậu nhìn thấy ông Motomachi trong chiếc áo choàng tắm, mắt nhắm nghiền, ngồi dựa vào tường bếp. Conan định chạy lại cứu, nhưng bị ngọn lửa bốc cao trước mặt chặn lại. Cả căn phòng bốc chạy dữ dội.

Trong lúc Conan không biết làm thế nào, thì nhân viên cứu hỏa xuất hiện, bắt đầu dập lửa. Cuối cùng ngọn lửa cũng nhỏ dần.

- Ông Motomachi! – Conan xông vào bếp. Đầu ông Motomachi gục xuống, để lộ ra vết máu trên tường. Conan đưa tay lên cổ ông, nhưng mạch đã ngừng đập. – Khỉ thật!

“Ông ấy mặc áo choàng tắm, chắc là vừa mới tắm xong...” – Conan quan sát ông Motomachi, trầm nghĩ.

- Chuyện gì xảy ra thế này... - cuối cùng ông Kogoro cũng xuống được đến nơi, đầu tóc bù xù, mặt xanh lét.

- Vụ nổ xảy ra đúng như lời cảnh cáo của bức thư.

Nghe Conan nói vậy, ông Kogoro nhìn quanh, nhăn mặt. Kính cửa sổ đã vỡ tan thành vô số mảnh li ti, rèm cửa bị kéo nát, chiếc đèn kiểu cổ mạ vàng trên tường mà ông Motomachi rất quý đã bị bẻ cong. Toàn bộ căn phòng kiểu Rococo lộng lẫy giờ chỉ là một đống đổ nát. Trên sàn, những con thú nhồi bông vốn được ông Motomachi giữ cẩn thận giờ đã rách bươm, những toa tàu hỏa và ô tô đồ chơi quý giá cũng nát vụn, chỉ còn vài mảnh kim loại.

Cột khói đen ngòm vẫn đang bốc cao như còn muốn phá hủy thêm khung cảnh tan hoang đó.

Ông Kogoro bàng hoàng không nói nên lời. Bên cạnh ông, Conan đã bắt đầu suy đoán nguyên nhân của vụ nổ: “Trong phòng không có mùi khí đốt hay mùi xăng... Nhưng nếu hiểu

biết về khoa học, hung thủ vẫn có thể tạo ra chất nổ từ phân bón...”. Trong phòng, nhân viên cứu hỏa cũng đang tìm kiếm manh mối của vụ nổ.

Một lát sau, thanh tra Megure tới hiện trường, trông vẫn còn buồn ngủ. Nhưng mắt ông lập tức mở to trước cảnh tượng kinh hoàng:

- Trời ơi... - Ông đứng như trời trồng.

- Rất tiếc là ông Motomachi không thoát được... - Trung sĩ Takagi buồn bã nói. Anh đã có mặt ở hiện trường trước ông thanh tra.

- Vậy à... - Ông thanh tra thất vọng.

- Tôi vừa kiểm tra cánh cửa bị bắn ra tận sảnh. Cửa bị khóa từ bên trong. Trung sĩ Takagi cầm trong tay nắm đấm cửa đã bị cháy đen.

- Đưa ta xem nào. - Thanh tra Megure nhận lấy nắm đấm cửa, xem xét. - Đúng là cửa bị khóa chặt từ bên trong.

- Song sắt trên cửa sổ vẫn còn nguyên. - Anh Takagi lại chìa thanh sắt ra.

- Phòng chỉ có hai lối ra vào là cửa chính và cửa sổ thôi à?

- Vâng.

- Vậy đây lại là một vụ án trong phòng kín nữa. Nếu đây là một vụ án mạng, thì hung thủ đã thành công một lần nữa. – Mặt ông thanh tra tối sầm lại.

- Hiện giờ người của bên cứu hỏa vẫn chưa xác định được nguyên nhân vụ nổ.

- Hừm... - Ông Megure bất giác thở dài.

- Bác ời, cháu nhìn thấy một quả cầu lửa từ trên tầng năm. – Conan ngược nhìn ông thanh tra.

- Thế hả? Chất nổ dẻo không thể tạo thành quả cầu lửa được. Nhưng trong phòng không có mùi xăng... - Ông thanh tra hít ngửi xung quanh, rồi gọi người quản lý và nhân viên bảo vệ được phân công trực tiếp đêm đó. Họ vội chạy tới, người ướt sũng mồ hôi vì mái dập lửa. - Ở đây có ai đoán được nguyên nhân của vụ nổ không? – Ông hỏi.

Ông Kogoro đứng sau lưng những người kia lên tiếng:

- Sếp ời, chắc nguyên nhân là cái này. – Ông chỉ tẩu thuốc lá với đầu lọc màu vàng nằm lẫn lóc trên sàn nhà.

- Tẩu thuốc đó làm sao?

- Chắc khí đốt từ đầu đó đã lọt ra, tràn vào phòng ông Motomachi. Ông ấy không để ý thấy điều đó nên định châm lửa hút thuốc nên gây nổ. – Ông Kogoro giải thích ngắn gọn.

- Phòng này không hề có đường dẫn khí đốt(21)! – Người quản lý nói.

- Thế là thế nào? – Ông Kogoro chớp mắt, hỏi lại.

- Tôi đã làm việc ở khách sạn này được hơn ba chục năm, từ thời ông chủ trước. Khi nhận lại khách sạn này, ông Motomachi đã cho thay toàn bộ hệ thống khí đốt ở đây thành hệ thống điện.

- Nghĩa là khách sạn này không dùng khí đốt à?

- Đúng thế. Khi mua lại khách sạn, ông Motomachi đã hứa sẽ không thay đổi nội thất trang trí và hệ thống ngấm của tòa nhà, nhưng rồi lại lo hỏa hoạn sẽ làm hỏng hết số đồ chơi mà ông ấy sưu tầm. Sau khi nghe ông Motomachi giải bày, ông chủ cũ đã đồng ý để ông Motomachi ngắt hệ thống khí đốt và thay bằng hệ thống điện.

- Không thể như thế được. Vậy làm sao vụ nổ xảy ra? – Ông Kogoro chau mày.

- Tôi cũng rất ngạc nhiên. Hơn nữa, ông Motomachi cũng không hút thuốc. – Nói rồi người quản lý đưa mắt nhìn bảo vệ khách sạn. Tất cả bọn họ đều gật đầu.

- Ông ấy nói đúng đấy. Tôi đã kiểm tra căn phòng này rồi, cả lò sưởi, bếp và bồn tắm đều được đun nóng bằng điện. – Nhân viên khám nghiệm hiện trường đứng gần đó nói.

- Vậy à... - Ông thanh tra khoanh tay dăm chiêu.

- Thế thì chắc gần đây có kẻ đã ra vào phòng của ông Motomachi. Hẳn đã mang vật cháy nổ vào đây. – Ông Kogoro nhanh nhẩu nói.

- Đúng là có một người ... - Người quản lý ngập ngừng gật đầu.

- Tốt! Hẳn chính là hung thủ! – Ông thám tử kêu lên.

- Đó là ai? – Thanh tra Megure hỏi.

- Chính là tôi. – Ông luật sư Miura lên tiếng. Ông đã đứng ở chỗ cửa ra vào từ lúc nào.

- Ông Miura ư...? – Thanh tra Megure nuốt nước miếng, nhìn dáng người run rẩy của ông luật sư.

- Hôm qua tôi nhận được tin có kẻ gửi thư đe dọa tới ông Motomachi, nên đã chạy tới đây. Lúc đó để bình tĩnh lại, tôi có hút thuốc bằng chiếc tẩu đó.

- À, tôi cũng nhớ hôm qua ông có mặt ở khách sạn. – Ông thám tử và thanh tra cùng nhớ lại. – Khi đó ông có mang thứ gì vào đây không? – Ông Kogoro nghiêm khắc hỏi.

- Không... - Ông Miura lắc đầu.

- Ông ấy nói thật đấy. Ông Miura nghe nói về bức thư đe dọa đã vội vội vàng vàng tới đây, thậm chí còn không mang cặp như mọi ngày. – Người quản lý đỡ lời.

- Được rồi. Thế ông Esezaki Riki, cha xứ Sakuragi, cô Tsurumi, hoặc bất kỳ người nào khác có vào phòng này không? – Ông

thanh tra lần lượt liệt kê những người có tên trong di chúc của bà Elizabeth.

- Hôm qua cô Tsurumi có qua đây, nhưng chỉ gửi lại gói trà thảo mộc ở lễ tân. Cha xứ Sakuragi có vào phòng này một lần, nhưng lâu lắm rồi. – Người quản lý khẳng định.

- Hừm... - Thanh tra Megure nhắm mắt nghĩ ngợi.

- Hung thủ đầu cần trực tiếp mang chất nổ vào đây. Chắc hẳn hẳn đã gửi bưu kiện. Phải không? – Ông Kogoro lại hỏi, mặt khắp khởi hy vọng.

- Không có bưu kiện nào cả.

- Hả?

- Trước đây có một người sưu tầm đồ chơi gửi thư đe dọa, nói rằng sẽ cho nổ tung tòa nhà nếu ông chủ không giao lại toàn bộ sưu đồ chơi của mình. Từ đó, tất cả bưu kiện gửi đến khách sạn đều được bảo vệ ở cửa trước kiểm tra cẩn thận. Đến nay chúng tôi chưa phát hiện thấy thứ gì đáng ngờ cả. – Người quản lý lại liếc nhìn bảo vệ. Họ nhìn nhau rồi gật đầu.

Ông thanh tra vừa quan sát vừa gãi cằm, rồi hỏi:

- Ông Motomachi dạo này có lo lắng suy nghĩ gì không? Ông ấy bất mãn hoặc thất vọng về điều gì đó chăng?

- Không thể có chuyện đó được. Bảo tàng đồ chơi được rất nhiều người yêu thích, khách tham quan ngày nào cũng rất đông. Khách sạn ở tầng trên cũng gần như kín phòng nhiều

ngày liền. Ông Motomachi còn đang phác thảo thêm ý tưởng với dự định xây thêm một bảo tàng nữa, hoàn toàn không có gì bất mãn cả.

- Một người có nhiều dự định như vậy không thể tự dừng tự sát được... -Thanh tra Megure ngừng gãi cằm, thở dài thật to.

- Đây là lời nguyền của phù thủy! – Ông Miura đứng cạnh Conan run lên bần bật. Gương mặt ông mệt mỏi, đờ đẫn như trúng phải lời nguyền của phù thủy thật. Mới có một ngày, mà Conan cảm giác như ông đã già thêm cả chục tuổi.

- Trên đời này làm gì có phù thủy chứ. – Ông Megure chau mày.

- Cả hai vụ án mạng đều xảy ra đúng như trong bức thư đe dọa của phù thủy. Chắc chắn rồi tôi cũng sẽ chết dưới lời nguyền mất thôi! – Ông luật sư ôm đầu, ngồi sụp xuống.

Conan thử kiểm tra sàn nhà xem có gỉ sắt giống như ở trong bức thư gửi đến ông Miura và ở trong tầng hầm nhà ông Toda không. “Ở đây không có gỉ sắt... Vụ nổ lớn như vậy, nếu có chắc chúng cũng đã bị bắn đi đâu, hoặc cháy thành tro rồi...”, Conan nghĩ thầm rồi đứng lên.

- Ôi... - Có tiếng kêu bàng hoàng.

Conan quay ra phía tiếng nói. Đội thám tử nhí cùng tiến sĩ Agasa và Ran hình như đã nghe thấy tiếng nổ, nên chạy từ trên gác xuống.

- Ở đây xảy ra vụ nổ phải không? – Ai bình thản hỏi.

- Vụ nổ này cũng do phù thủy làm à? – Genta sợ hãi hỏi Conan.

- Ran, ở đây nguy hiểm lắm, con dẫn bọn trẻ ra chỗ khác đi. – Ông Kogoro nghiêm khắc nói.

- Takagi, cậu làm gì thế? Mau cho phong tỏa khu vực này đi. – Thanh tra Megure ra lệnh.

- Rồi! – Trung sĩ Takagi vội vàng lấy cuộn băng màu vàng trong túi áo ra. – Mấy đứa tránh ra chỗ khác nhé. – Anh vừa chằng cuộn băng vừa bảo.

- Vâng. À, ở đây cũng có mùi giống như ở dưới tầng hầm ông Toda... - Ran gật đầu, nhưng vẫn đứng lại ngửi.

- Hả? – Nghe Ran nói, Conan cũng bắt chước ngửi không khí trong phòng.

Phòng đầy mùi khói, nhưng nếu để ý thật kỹ, người ta vẫn có thể ngửi thấy thoang thoang mùi ngọt của nho Muscat. Những người khác bắt đầu chú ý.

- Đúng là mùi đó thật! – Ông thanh tra nói.

- Vâng, mùi này y hệt mùi dưới tầng hầm. – Anh Takagi và nhân viên khám nghiệm hiện trường đồng tình. - Ran, em đã biết đây là mùi gì chưa?

- Mùi ngọt như nho Muscat này là mùi của cây Cơm Cháy, cũng là một loài thảo mộc.

- Hả? – Thanh tra Megure hỏi lại.

- Cây Cơm Cháy trồng ở gần nơi cháu sống trước đây cũng có mùi này. – Mặt Ai xa xăm như nhớ lại quá khứ.

- Thật thế à? – Ông thanh tra ngửi lại mùi ngọt thoang thoảng trong phòng.

- Cháu chắc chắn đấy. – Ai khẳng định.

- Vậy đây là mùi cây Cơm Cháy... - Thanh tra Megure có vẻ tươi tỉnh lên một chút trước phát hiện mới. – Takagi, cậu tìm cho tôi một cây về đây.

Trung sĩ Takagi gật đầu, lập tức ra khỏi phòng. Nghe câu chuyện, Conan nhớ lại vẻ mặt của chị Tsurumi. Khi cậu hỏi về mùi hương này, chị Tsurumi bảo chị không biết đó là mùi gì. Nhưng ngay cả Conan cũng từng nghe thấy tên cây Cơm Cháy, thì lẽ nào một người thông thạo về thảo mộc như chị

Tsurumi lại không nhận ra được loài cây phổ biến đó? “Tại sao chị ấy không nói thật...?”, Conan nghi hoặc.

- Hình như Judas, kẻ phản Chúa, đã tự treo cổ mình trên cây Cơm Cháy. – Ai nhớ ra.

- Kẻ phản bội à... Liệu có phải hung thủ muốn ám chỉ rằng hai nạn nhân chính là hai kẻ phản bội không nhỉ? – Conan chợt nói.

- Thằng nhóc này, mày lại chõ mũi vào việc điều tra rồi hả?! – Ông Kogoro quát.

Theo phản xạ, Conan rụt cổ lại. Nhưng thanh tra Megure ngắt lời ông thám tử khi nhìn thấy gương mặt tái xanh của ông Miura.

- Ông sao thế?

- Không... Không có gì... - Mặt ông Miura giờ chuyển thành màu trắng bệch.

- Tôi vừa nhớ ra, khi kể chuyện lá thư đe dọa cho tôi, ông nói mình cũng có vài suy đoán về vụ án này, đúng không? – Ông Kogoro nhắc lại chuyện cũ.

Bị thanh tra Megure và thám tử Kogoro dồn vào chân tường, ông luật sư hoảng sợ.

- Ông biết điều gì sao? – Thanh tra Megure hỏi dồn.

- Thôi được rồi... Tôi sợ nói ra điều này sẽ làm ảnh hưởng tới danh tiếng của Ejirabara, nhưng đã đến nước này thì... - Ông Miura ngẩng đầu lên vẻ quyết tâm, rồi bắt đầu nói. – Hoa Cơm Cháy đã từng nổ ở một căn nhà ở đây.

- Căn nhà nào vậy? – Ông Megure sốt ruột.

- Nhà của bà Sophia, con gái bà Elizabeth...

- Ủa, bà Elizabeth có con gái à? – Ông thanh tra tròn mắt ngạc nhiên.

Nhưng Conan không hề bất ngờ. Cậu đã để ý trong nhà bà Elizabeth có bức ảnh ngả màu vàng, trong ảnh là hai người

phụ nữ cùng cầm vợt tennis cũ, một trung niên, một còn trẻ.

- Tôi đoán rằng bà Sophia tầm tuổi mẹ tôi, nhưng có một thời gian bà ấy đẹp đến nỗi thời đó tôi chỉ là một đứa trẻ mà cũng phải nhớ mãi.

- “Có một thời gian” là sao?

- Bà Sophia cưới một người Nhật rồi chuyển đến sống cùng những người Nhật ở khu khác, cách xa khu phố dành cho người nước ngoài. Một thời gian sau khi cưới, họ mới có con, người chồng phải đi lính ở tuyến phía Nam trong chiến tranh Thái Bình Dương.

- Tuyến phía Nam hồi đó ác liệt lắm. – Ông Megure cảm thương.

- Vâng. Khi đó, tại Ejinbara xảy ra một sự việc khiến lũ trẻ bắt đầu căm ghét bà Sophia. Chúng gọi bà là phù thủy, rồi đặt tên cho ngôi nhà của bà là nhà của phù thủy.

- Đó là việc gì vậy? – Ông Kogoro rướn người về phía trước.

- Từ khi cưới và sinh con, bà Sophia đi đâu cũng có chồng bên cạnh. Người ngoài nhìn vào ai ai cũng phải thấy ghen tị... - Miura hồi tưởng. – Chắc hẳn họ vô cùng hạnh phúc bên nhau. Nhưng từ khi người chồng ra trận, bà Sophia bắt đầu thay đổi.

- Bà ấy thay đổi ư?

- Bà ấy lúc thì phát điên, lúc thì im lặng... Mới phút trước bà ấy còn đang khóc, thì phút sau đã thần thờ như người mất hồn, đi lang thang gần cảng biển...

- Chắc bà ấy như vậy vì phải chờ đợi một người không biết bao giờ mới về... - Ran cup mắt, nhớ lại lúc Shinichi biến mất.

- Tình cảnh bà ấy còn tệ hơn khi có tin người chồng chết trận. Ngày này qua ngày khác bà ấy giấu mình trong nhà, lúc nào cũng điều chế thuốc bằng thảo mộc không kể ngày đêm. Người dân Ejnbara thậm chí còn đồn nhau rằng bà đang chế ra phương thuốc hồi sinh người chồng đã mất... Căn bệnh của bà Sophia càng ngày càng nặng. Bà bắt đầu cư xử rất kỳ lạ, có lúc còn đi lang thang trong rừng vào ban đêm, hoặc ngâm mình trong biển hàng giờ liền vào giữa mùa đông, mắt dờ dẩn nhìn ra khơi. Bà ấy cũng chẳng đoái hoài đến vẻ ngoài, chỉ khoác lên người những trang phục rách rưới, chân trần đi khắp nơi. Mặt bà nhăn nheo dần, chảy xệ xuống, sống mũi trước kia vốn thẳng cũng dần cong lại như mũi điều hâu... - Thật không thể tin được bà từng là một người phụ nữ xinh đẹp... - Ông Miura kể với vẻ tiếc thương chân thành. – Thấy bà Sophia như vậy, một vài kẻ độc mồm độc miệng bắt đầu gọi bà là phù thủy.

- Bà ấy đáng thương quá... - Ayumi rung rung.

- Bà Elizabeth lo cho con gái, nên dù rất bận rộn với cửa hàng thảo mộc, bà vẫn cố dành thời gian để chăm sóc đứa bé con bà Sophia. Bà Sophia rất ghét phải gửi con cho người khác. Vậy

mà bà ấy chẳng hề chăm đứa bé, cứ bỏ mặc nó trong nhà, còn mình thì lang thang khắp nơi.

- Mất đi người chồng yêu quý, bà ấy bắt đầu làm hại đến chính bản thân mình... - Gương mặt ông thanh tra nhuộm vẻ đau buồn.

- Đúng thế. Dần dần, ngay cả trong số những người lớn tuổi của Ejinbara cũng có nhiều người bắt đầu gọi bà Sophia là phù thủy... Vì thế, lũ trẻ trong quận cứ gắp bà là sợ sệt, có đứa còn khóc thét lên.

- Bà Sophia khổ quá... - Ran và Ayumi khóc.

- Tất cả là do chiến tranh... Chiến tranh đã khiến con người thành ra như vậy... Rồi đến một ngày, có một cậu bé khuyết tật ở chân bị mất tích, và bọn trẻ hoảng sợ, nói rằng bà Sophia là hung thủ.

- Hả? – Tất cả mọi người đều ngạc nhiên.

- Những người lớn đáng lẽ phải suy nghĩ tỉnh táo, thì lại hòa theo lũ trẻ, kết tội bà Sophia. Bà Sophia chẳng hề có phản ứng gì, chỉ có bà Elizabeth là ra sức biện minh, và đem chuyện đó kiện ra tòa. Tuy nhiên, ngoài bà Elizabeth ra, chẳng ai chịu đứng ra làm nhân chứng bảo vệ bà Sophia, nên hai mẹ con họ nhanh chóng bị cô lập... Trong số lũ trẻ của Ejinbara, có một vài đứa đã thành lập Đội thám tử nhí để tìm ra bằng được chứng cứ cho rằng bà Sophia là hung thủ.

- Đội thám tử nhí ư? – Genta và các bạn thốt lên.

- Đúng. – Ông Miura gật đầu. Nghe vậy, bọn trẻ chụm đầu vào, tò mò nghe tiếp câu chuyện. – Một vài ngày sau đó, vào một đêm không trăng, trời trở gió, căn nhà của bà Sophia bị cháy. Vì gió to, chẳng mấy chốc căn nhà đã cháy rụi, cướp đi cả mạng sống của bà Sophia và đứa trẻ.

- Hả... - Mọi người nín thở.

- Người ta nói sức mạnh của phù thủy biến mất vào những đêm không trăng, nên chắc hung thủ đã chọn đúng hôm đó để ra tay.

- Hừm... - Thanh tra Megure khẽ thở dài.

- Có kẻ phóng lửa ạ? – Conan hỏi.

- Không ai biết đó là tự sát hay cố tình. Thời đó vẫn còn chiến tranh, rất ít cảnh sát, nên nguyên nhân của vụ cháy không được điều tra kỹ càng.

- Không ai biết nguyên nhân sao... - Giữa hai lông mày của ông thanh tra hình thành một nếp nhăn sâu.

- Bà Elizabeth đã khóc thương con mình đến hơn một năm.

Mọi người nghe chuyện đều thấy cay cay sống mũi.

- Nhưng chuyện không dừng ở đó. – Ông Miura cay đắng nói. – Khi chiến tranh đã qua được ba năm, trong quá trình đào sông Ejnbara, người ta phát hiện bộ xương một cậu bé. Phần thân bên phải tính từ hông xuống không có xương, nên mọi người biết ngay đó là xương của cậu bé khuyết tật mất tích năm xưa.

Ở gần bộ xương còn phát hiện thấy một chiếc cần câu. Khi còn sống, cậu bé đó rất thích câu cá, nên người ta đoán cậu đã một mình đi câu, rồi bị trượt chân chết đuối. Bên khám nghiệm cũng không tìm thấy dấu vết của việc hành hung.

- Hả? – Người nghe chuyện kêu lên.

- Cha mẹ cậu có dặn không được phép ra gần sông vì đất ở đó rất trơn. Nhưng theo lời làm chứng của bạn cậu, thì cậu trốn bố mẹ đi câu một mình đã nhiều lần rồi. – Ông Miura cúi đầu.

- Vậy là bà Sophia hoàn toàn vô can... - Ran cắn môi.

- Câu chuyện thương tâm quá. Sao Đội thám tử nhí của Ejinbara lại kém cỏi thế nhỉ? – Genta và Mitsuhiro cũng cay đắng nói.

- Lỗi không chỉ ở bọn trẻ đâu. Phải đến lúc đó, những người lớn mới nhận ra sai lầm của mình. Tuy nhiên, trong quận lại xuất hiện một tin đồn nữa... - Ông Miura rùng mình. – Người ta nói khi ngôi nhà cháy, bà Sophia đã gào lên thề trả thù kẻ nào đã thiêu sống bà.

- Khủng khiếp quá... - Thanh tra Megure chau mày.

- Nghe tin đồn đó, tụi trẻ trước đây sợ bà Sophia nay còn sợ bà hơn. Hầu hết chúng đều đối xử tệ với bà mà... Chúng lo rằng bà Sophia sẽ đội mồ lên tìm chúng trả mối thù năm xưa.

- Cũng có lý thôi. – Ông Kogoro gật gù.

- Bắt đầu có những đứa trẻ nói rằng đã nhìn thấy bà Sophia tìm hái cây độc trong rừng vào ban đêm, hoặc phù phép cho xương chó sói sống lại vào đêm trăng tròn rồi cưỡi bộ xương đi khắp quận để tìm cho ra kẻ phóng hỏa căn nhà của mình... - Nghe vậy, Ayumi sợ hãi bám vào Ran.

- Nghe đáng sợ thật! – Ông Kogoro hơi tái mặt.

- Nhưng cũng đáng buồn nữa. Vậy là cây Cơm Cháy kia mọc ở căn nhà bà Sophia đó... - Thanh tra Megure khẽ nói.

- Vâng. Vào mùa này, trong vườn nhà bà Sophia luôn nở đầy những bông hoa màu kem nhỏ nhắn. Khi còn xinh đẹp, bà Sophia rất thích những loài hoa nhạt màu, nhỏ bé như những miếng ren, đẹp dịu dàng như chính bà vậy. Những nơi bà đi qua luôn thoang thoảng hương hoa Cơm Cháy, nhưng bọn trẻ thường nín thở vì cho rằng đó là mùi của phù thủy.

- Ông chứng kiến việc đó khi còn nhỏ, nên giờ mới dăm ra sợ sệt thế này hả? – Ông Kogoro hỏi.

- Đúng thế.

- Nhưng không thể có trò yêu ma phù thủy ở đây được. Nếu đây là một vụ giết người, thì chắc chắn phải có một hung thủ cụ thể nào đó. Ông đừng lo, thám tử lừng danh Mori Kogoro này quyết tìm ra kẻ đó cho ông xem. – Ông Kogoro khẳng định.

- Ông nói vậy tôi cũng yên tâm... - Ông Miura nắm lấy tay ông thám tử, cảm tạ.

- Ran, con đưa bọn trẻ con lên gác nghỉ đi. Bố phải tiếp tục điều tra hiện trường.

- Vâng ạ. – Ran gật đầu, đưa mắt nhìn bọn trẻ.

- Cháu cũng ở lại... - Conan mở miệng. - Ồi, đau quá! – Cậu hét lên đau đớn vì bị ông Kogoro véo mạnh tai.

- Trẻ con mau đi ngủ đi! – Ông quát, rồi đẩy Conan cho Ran.

- Conan, em cũng về phòng với các bạn đi. – Ran ôm Conan.

Conan đành gật đầu. Đội thám tử nhí vừa đi lên cầu thang vừa quay lại nhìn hiện trường, mặt lộ rõ vẻ nuối tiếc.

CHƯƠNG 006

ĐỘI SĂN PHÙ THỦY

Conan đưa mắt nhìn giờ khi về phòng. Đồng hồ đã chỉ vào số bảy. Bên ngoài, thành phố lại một lần nữa bị bao phủ trong màn sương.

- Chị hỏi thử xem bữa sáng thế nào nhé. – Ran nhắc điện thoại trong phòng lên. - Ừa, không có tín hiệu... Chắc vụ nổ lúc nãy đã ảnh hưởng đến đường dây. Thôi, để chị xuống lễ tân hỏi vậy.

Nói rồi Ran ra khỏi phòng. Thấy Ran đi rồi, Genta phàn nàn:

- Sao chị ấy có thể bảo bọn mình ở yên trong phòng được cơ chứ?

- Đúng đấy. Chúng ta phải điều tra thêm về những người có tên trong di chúc của bà Elizabeth. – Mitsuhiro tiến lại gần chiếc bàn đặt máy tính, nhưng thấy Ai đã ngồi đó từ lúc nào. Trên màn hình là ảnh của một người đàn ông khoảng bảy mươi tuổi, ánh mắt sắc sảo.

- Ai thế? – Conan hỏi.

- Đây là người cuối cùng còn sống trong ba người được mệnh danh là thánh nhân của Ejinbara. Ông ấy tên là Isezaki Riki, là thành viên của hội đồng quận hai mươi năm liền rồi.

- Chà... - Đội thám tử nhí và tiến sĩ Agasa cùng tập trung lại quanh máy tính.

- Giờ ông ấy đang được điều trị bệnh tim tại bệnh viện Ejnbara.

- Ông ấy có con không? – Conan hỏi. Ai nhanh nhẹn gõ bàn phím.

- Ông ấy có một con trai, tên là Isezaki Mashu. Ừa, anh ta có trang web riêng này. – Ai bấm chuột vào địa chỉ. Màn hình chuyển đến một trang khác.

- A, bác biết người này! – Tiến sĩ Agasa kêu lên.

Trên màn hình là một bức ảnh rất to chụp một người đàn ông hơn ba mươi tuổi gầy nhảnh, có đôi mắt như mắt cáo.

- Theo như bác nhớ thì anh ta điều hành một công ty liên quan đến mạng Internet, nhưng công ty đó đã phá sản tháng trước rồi. Trên báo cũng có viết về vụ này. Nhưng sau khi phá sản, anh ta vẫn sống ở căn hộ cao cấp hiện đại ở gần cảng.

- Nếu công ty phá sản thì anh ta phải nợ nần kinh lắm, thế mà vẫn có tiền sống ở căn hộ cao cấp, chắc phải có nguồn thu nào khác rồi. – Ai nhìn Conan.

- Cậu nói đúng. Ông Toda và ông Motomachi đã bị sát hại, nên giờ còn ông Isezaki Riki có khả năng được nhận gia sản của bà Elizabeth. Nếu ông ấy bị bệnh tim nặng, thì chẳng mấy chốc số tiền đó sẽ về tay con trai ông ta.

- Đúng là trong di chúc có viết nếu những người có tên không thể nhận tài sản để lại, thì quyền đó sẽ thuộc về con họ...

- Vâng. – Ai gạt đầu, rồi bấm chuột vào một đường dẫn khác trên trang chủ. Màn hình chuyển đến trang có ghi “Đội săn phù thủy sẵn sàng bảo vệ”.

- Hừm, hắn ta định làm Metthew Hopkins của thế kỷ XXI hay sao? – Conan coi thường.

- Đúng thế đấy. Hắn nói mình sẽ trở thành Matthew Hopkins thứ hai, và bắt kẻ đã gây ra vụ giết người liên tiếp này.

- Matthew Hopkins là ai? – Ayumi hỏi.

- Hắn là kẻ dẫn đầu Đội săn Phù thủy ở Anh từ năm 1645 đến 1647. Người ta ai ai cũng ghê sợ hắn, vì hắn truy lùng phù thủy khắp nơi, và nghe nói đã thiêu sống hàng trăm người với tội danh phù thủy.

- Hàng trăm người á? – Đội thám tử nhí mở to mắt sợ hãi.

- Sao anh ta lại lập trang web này nhỉ?

- Có lẽ anh ta đoán kẻ tự xưng là phù thủy sẽ tấn công bố mình tiếp theo, nên lập trang web dụ hung thủ với hy vọng bắt được hắn trước khi hắn kịp ra tay. – Ayumi đáp.

- Cũng có thể. Anh ta còn tìm kiếm thông tin từ người dân trên trang web nữa. – Tiến sĩ Agasa đọc dòng chữ trên màn hình.

- Nhưng cũng có thể anh ta lập ra nó để che giấu việc mình đã ra tay giết hai người liên tiếp. – Ai lạnh lùng.

- Tóm lại là anh ta rất đáng nghi... Trang web này mới thành lập hôm qua mà đã có bao nhiêu người xem rồi. – Bác tiến sĩ chỉ vào hệ thống đếm số người truy cập.

- Trên đời này nhiều kẻ tò mò lắm.

- Vụ án này nhiều điều khó hiểu, người ta tò mò là phải thôi...

- Conan, tớ thấy chúng ta phải để ý người này. – Genta đề nghị.

- Đúng, anh ta rất đáng nghi! – Mitsuhiro khoanh tay, gườm gườm nhìn gương mặt người đàn ông trên máy tính.

- Nhưng chúng ta không thể chủ quan lại gần anh ta được. Rất có thể anh ta là kẻ đã ra tay cướp đi hai mạng người... - Tiến sĩ Agasa nhắc nhở.

- Cháu có định một mình tiếp cận anh ta đâu. Dĩ nhiên là bác phải đi cùng rồi. – Genta nói. Mitsuhiro và Ayumi cũng nhìn bác Agasa đầy hy vọng.

- Cả bác nữa sao? – Bác tiến sĩ chớp mắt.

- Bác đã nói với bác Mori là sẽ trông chừng bọn cháu còn gì! Bác phải có trách nhiệm hoàn thành nghĩa vụ của một người giám hộ chứ! – Mitsuhiro nói.

- Mấy đứa đừng đại... - Tiến sĩ Agasa tròn mắt.

- Cháu cũng sẽ giúp canh chừng anh ta. – Ai khẽ nói.

- Nếu Ai đi cùng thì được... - Bác tiến sĩ thay đổi ngay thái độ.

- Haibara, cậu phải cẩn thận đấy. Bác tiến sĩ nói đúng, đây có thể là một kẻ cực kỳ nguy hiểm. – Conan nhìn thẳng vào mặt Ai.
- Tớ biết rồi mà. Tớ chỉ ngồi trên xe quan sát thôi. Nếu có chuyện gì xảy ra thì tớ sẽ chạy được ngay.
- Thế thì được. Nhờ cậu đấy.
- Conan định làm gì?
- Tớ sẽ điều tra ông Isezaki Riki. Chắc bác Kogoro cũng sẽ nghĩ tới việc này, nên tớ chỉ việc xin đi cùng thôi.
- Được rồi. Chúng ta ăn sáng đã rồi xuất phát.
- Vâng ạ! – Đội thám tử nhí đồng thanh.

Bệnh viện Ejinbara nơi ông Isezaki điều trị nằm ở cạnh khu phố Trung Quốc. Trời đầy sương mù, nhưng tòa nhà mười tầng vẫn hiện ra đầy choáng ngợp. Chính ông Isezaki đã cho xây bệnh viện này để điều trị cho người nước ngoài. Trong số những người ngoại quốc, rất nhiều người có cuộc sống khó khăn, không thể đến bệnh viện vì không đủ tiền chi trả. Biết được điều đó, ông Isezaki đã cho xây bệnh viện với trang thiết bị tiên tiến nhưng lại cố gắng giảm chi phí điều trị xuống thấp nhất có thể.

Conan, ông Kogoro và Ran đi thang máy lên tầng trên cùng.

- Bố ơi, mình chỉ mang bó hoa này có ít quá không nhỉ... - Ran nhìn bó hoa xinh xắn với những bông màu trắng và hồng xen kẽ nhau.

- Thế là được rồi. – Ông Kogoro gật đầu.

Cùng với một tiếng “keng”, thang máy mở cửa. Ba bố con đi dọc hành lang được lau dọn sạch bong tới một căn phòng có chữ “Phòng đặc biệt”. Ông Kogoro “E hèm” một tiếng rồi gõ cửa.

- Mời vào. – Một giọng trầm đáp lại, rồi cửa mở ra. Trước giường bệnh là nữ y tá với thân hình to lớn.

- Tôi là Mori, có hẹn trước... - Ông Kogoro lí nhí như muỗi kêu khi thấy vẻ hộ pháp của y tá.

- Tôi biết rồi. Nhưng ông không được nói điều gì ảnh hưởng đến bệnh tim đâu đấy. Và ông chỉ được tiếp chuyện mười phút thôi. – Cô ta nghiêm khắc.

- Dạ... - Ông Kogoro cúi đầu như cậu học trò bị cô giáo mắng. Nữ y tá ra khỏi phòng, mắt vẫn lờm ông thám tử.

- Ta là Isezaki. – Người đàn ông tóc muối tiêu ngồi dựa vào thành giường lên tiếng.

Ông Isezaki đã có tuổi, nhưng vì thân hình vốn cao to, nên vẫn có vẻ ngoài của một chính trị gia với đôi mắt sắc sảo. Chỉ có điều sắc mặt ông màu xanh, thiếu sức sống, chứ không hồng hào như trong bức ảnh trên mạng. Thấy người bệnh ốm yếu

như vậy, ông Kogoro ngại ngùng, nhưng vì công việc, nên vẫn phải lựa từ kể lại toàn bộ nội dung câu chuyện. Ông Isezaki nhắm nghiền mắt, im lặng nghe.

- Tôi biết điều này thật phiền phức, nhưng ông cho hỏi, ông ở đâu vào ngày hôm qua, khi ông Toda và ông Motomachi bị sát hại? – Ông Kogoro ngập ngừng hỏi.

Ông Isezaki bình thản trả lời, không hề để lộ vẻ khó chịu:

- Như ta đã nói với ông thanh tra, ta không hề rời bệnh viện này nửa bước. Bác sĩ cho ghi lại điện tâm đồ của ta 24/24 tiếng, nên cơ thể ta gắn toàn điện cực, làm sao đi đâu được. – Ông nói lỏng phần trên của bộ áo bệnh nhân, để lộ dây điện nối từ ngực tới máy đo nhịp tim cạnh giường. Conan đưa mắt nhìn thì thấy trên màn hình chẳng chịt những đường gợn sóng phức tạp được vẽ ra cùng tiếng kêu píp píp liên hồi.

- Nếu ông định ra khỏi phòng, dây điện sẽ đứt ngay. – Ông Kogoro nhận xét.

- Vâng. Khi không có tín hiệu tim, máy báo động sẽ kêu, và cô y tá vừa rời sẽ chạy ngay đến. Nếu có ra được khỏi phòng thì ta cũng bị đội vệ sĩ thường trực ngoài hành lang kia chặn lại.

- Tôi hiểu rồi. – Ông thám tử gật đầu.

Conan nghĩ ngợi lung lắm: “Bệnh viện này do chính ông Isezaki xây nên. Nếu ông chủ có làm gì trái quy định, chắc người ta cũng bỏ qua ngay cho. Ông ấy cũng có thể có đồng lõa ở đây...

Với lại, nếu con trai tới cầu cứu vì thiếu tiền sau khi công ty sạt nghiệp, biết đâu ông ta sẽ vì con mà làm chuyện động trời...”

- Tôi nghe nói ở hiện trường cả hai vụ án đều có mùi hoa Cơm Cháy giống như trong vườn nhà bà Sophia? – Ông Isezaki hỏi.

- Vâng, vì thế dân chúng đang hoảng sợ, cho rằng bà ấy sống lại.

- Hừm, thật vót vắn, bà Sophia mất lâu lắm rồi! - Ông Isezaki bực bội.

- Tôi hỏi thẳng một câu nhé... Ông nghĩ ai là hung thủ giết người?

- Cái đó thì tôi không biết.

- Không sao. Nhưng chuyện là thế này, giờ hai người kia đã mất, nên chỉ còn ông có quyền nhận tài sản của bà Elizabeth thôi. Tôi thì không nghĩ ông có thể ra tay... Nghĩa là con trai ông trở thành kẻ tình nghi, vì anh ta là người được thừa kế tài sản sau ông. – Ông Kogoro ngập ngừng nói.

- Không thể có chuyện đó. Ta hy vọng là không. – Trong một thoáng, gương mặt của ông Isezaki không còn giống như một chính trị gia từng trải nữa, mà mang nét mặt của một người cha đã lặn lội vì con cái.

- Tôi xin lỗi vì đã nói điều không phải... - Ông Kogoro chợt nhớ ra bệnh tim của ông Isezaki, bèn cúi đầu nói.

- Sau con trai tôi, ai là người có quyền thừa kế? – Ông Isezaki hỏi lại.

- Đó là một cô gái tên Tsurumi Youko, làm việc ở cửa hàng thảo mộc của bà Elizabeth.

- À, ta còn nhớ rõ cô bé đó. Hai mươi năm trước, có người đã đặt con bé vào trong một chiếc giỏ rồi để nó ngoài cửa hàng của bà Elizabeth.

- Ông biết cô ấy à?

- Người dân Ejinbara hồi đó đã sửng sốt khi thấy gương mặt đứa trẻ giống hệt bà Sophia.

- Thật thế ạ? – Conan hỏi.

- Ai ai cũng cho rằng đứa trẻ là hiện thân của bà Sophia. Chắc hẳn bà

Elizabeth cũng thấy thế nên mới nhận nuôi con bé.

- Vậy đó là lý do bà ấy nhận nuôi cô Tsurumi. – Ông Kogoro hiểu ra.

- Vâng. Con gái bà ấy chết khổ quá mà.

- Tôi nghe nói bà Sophia bị thiêu chết vì người ta nghi ngờ bà đã giết một cậu bé khuyết tật?

- Ông Mori cũng biết vụ đó sao?

- Vâng.

- Vậy thì tôi cũng không phải giải thích nhiều. Đây chỉ là suy đoán cá nhân, nhưng tôi cho rằng từ nhỏ cô Tsurumi đã nghe bà Elizabeth kể nhiều về cái chết thương tâm của bà Sophia.

- Hả?

- Có thể mối thù của bà Sophia đã nhen nhúm trong lòng cô Tsurumi từ lâu lắm rồi...

- Ý ông là sao...? – Ông Kogoro vẫn chưa hiểu.

Conan đứng cạnh giường lên tiếng:

- Nếu cô Tsurumi lớn lên cho rằng mình là bà Sophia đã đầu thai, thì không đời nào cô ấy để số tài sản khổng lồ vào tay người dân Ejnbara đã dồn bà Sophia vào chỗ chết, mà sẽ cho mình là người duy nhất xứng đáng nhận quyền thừa kế. Cháu nói vậy đúng không ạ?

- Chính xác. Quả đúng là con trai của ông Mori.

- Ha ha, thằng nhóc này không phải con trai tôi đâu, nó chỉ ở nhờ nhà tôi thôi. Thằng bé thích bắt chước tôi nên lúc nào cũng giả vờ mình là thám tử ấy mà. – Ông Kogoro nhìn Conan vẻ bức bối.

- Vậy à... Hồi nhỏ tôi và các bạn cũng từng lập ra Đội thám tử nhí... - Ông Isezaki nhìn Conan.

- Thế ạ? – Conan tỏ ra mừng rỡ.

- Nhưng bọn ta chẳng phá được vụ án nào ra hồn, mà ngược lại còn phạm phải sai lầm to lớn... - Gương mặt ông Isezaki bỗng tối sầm lại. Ông vô tình liếc chiếc bàn cạnh giường. Conan nhìn theo, để ý thấy trên đó có tờ Nhật báo Ejinbara đã ngả vàng. Báo phát hành ngày 1 tháng 6 năm 1944. – Nhưng ta tin cháu sẽ không giống như ta. Vì công việc, ta đã gặp nhiều nhân vật thành đạt, và ta có thể khẳng định trí thông minh của cháu sắc sảo chẳng kém gì những người đó đâu. – Ông Isezaki nói dứt khoát.

- Ông đánh giá nó cao quá rồi đấy. – Ông Kogoro phì cười.

- Đúng như thằng bé nói, tôi cho rằng cô Tsurumi đã lớn lên với niềm tin bản thân là bà Sophia đầu thai lại.

- Ý ông là cô ấy đã giết hai mạng người để trả thù thay bà Sophia ư? – Mặt ông thăm tử tái xanh. Ông vội lắc đầu. – Một cô gái xinh đẹp như vậy không thể làm điều đó được.

- Ông có hoàn toàn chắc chắn không? – Ông Isezaki nghiêm khắc nói.

- Tôi muốn tin rằng cô ấy vô tội... Cô Tsurumi cũng nói rằng mình đã được bà Elizabeth truyền cho toàn bộ kiến thức về thảo mộc nên không cần gì nữa... Gương mặt thanh cao của cô ấy lúc đó thật đáng ngưỡng mộ... Vì thế, tôi muốn tin rằng cô ấy hoàn toàn trong sáng.

- Chà, ông đúng là người có gì nói nấy. – Ông Isezaki cười, nhưng rồi bật ra tiếng ho lụ khụ. Cửa lập tức bật mở, nữ y tá hộ pháp với gương mặt đáng sợ bước vào phòng.

- Ủa, đã hết thời gian rồi sao? Cho tôi xin phép một lúc nữa...

- Không được. – Bà ta ngắt lời.

- Thôi vậy... Có vấn đề gì tôi sẽ quay lại sau. – Ông Kogoro đành đứng dậy.

Ông Isezaki trông còn xanh xao hơn lúc nãy. Đôi môi ông giờ đã chuyển sang màu tím. Nhìn ông yếu đến nỗi ông thám tử không dám chất vấn thêm câu nào nữa. Ông Kogoro cúi đầu chào, rồi dẫn Ran và Conan ra khỏi phòng. Khi đứng trong thang máy, ông lẩm bẩm:

- Chắc phải đợi ông ta khá hơn rồi mới hỏi chuyện tiếp được...

- Liệu ông ấy có khỏe lên không nhỉ... - Ran lo lắng.

- Chắc ông ấy không sao đâu. – Ông Kogoro im lặng một lúc rồi nói như an ủi.

- Vâng. – Ran mỉm cười gật đầu.

Conan không nói gì. Hình ảnh tờ báo Ejinbara lớn vờn mãi trong đầu cậu.

Xuống đến tầng một, hai bố con Ran len lỏi qua đám đông bệnh nhân người nước ngoài trong sảnh ra ngoài. Conan đi sau, đầu vẫn cúi gằm, mặt dăm chiêu.

Sương mù vẫn còn dày, nhưng khi ngẩng đầu lên, Conan thấy ngay một tòa nhà có lẽ là tòa thị chính. Bên cạnh đó là một tòa nhà khác bằng gạch, trên có tấm biển ghi “Thư viện Ejinbara” lơ mờ trong màn sương.

- Ran, con và Conan đi tham quan quanh Ejinbara đi. Bố phải về sở cảnh sát gặp thanh tra Megure. Có thể bên cảnh sát đã phát hiện thêm điều gì đó về hai vụ án này. – Nói rồi ông Kogoro tiến lại khu vực xếp hàng chờ taxi.

- Vâng. Bố đi cẩn thận nhé. – Ran vẫy tay. – Conan ơi, hai chị em mình đi đâu bây giờ? – Ran cười hỏi.

- Đợi em một chút, em muốn đi vệ sinh.

- Ừ, em đi đi.

- Đợi em một lát nhé. – Conan chạy thẳng về phía thư viện Ejinbara.

- Ủa, trong bệnh viện cũng có nhà vệ sinh mà... - Ran nhìn theo Conan, nói một mình.

Vào thư viện, Conan tiến thẳng tới quầy lưu trữ báo ở bên trong. Cậu điền ngày tháng từ ngày trên tờ báo nhìn thấy trong phòng bệnh đến một tháng sau đó vào phiếu yêu cầu tài liệu rồi đưa cho người phụ trách. Người phụ nữ ở quầy đọc phiếu rồi ngạc nhiên hỏi:

- Em mượn nhiều báo cũ thế này làm gì?

- Em được phân công tìm hiểu về lịch sử của Ejinbara để làm báo cáo ở trường ạ. – Conan bịa ngay ra lý do.

- Ra là thế. Em giỏi quá nhỉ! – Chị nhân viên khen. – Nhưng nhiều báo thế này photo sẽ lâu lắm đấy.

- Thế em quay lại sau được không ạ?

- Thế cũng được. Chị sẽ photo cho em. – Chị nhân viên mỉm cười, rồi đi vào khu lưu trữ sau quầy.

Conan vội vã chạy ra ngoài.

- Chị Ran ơi? – Cậu gọi, nhưng không thấy Ran trước thư viện. Conan đi loanh quanh đến công viên nhìn ra cảng ở gần đó, thì thấy Ran ngồi một mình trên băng ghế, bị bao phủ bởi làn sương. – Em xin lỗi, chị đợi lâu lắm không? – Conan hồ hởi hỏi, nhưng Ran im lặng. – Chị sao thế?

- Hồi còn học tiểu học, chị từng đến đây cùng Shinichi trong chuyến đi chơi của trường.

- Dạ? – Conan nhớ lại, nhưng không nghĩ ra hồi đó mình đã làm gì. – Rồi sao ạ?

- Shinichi bỏ đi ăn trưa cùng mấy cậu bạn ở đội bóng đá.

- Thế thôi ạ?

- Thế thôi là thế nào? Hôm trước cậu ấy đã hứa sẽ ăn cùng chị rồi!

- A... - Conan chột dạ.

- Chị ngồi ở đúng chỗ này, không ăn trưa, chờ Shinichi mãi đến khi buổi đi chơi kết thúc... - Ran nhìn băng ghế cũ kỹ, mặt đượm buồn. – Em thấy Shinichi quá đáng không?

- Dạ... - Conan chỉ còn cách gật đầu.

- Sau đó chị không thêm nói chuyện với cậu ấy những ba ngày liền.

Conan nhớ đúng là có chuyện đó thật. Cuối cùng Ran cũng vui vẻ trở lại và nói chuyện với cậu như cũ sau ba ngày làm cậu toát mồ hôi vì sợ.

- Có lẽ từ khi đó chị đã luôn là người chờ Shinichi rồi... - Ran cúi đầu buồn bã, rồi chợt nhìn thấy một bông hoa nhỏ màu vàng mọc dưới đất. – A, ở đây cũng có hoa Saint John's wort này.

- Ừ nhỉ.

- Hoa đẹp quá.

- Chị Ran này, có thật là ai đặt loài hoa này dưới gối vào đêm có lễ thánh John thì sẽ mơ thấy người chồng tương lai của mình không ạ?

- Ừ, chị thấy linh lắm đấy. – Ran hơi đỏ mặt.

- Thế... Thế ạ... - Conan hơi luống cuống. – Chị mơ thấy ai thế?

- Hi hi, chuyện này đến Conan chị cũng không tiết lộ được đâu. Nếu nói ra, có thể phép thuật sẽ không linh ứng nữa. Nhưng nếu không nằm mơ thấy người đó, có lẽ bây giờ chị đang khóc vì lo rồi... - Ran nhìn bông hoa một cách trù mẩn. – Chị đến Ejinbara vì muốn cảm ơn bà Elizabeth đã giúp chị có niềm tin hơn. Nhờ bà mà chị có lý do để cố gắng. – Ran cười.

- Vâng... - Conan gật đầu.

Bỗng huy hiệu thám tử trên ngực cậu rung lên bần bật.

- Conan ơi, chị Tsurumi có chuyện rồi! – Từ huy hiệu phát ra tiếng của Genta. Đội thám tử nhí và bác Agasa đang làm nhiệm vụ canh chừng Isezaki Mashu.

- Có chuyện gì thế? – Conan không để ý mình đã hét lên.

- Isezaki Mashu đang làm loạn lên trước nhà chị Tsurumi. Người dân ở khu đó tò mò kéo đến xem, bao kín lấy cửa hàng thảo mộc rồi!

- Cái gì?! – Conan bắt đầu chạy về phía cửa hàng thảo mộc dưới đồi. Ran cũng vội vã đuổi theo.

Phải chạy xuống con dốc trong làn sương dày đặc khoảng mười lăm phút Conan mới đến được khu phố dành cho người nước ngoài. Cậu cố nhìn cửa hàng thảo mộc qua màn sương. Trước cửa hàng, một đám đông tò mò đang bu kín lại.

- A, Conan! – Bác tiến sĩ gọi.

- Chuyện gì xảy ra thế ạ? – Conan nhìn thấy một gã đàn ông tay phải cầm đuốc đang gào lên một cách giận dữ.

- Mọi người cứ chờ xem! Ta sẽ tìm ra bằng chứng cho thấy cô Tsurumi đây là phù thủy ngay bây giờ! – Gã đàn ông chính là Isezaki Mashu. – Mọi người biết rồi đó, ở hiện trường vụ ám sát ông Toda và ông Motomachi đều có mùi hoa Cơm Cháy. Ta đã tìm kiếm tất cả những nhà có cây Cơm Cháy ở Ejinbara này. Nhờ ông trời chỉ đường, ta đã tìm ra ngôi nhà duy nhất có trồng loài hoa này!

- Hả? – Đội thám tử nhí nhún thở.

- Hãy nhìn khu vườn này đi! – Mashu dùng bó đuốc chỉ cái cây trong vườn của cửa hàng thảo mộc. – Đây chính là cây Cơm Cháy!

- Ồ! – Đám đông cùng kêu lên.

Đúng như lời gã nói, nếu đi sâu vào trong vườn, người ta có thể thấy một cây Cơm Cháy to với những bông hoa nhỏ màu kem nở đầy trên cành. Bình thường, cửa hàng thảo mộc che lấp cái cây, nên nếu chỉ nhìn qua sẽ không thấy được.

Conan và Ran bàng hoàng.

- Không thể thế được... - Genta có vẻ không muốn tin vào mắt mình, cứ lắc đầu lia lịa.

- Hung thủ giết hai thánh nhân của Ejinbara, ông Toda và ông Motomachi, chính là Tsurumi Youko. Mụ chính là phù thủy! –

Mashu giờ cao bó đuốc tuyên bố. Conan cảm giác như đang nhìn thấy chính Matthew Hopski dẫn đầu Đội săn phù thủy ở châu Âu thế kỷ XVII – Phù thủy là một loài sinh vật rất đáng sợ. Chúng chỉ ra vẻ tử tế để mê hoặc người khác thôi! Ban đầu chúng có thể tốt bụng, nhưng cuối cùng chúng sẽ cướp đi mạng sống của dân lành. Những kẻ như vậy không thể cho sống giữa những người bình thường được. Chúng ta phải hợp sức loại bỏ chúng!

Mashu vừa hét lên như vậy, thì cùng với một tiếng “sầm”, cánh cửa cửa hàng thảo mộc bật mở, cô Tsurumi xuất hiện.

- Ối! – Đám đông kêu lên nửa sợ hãi nửa bất ngờ.

- Tôi không phải là phù thủy! Anh đừng nói năng hồ đồ! – Chị Tsurumi lạnh lùng nói.

Nhìn thấy chị Tsurumi, Mashu cố tình giả vờ run sợ, rồi tiếp tục:

- Mọi người nhìn xem, vẻ đẹp hơn người của mụ đầu thế che đậy được bản chất đáng sợ! – Đúng như gã nói, gương mặt chị Tsurumi đẹp nhưng lạnh lùng tới mức tất cả những người tụ tập ở đó đều nín thở sợ hãi. – Ta sẽ chặt cây Cơm Cháy này đi, để niêm phong sức mạnh ma thuật, rồi đưa mụ ra cảnh sát!

Mashu cầm lấy chiếc cửa điện dưới chân, bấm nút bật. Chiếc cửa kêu “roẹt”, lưỡi cửa kim loại quay nhanh đến chóng mặt.

- Đứng! – Chị Tsurumi kêu lên.

- Mụ im mồm đi! – Mashu cầm cửa, tiến về phía cây Cơm Cháy. Những người xung quanh đứng sững ra nhìn.

- Anh dừng lại đi! Cây Cơm Cháy này là di vật của bà Sophia đấy!

- Di vật của Sophia ư... - Mashu hỏi lại.

- Đúng thế. Mẹ Elizabeth đã chuyển nó từ nhà bà Sophia về đây. Nếu anh chặt cái cây này, có thể sẽ có điều đáng sợ xảy ra đấy.

- Chị Tsurumi sợ hãi nhưng vẫn kiên quyết nói.

- Mụ đã lấy phép thuật từ cái cây này để giết hai mạng người phải không? – Mashu dùng tay phải đẩy chị Tsurumi, rồi tiến đến trước cây Cơm Cháy, đưa lưỡi cửa lại gần thân cây. Lưỡi cửa găm vào gỗ cùng âm thanh chói tai.

Chứng kiến cảnh tượng đó, chị Tsurumi như mất hết sức lực, ngã xuống đất. Conan vội chạy lại đỡ chị.

- Á! – Cùng tiếng kêu thất thanh của đám đông, cây Cơm Cháy đổ rầm xuống đất.

- Tất cả đã thấy chưa? Ta chặt cái cây này rồi mà có bị làm sao đâu. – Mashu giơ cái cửa điện đặc trắng. Đám đông bị gã mê hoặc, đứng thẩn người ra. – Ta sẽ thiêu cháy mụ phù thủy trên chính cái cây này. Cây vừa bị đốn xong rất tốt để thiêu chết phù thủy! – Mashu nhìn chị Tsurumi với con mắt độc ác.

- Không được! – Genta và Mitsuhiro cùng kêu lên.

- Cứ thế này chị ấy sẽ bị thiêu chết thật mất! – Ayumi nín lấy Conan, nước mắt lưng tròng nhìn Mashu tiến lại gần chị Tsurumi.

Conan bật nút tăng lực trên giày, chờ thời cơ đến. Bỗng có tiếng nói sang sảng như tiếng sấm:

- Dừng lại!

Nghe tiếng kêu đó, Mashu và đồng bọn của hắn cũng ngừng lại. Đám đông cũng đảo mắt nhìn về hướng phát ra giọng nói. Cha xứ Sakuragi đứng sừng sững ở đó từ lúc nào:

- Cậu thật hồ đồ... - cha xứ nhìn Mashu đang lườm chị Tsurumi với bó đuốc trên tay. – Cậu nghĩ rằng bằng việc đổ máu, cậu có thể vén màn sự thật, và đem lại thanh thản cho tâm hồn hay sao?

Nghe cha xứ nói, Mashu ghen hòng không nói được gì.

- Con người không thể có được hạnh phúc hay thanh thản bằng cách làm tổn thương người khác. Bình yên thực sự chỉ đến với người có tâm hồn cao đẹp đến độ sẵn sàng hy sinh mạng sống của mình.

Nghe cha xứ nói, tất cả đều im lặng. Những người vừa hòa theo Mashu phút trước giờ cũng lắng nghe.

- Ta mới ở nhà thờ quận chưa được nửa năm, nhưng ta nghe nói bà Elizabeth đã mang tri thức về thảo mộc của mình giúp đỡ người dân nơi này. Cô Tsurumi là đệ tử ruột của bà, cũng

không ngần ngại cố gắng hết sức vì việc chung. Ta nói vậy có đúng không? – Cha xứ hỏi người dân Ejinbara. – Những người chịu ơn cô ấy không phải là ít. Vậy mà các người cũng như cậu Mashu đây, cho rằng người tốt bụng như cô Tsurumi có thể nhẫn tâm giết chết hai mạng người hay sao? – cha xứ Sakuragi nhướn mày.

Trong nhóm người có tiếng như rên rỉ. Đám đông yên lặng một lúc lâu. Rồi

có tiếng một đứa trẻ phá tan sự tĩnh lặng:

- Chị Tsurumi không thể là phù thủy được!

Một đứa trẻ khác cũng kêu lên:

- Đúng thế! Chị ấy không thể là kẻ giết người!

Những người lớn cũng liên tiếp lên tiếng:

- Thật là hoang đường! Hẳn ta nói dối đấy!

- Hẳn ta nói dối! – Những lời chân thành của bọn trẻ đã đánh thức lòng tốt của người lớn.

- Dừng trò săn phù thủy lại đi! – Tất cả người dân cùng kêu lên, bao lấy Mashu. Gã lùi dần, rồi bắt đầu tính kế bỏ chạy. Gương mặt tái mét, không còn vẻ tự mãn như lúc trước.

- Mashu, ta biết cậu hoảng sợ vì những người có tên trong di chúc của bà Elizabeth lần lượt bị tấn công. Nhưng cậu không thể vì thấy cây Com Cháy mọc ở đây mà vội vàng kết luận cô

Tsurumi là hung thủ được. – Cha xứ nhẹ nhàng nói như truyền đạo.

- Nhưng... - Mashu định phản đối, nhưng không nghĩ ra gì. – Hừm. Ta sẽ tạm rút lui hôm nay, coi như vì nể cha xứ. Nhưng nếu có thêm bằng chứng gì, ta quyết không tha cho cô ta đâu! – Gã nhìn chị Tsurumi đã ngã xuống đất, mặt cay cú, rồi lên chiếc xe Ferrari, rồ ga biến vào trong màn sương.

- Đừng có quay lại đây nữa! – Người dân Ejinbara gọi với theo.

Nghe tiếng la hét, chị Tsurumi cũng dần tỉnh lại. Ayumi ôm chặt lấy chị. Thấy mọi người đứng về phía mình, chị Tsurumi cảm động bật khóc.

- Cha xứ Sakuragi giỏi quá! – Đội thám tử nhí thán phục. Chỉ bằng lời nói, cha xứ đã đánh thức người dân Ejinbara khỏi sự ngu muội mà Mashu gieo rắc cho họ.

- Con cảm ơn cha. Nếu không có cha, mình con không thể nào chặn được hắn. – Conan thở phào nhẹ nhõm.

- Nhờ cha mà một tấn thảm kịch như của bà Sophia mới không diễn ra một lần nữa. – Bác Agasa cũng vuốt ngực.

- Tsurumi, con nên ngủ lại nhà thờ của ta đêm nay.

- Đúng đấy. Có thể hắn sẽ quay lại đây.

- Chị làm thế sẽ an toàn hơn. – Ran và Conan đồng tình với cha xứ. Đội thám tử nhí cũng gật đầu.

- Nếu cha nói vậy thì... - Chị Tsurumi phủi đất cát trên quần áo, lão đảo đứng dậy.

- Con có sao không? – Cha xứ Sakuragi đưa tay đỡ.

- Con đi cùng để giúp chị ấy được không ạ? – Ran đề nghị.

- Thế thì tốt quá. – Cha xứ mỉm cười.

- Conan, em về khách sạn cùng bác Agasa và các bạn trước đi nhé?

- Vâng ạ. Em sẽ bảo bác Kogoro luôn.

- Được rồi, bác sẽ dẫn bọn trẻ về khách sạn. – Tiến sĩ Agasa nhận. Đội thám tử nhí vẫy tay chào chị Tsurumi và Ran, rồi bắt đầu đi xuống con dốc.

- Conan ơi.

- Dạ? – Conan dừng lại khi nghe tiếng chị Tsurumi gọi.

- Em đưa cái này cho ông Mori hộ chị. – Chị cầm trên tay một chiếc phong bì.

Nhìn chiếc phong bì, Conan nhận ra ngay nó là bức thư đe dọa của phù thủy. Cậu vội vàng cho nó vào túi quần trước khi người khác nhận ra.

- Em sẽ đưa. Chị cứ nghỉ ngơi đi. Nói rồi Conan đuổi theo bạn mình đi về phía khách sạn.

CHƯƠNG 007

VỤ GIẾT NGƯỜI TRONG PHÒNG KÍN Ở CÔNG VIÊN

Người quản lý đích thân ra đón mọi người khi họ về tới khách sạn.

- Trời đầy sương thế này chắc mọi người không tham quan được Ejinbara rồi. – Ông nói như xin lỗi.

- Rất tiếc là không. Hôm nay khách sạn vẫn mở cửa à? – Tiến sĩ Agasa ngập ngừng hỏi.

- Vâng. Nguyên nhân cái chết của ông chủ Motomachi vẫn chưa sáng tỏ, nhưng không có vẻ gì có chuyện nguy hiểm xảy ra với khách ở phòng khác. Cảnh sát cũng nói không nhất thiết phải đóng cửa cả khách sạn.

Conan đưa mắt quan sát sảnh. Đúng là khách sạn vẫn mở cửa như mọi ngày, nhưng không khí không còn đông vui như hôm qua nữa.

- Ủa, ông Mori đâu rồi? – Người quản lý để ý.

- Ông ấy vẫn đang đi điều tra.

- Ra thế... Ông chủ Motomachi là một người vĩ đại. Nhân viên chúng tôi ai ai cũng yêu quý ông ấy. Vì thế, nếu giúp được gì cho việc tìm ra hung thủ, chúng tôi xin sẵn sàng hợp tác. – Nói rồi người quản lý cúi chào, lui vào văn phòng.

“Chắc chắn hung thủ sẽ bị đưa ra ánh sáng”, Conan tự nhủ.

- Cái gã Mashu kia thật không thể tha thứ được! – Genta đứng chờ thang máy, vẫn có vẻ bức tức.

- Đúng thế. – Mitsuhiro gật đầu.

Ai vừa nhìn tấm biển thang máy trên tường vừa nói:

- Hai người có tên trong di chúc của bà Elizabeth đã chết rồi, ông Isezaki Riki lại bệnh nặng. Tài sản của bà Elizabeth có lẽ cuối cùng sẽ về tay gã thôi.

- Không thể như thế được. Đáng lẽ chị Tsurumi phải được quyền thừa kế chứ! – Genta lườm.

- Tớ cũng nghĩ thế. – Ayumi phồng má.

- Mấy đứa giận dỗi cái gì thế? – Có tiếng ông Kogoro từ phía sau. Mặt ông ngơ ngác khi thấy bọn trẻ tức giận.

- Bác đi đâu thế ạ?

- Chị Tsurumi có chuyện mà bác chẳng tới giúp gì cả! – Mitsuhiro và Genta cùng buộc tội.

- Hả? – Ông Kogoro chớp mắt.

Nghe bác Agasa kể lại câu chuyện lúc trước xong, ông Kogoro đỏ bừng mặt vì giận dữ:

- Hắn dám làm thế với người yếu đuối như cô Tsurumi sao? Thật là một kẻ không ra gì! Đúng như ta đoán, hắn chính là hung thủ! Không thể sai được! – Ông Kogoro dứt khoát.

- Bác ơi, thanh tra Megure có tìm ra đầu mối nào mới không ạ?
– Conan chuyển chủ đề.

- Thanh tra chưa biết thêm được gì. Nhưng gã Mashu kia nhất định phải là hung thủ!

- Bác nói đúng.

- Dĩ nhiên. – Ông Kogoro gật đầu với Mitsuhiko.

Điện thoại của ông thám tử rung lên.

- À, sắp đấy à? Vâng, Mori đây... Cái gì!? – Mặt ông Kogoro tái đi.

- Sao thế ạ? – Conan hỏi.

- Hình như Isezaki Mashu đã bị giết...

- Hả?! – Đội thám tử nhí và cả bác Agasa cùng kêu lên kinh ngạc. Nghe tiếng kêu đó, khách khứa trong sảnh quay lại tò mò.

- Suyt, đừng kêu to thế! – Ông Kogoro đưa ngón trỏ lên trước miệng, mắt liếc quanh.

- Cháu tưởng hắn là hung thủ cơ mà? – Genta hỏi.

- Cháu cũng tưởng vậy... - Mitsuhiko cũng nói.

- Hừm... - Ông Kogoro khoanh tay, hít một hơi dài. – Ta phải đến hiện trường bây giờ. Chắc người quản lý khách sạn sẽ chuẩn bị bữa tối, nên bác tiến sĩ cho bọn trẻ ăn trước hộ tôi nhé. – Nói rồi ông quay đi.

Mọi người vẫn đứng im lặng, chưa thể tin vào tin vừa nhận được.

- Không ngờ hắn lại bị giết... - Ông Kogoro lầm bầm khi lên xe taxi.

- Có vụ án mạng. Anh đưa tôi đến công viên Ejinbara nhanh lên.

- V...âng... - Ông tài xế nhìn ông thám tử trong gương, gật đầu. Chiếc xe phóng nhanh về phía công viên Ejinbara nằm trên đồi.

- Nếu hung thủ không phải hắn... - Ông Kogoro lơ đãng nhìn khung cảnh mờ mờ ngoài cửa sổ.

- Không biết ai là hung thủ, bác nhỉ?

- Ờ. Ủa? – Ông Kogoro nhìn ghế bên cạnh. Conan đã ngồi đó từ bao giờ. – Sao mày lại ở đây hả? – Ông đưa tay lên dụi mắt.

- Chị Tsurumi bảo cháu đưa cho bác cái này... - Conan chìa bức thư ra.

- Cô Tsurumi gửi ta à... - Ông Kogoro hết hần bực tức, mặt ửng đỏ. – Ta đang bận lắm, làm sao có thời gian đọc thư của cô ấy...

- Ông không thèm mở thư mà cất luôn vào túi áo.

- Ờ, bác không đọc ạ?

- Ta đang làm việc. – Mặt ông thám tử vẫn còn đỏ.

“Mới nghe nói đó là thư của chị Tsurumi mà ông bác đã mừng rỡ thế rồi...”, Conan chán ngán.

- Nhưng...

- Không nhưng gì cả. Ta là một thám tử chuyên nghiệp, không bao giờ để việc tư xen vào công việc, hiểu chưa?

- Ơ...

- Ơ gì mà ơ. Mà mày xuống xe đi! – Ông vừa định nhắc Conan lên thì chiếc xe dừng lại.

- Chúng ta tới nơi rồi. – Ông tài xế bấm nút dừng máy tính tiền.

- Hả?

- Ông bảo có vụ án nên tôi phóng nhanh hết mức có thể đấy. Nhưng thật ra quãng đường cũng ngắn thôi. – Ông ta cười.

- Thế... thế à... Cảm ơn... - Ông Kogoro rút ví trả tiền. – Ta đành để mày đi cùng vậy. Nhưng mày phải ngồi yên một chỗ, không được chõ mũi vào công việc của ta. Rõ chưa? – Xuống xe rồi, ông nghiêm khắc nói.

- Vâng ạ! – Conan nhe răng cười.

Giờ đã quá trưa, nhưng sương mù vẫn còn dày. Cả công viên Ejinbara dường như bị nhấn chìm trong sự mờ ảo. Dải băng “Không phận sự miễn vào” của cảnh sát cũng chỉ mờ mờ hiện

lên. Bên kia dải băng thấp thoáng bóng nhân viên khám nghiệm hiện trường đang xem xét khu vực quanh một bất điện thoại công cộng.

- Mori đấy hả? Ta đợi cậu mãi. – Thanh tra Megure chạy lại. -
Ừa, Conan cũng đi cùng à? – Ông ngạc nhiên.

- Nó tự tiện bám theo tôi đấy. – Ông Kogoro nói về phiền phức.

Nghe thấy tiếng nói, trung sĩ tag đang thò đầu vào bụi cây gần đó quay ra:

- A, Conan đấy à! – Anh vui vẻ vẫy tay. Conan cũng vẫy tay chào lại.

- Mori, hiện trường ở bên này. – Ông thanh tra dẫn đường vết bất điện thoại.

Conan cũng đi theo như thể đó là điều hiển nhiên. Ông Kogoro quay lại thấy vậy bèn bế Conan đặt lên băng ghế xích đu gần đấy.

- Mà yên đây đi! – Ông quát. Conan nín thinh. – Nhớ đấy.
– Ông nhướn mày. Conan đành gật đầu, rồi khẽ dùng đưa xích đu. – Tốt lắm. – Ông Kogoro chạy theo ông thanh tra.

Thanh tra Megure đứng trước bất điện thoại, mặt nghiêm trọng:

- Mori, tay Mashu đó bị nướng cháy trong này.

Trong bột điện thoại là một xác người đã cháy thành than trong tư thế đứng.

Thấy ông Kogoro mãi nói chuyện với thanh tra Megure, Conan lập tức ẩn mình vào làn sương, tiến dần tới buồng điện thoại. “Da có dấu hiệu co rút và hóa than... Mức độ tổn thương là độ 2, không, độ 3 mới đúng... Chắc ngọn lửa phải to lắm...”, Conan quan sát.

- Hung thủ đã man thật. – Mặt ông Kogoro nặng nề.

- Vấn đề là buồng điện thoại này là một phòng kín.

- Hả, buồng điện thoại ấy à?

- Cậu nhìn cái này đi. – Thanh tra Megure đưa cánh cửa ra. – Những bột điện thoại kiểu này cửa gập vào trong khi đẩy tay cầm, nhưng riêng bột điện thoại này thì ai vào trong sẽ không ra ngoài được nữa.

- Hả? – Ông thám tử dùng hết sức kéo cửa. – Đúng thế thật... - Ông quan sát kỹ hơn.

- Trên cửa kính có dấu tay đúng không? – Ông Megure chỉ vết máu hình nắm đấm trên kính. – Chắc nạn nhân đã cố phá vỡ cửa kính để chạy thoát khỏi ngọn lửa. Nhưng buồng điện thoại được làm bằng kính chắc chắn để đề phòng thiên tai và tai nạn giao thông, sức người bình thường không thể làm vỡ được.

- Tôi hiểu rồi. Nhưng tại sao anh ta lại chui vào trong này?

- Chắc vì điện thoại reo.

- Hả?

- Tôi cho rằng có kẻ đã gọi anh ta tới công viên này và yêu cầu làm theo đúng lời nói trên điện thoại công cộng. Tuy không được công bố, nhưng điện thoại công cộng cũng có số riêng, dùng thiết bị đặc biệt là có thể dò ra được. Chắc có kẻ đã dùng thiết bị đó để gọi vào điện thoại ở đây.

- Kẻ đó chính là hung thủ... - Ông Kogoro khoanh tay.

- Đúng. Thế này thật là bế tắc, vì ta cứ nghĩ tay Mashu này đáng nghi nhất...

- Tôi cũng tưởng thế đấy. Nhưng cái xác cháy đen thế này làm sao chắc chắn đó là Mashu được? - Ông Kogoro hất đầu về tử thi.

- Chiếc xe Ferrari đen ở đằng kia coi như xác định danh tính hộ chúng ta rồi. - Ông thanh tra chỉ chiếc xe đỗ cạnh công viên.

- Vậy còn nguyên nhân cái chết?

- Là do khí đốt. - Thanh tra Megure nhìn nhân viên đeo kính đang khám nghiệm hiện trường.

- Đúng là ở đây có mùi ga, chứ không như vụ nổ ở bảo tàng đồ chơi. - Ông Kogoro ngửi xung quanh.

- Tại sao lần này hung thủ lại dùng ga nhỉ?

- Tôi cũng không rõ... - Ông Kogoro và ông Megure cùng nghiêng đầu.

Trên con đường cạnh bất điện thoại công cộng, vài nhân viên khám nghiệm hiện trường đang dò xem có khí đốt rò rỉ từ khe nứt trên đường không. Từ phía xa, nữ thiếu úy Satou Miwako lại gần cùng một người đàn ông mặc đồng phục của công ty phân phối khí đốt.

- Có tìm thấy cũng vô ích thôi. – Thiếu úy Satou bảo đám nhân viên.

- Ủa, tại sao vậy? – Ông thanh tra hỏi thay.

- Anh giải thích hộ tôi được không? – Cô Satou nói với người đàn ông đi cùng.

- Vâng. Tôi là người của công ty phân phối khí đốt. Tôi xin khẳng định, khu vực quanh đây không có đường ống dẫn khí nào cả.

- Không thể thế được! Chúng tôi xác định nguyên nhân tử vong là cháy do khí đốt cơ mà! – Thanh tra Megure mắt hằn vẻ bình tĩnh thường ngày, lườm người đàn ông.

- Trong thời chiến tranh Thái Bình Dương, khu vực này đã bị san bằng. Khi hòa bình lập lại, chỗ này được xây thành công viên luôn, nên không cần dẫn ga. – Người đàn ông không hề nao núng.

Thanh tra Megure và thám tử Kogoro không biết phải nói gì.

- Thừa sếp, đúng là trên đường không có dấu hiệu hỏa khí nào cả. – Một nhân viên mặt lấm tấm mồ hôi báo cáo.

- Thế thì hung thủ làm thế nào... - Thanh tra nói khẽ rồi im bật.

- A, tôi biết rồi! – Ông Kogoro cất tiếng.

- Thật thế hả Mori?

- Vâng. Chắc hung thủ đã để sẵn bình ga ở trong buồng điện thoại. – Ông thám tử nói vẻ tự mãn.

Nhưng ông thanh tra thở dài:

- Cái cậu này... Quanh đây có dấu hiệu của khí đốt. Nhưng cậu phải nhớ ngọn lửa trong buồng điện thoại rất mạnh, nếu trong đó có bình ga thì ngọn lửa đã gây ra một vụ nổ lớn rồi.

- A... Ha ha ha... Sếp nói chí phải... - Ông Kogoro cười yếu ớt. – Vâng... Vậy có nhân chứng nào nhìn thấy kẻ lạ mặt ở khu vực này không?

- Không có ai cả. Chỉ có một người phát hiện ra xác của Mashu đã cháy thành than trong buồng điện thoại thôi, chứ không thấy kẻ nào đáng nghi cả.

- Liệu có phải vì sương mù mà nhân chứng bỏ sót không? – Ông Kogoro hỏi lại lần nữa.

- Không phải đâu. Có một công viên mới được xây ngay gần đây, nên công viên này càng ngày càng vắng người. Nếu có kẻ

lạ lảng vàng thì người ta chú ý ngay. Nhân chứng khẳng định không nhìn thấy người nào cả.

- Đúng là ở đây vắng vẻ thật... - Trong công viên, cây cỏ mọc tràn lan, không có ai chăm sóc. Ngoài nhân viên cảnh sát thì không hề có bóng người nào. – Thế thì làm sao mà...

- Không ngờ lại có vụ giết người trong buồng điện thoại kín... - Thanh tra Megure xoa xoa hai thái dương.

- Đầu tiên là tầng hầm nhà ông Toda, sau đó đến phòng ông Motomachi, giờ là bộ điện thoại này... Cả ba đều là án mạng trong phòng kín... - Trung sĩ Takagi nhận xét.

Conan đang nghĩ không khí ở gần đó lên tiếng:

- Bác thanh tra ơi, ở đây không có mùi hoa Cơm Cháy nhỉ?

- Cái gì? – Ông thanh tra giật mình.

- Ta đã bảo mày ngồi yên một chỗ cơ mà! – Ông Kogoro quát.

- Khoan đã, Mori. – Ông Megure ngăn lại.

- Đúng là ở đây không có mùi hoa... - Coo Satou cũng nghĩ rồi gật đầu.

- Nhưng ở hai hiện trường trước đều có cơ mà...

- Hung thủ có lý do riêng chẳng? – Anh Takagi hỏi.

- Lúc ở khách sạn của ông Motomachi, Haibara có nói cây Cơm Cháy là cây mà Judas, kẻ phản bội Thiên chúa, đã treo cổ tự tử,

nên hoa Cơm Cháy có nghĩa là “Kẻ phản bội” đúng không ạ? – Conan nhớ lại.

- Đúng thế.

- Biết đâu hai nạn nhân đầu tiên là kẻ phản bội đối với hung thủ, còn anh Mashu không phải thì sao ạ?

- Hừm, nhãi con biết gì! Chắc hung thủ cũng để lại mùi hoa ở đây, nhưng gió đã thổi hết đi rồi. – Ông Kogoro tỏ ra coi thường.

- Rất có khả năng đó. – Ông Megure tán thành.

- Vâng... - Trung sĩ Takagi cũng đồng tình.

Chỉ có Conan thầm phản đối: “Hung thủ không khéo đến mức ra tay được với tận ba mạng người. Nếu đã muốn, thì hẳn chắc chắn có thể để lại mùi hoa Cơm Cháy. Ở đây không có mùi, hẳn phải có ý nghĩa nào đó...”. Nhưng câu chuyện về mùi hoa Cơm Cháy đã chấm dứt tại đó.

Thanh tra Megure nhìn nhân viên khám nghiệm đang thu thập dấu vân tay:

- Có phải mấy mẫu gỉ sắt trong phong bì gửi tới ông Miura và trong tầng hầm nhà ông Toda là cùng một loại không?

- Vâng. – Anh ta khẳng định.

- Ở đây có loại gỉ sắt đó không?

- Tôi có tìm rồi, nhưng không thấy gì. – Người nhân viên lắc đầu.

- Thế hả... À, thế còn kết quả phân tích mẫu gỉ sắt thì sao?

- Ở sở cảnh sát có tới ba mươi nghìn mẫu gỉ sắt, nhưng dù đã dành cả một đêm để phân tích, chúng tôi cũng không thấy mẫu gỉ sắt ở hiện trường khớp với mẫu nào ở sở. – Anh ta nói về hồi lỗi.

Kết quả đó cũng giống như những gì tiến sĩ Agasa thông báo. Bác tiến sĩ đã dùng dụng cụ thí nghiệm đặc biệt để tách thành phần gỉ sắt ra rồi mới truy cập vào hệ thống thông tin trong phòng thí nghiệm từ điện thoại di động để phân tích kết quả, nhưng không có mẫu sắt nào trùng khớp.

- Không có mẫu nào trùng khớp ư... Nhưng bằng mọi cách anh phải tìm ra cho tôi. Đây là đầu mối rất quan trọng để tìm ra hung thủ.

- Vâng, tôi sẽ cố gắng.

- Vô ích thôi. Thứ sắt đó là đồ của phù thủy mà. – Giọng nói vang lên từ thình không.

Conan quay ra thì thấy luật sư Miura đang ngồi đung đưa trên chiếc xích đu mà cậu ngồi lúc trước. Mắt ông nhìn vô hồn vào khoảng không.

- Ông sao thế? – Thanh tra Megure lo lắng hỏi.

- Sáng nay cậu Mashu gọi điện cho tôi, nói rằng mình nhận được thư đe dọa của phù thủy.

- Hả?! – Tất cả mọi người ở đó cùng kêu lên.

- Trong đó có viết: “Thứ thuộc về phù thủy mãi thuộc về phù thủy. Nếu có ý chiếm đoạt, dù chạy đi đâu, dưới lời nguyền của phù thủy, người sẽ bị ngọn lửa địa ngục thiêu cháy.” – Ông luật sư nhìn xa xăm.

- Hừm, lại một lời nguyền nữa! Nhưng sao ông không bảo anh ta báo cho cảnh sát chúng tôi luôn? – Ông thanh tra buộc tội.

- Tôi đã hết sức khuyên vậy rồi. Nhưng anh ta nói rằng mình sẽ tự tìm ra hung thủ, rồi đập máy.

- Thế nên anh ta mới tới cửa hàng thảo mộc hồi trưa... - Ông Kogoro nói.

- Có chuyện đó à?

- Vâng. Hẳn tự tiện cho rằng cô Tsurumi là hung thủ, còn định thiêu sống cô ấy nữa. – Ông Kogoro phẫn nộ.

- Hẳn ta dám nói vậy sao? Nếu nghe theo lời ông Miura, có lẽ giờ anh ta còn sống...

- Vậy là hai người trong di chúc của bà Elizabeth và cả con trai của một người đã chết. – Trung sĩ Takagi cúi đầu.

- Quyền thừa kế hiện đang thuộc về ông Isezaki Riki trong bệnh viện. – Thiếu úy Satou nói.

- Nghĩa là ông ta đáng nghi nhất. – Anh Takagi tiếp lời.

- Đúng vậy.

Thanh tra Megure vừa gật đầu, thì sắc mặt của một nhân viên gần đó chợt thay đổi. Anh ta nhét tai nghe không dây vào tai, nghe như nuốt từng lời người ở đầu dây bên kia.

- Thưa sếp, có báo cáo từ sở!

- Gì thế?

- Ông Isezaki vừa từ trần.

- Hả?! – Ông thanh tra kêu lên. Những người xung quanh tái mặt. – Thế là thế nào?

- Ảnh chụp xác chết của Mashu rải đầy phòng bệnh của ông ấy.

- Cái gì?!

- Theo báo cáo thì những bức ảnh tỏa ra mùi hoa Cơm Cháy. Y tá chăm sóc cho ông Isezaki phát hiện ông ấy ngã vật ra ở cạnh giường. Bác sĩ kết luận cú sốc khi nhìn những bức ảnh đã ảnh hưởng đến bệnh tim của ông ấy.

- Không thể thể được! – Thanh tra Megure gầm lên.

- Sáng nay tôi đến thăm thì ông Isezaki đã yếu lắm rồi. Với tình trạng sức khỏe như vậy, nhìn thấy cảnh con trai mình chết, ông ấy lên cơn đau tim cũng không có gì khó hiểu. – Tay ông thám tử nắm lại, run lên giận dữ.

- Vậy là bốn người đã chết... - Ông thanh tra ôm lấy đầu.
- Gia sản của bà Elizabeth giờ về tay cô Tsurumi rồi. – Cô Satou toát mồ hôi.
- Kẻ tình nghi số một là cô ấy à? – Anh Takagi ngập ngừng.
- Không phải đâu! – Ông Kogoro chặn họng.
- Nhưng...
- A, bác thử đọc bức thư chị Tsurumi gửi đi? – Conan đề xuất.
- Thằng nhóc này... Thư đó không phải là thứ đọc ở nơi đông người! – Ông Kogoro đỏ mặt.
- Gì thế, Mori?
- Hả? Hì hì... - Ông Kogoro gãi đầu xấu hổ.
- Cháu có linh cảm xấu. Biết đâu đó là thư đe dọa hung thủ gửi cho chị Tsurumi thì sao ạ?
- Cái gì? – Ông Kogoro biến sắc. – Sao lại thế được. – Ông lấy bức thư ra. – Đây đúng là loại phong bì ông Miura nhận được, nhưng thứ này ở đâu chả có... - Ông rút thư ra. - Ối! – Mặt ông xanh dần.

“Thứ thuộc về phù thủy mãi thuộc về phù thủy. Nếu có ý chiếm đoạt, dù chạy đi đâu, dưới lời nguyền của phù thủy, người sẽ chịu chung số phận với Sophia...”, đọc xong thư, tay ông thám tử run lên vì giận.

- Cháu biết ngay mà. – Conan nặng nề nói.
- Hừm, bức thư này cũng được ghép chữ dán từ báo và tạp chí như những thư trước. – Thanh tra Megure kiểm tra.
- Nhưng lá thư này chứng tỏ cô Tsurumi vô tội. – Ông Kogoro vội nói.
- Không, vẫn có khả năng cô ấy tự làm ra bức thư để đánh lạc hướng. – Thiếu úy Satou phản đối.
- Sao cô lại nói thế? Cô Tsurumi chỉ là một phụ nữ yếu đuối...
- Takagi, đã có bốn nạn nhân rồi, anh không thể chủ quan như vậy được! – Cô Satou nghiêm khắc nói.
- Vâng... Chúng ta phải nghi ngờ tất cả mọi người.
- Đúng thế. – Thanh tra Megure đồng tình.
- Ha ha ha... - Có tiếng cười khe khẽ.

Tất cả nhìn về phía có tiếng cười, thì thấy luật sư Miura vẫn đang ngồi trên xích đu.

- Mọi người muốn nghi ngờ tôi thì cứ việc. Nhưng chẳng bao lâu nữa, tôi và cả những người khác trong di chúc cũng sẽ bị giết hết thôi. Không ai có thể ngăn lời nguyện của phù thủy...
- Cảnh sát chúng tôi nhất quyết không để chuyện đó xảy ra! – Anh Takagi nói.
- Đúng thế. – Thanh tra Megure cũng gật đầu.

- Tôi cũng xin đảm bảo. – Ông Kogoro nói dứt khoát.

- Thật ư? – Ông Miura dùng xích du lại.

- Dĩ nhiên.

- Tôi xin cảm ơn! – Ông luật sư nhảy xuống đất, chạy lại nắm tay mọi người. – Tôi xin các ông đấy! Tôi không muốn bị giết đầu! Tôi chẳng cần gia sản của bà Elizabeth làm gì, chỉ mong giữ lại mạng sống!

- Ông đừng lo lắng. – Thanh tra Megure nắm tay ông Miura trấn an.

- Xin cảm ơn... Xin cảm ơn... - Luật sư Miura khóc như mưa. Chỉ Conan là nhận thấy rõ cảnh sát chưa có bằng chứng gì quan trọng để bắt hung thủ.

- Bác ơi, chắc cháu ở đây làm phiền mọi người lắm. Cháu về khách sạn trước nhé. – Conan bảo ông Kogoro.

- Hả? Một mình mày đi có sao không? – Ông thám tử ngạc nhiên khi thấy lần này Conan không đòi ở lại hiện trường như mọi khi.

- Từ đây về khách sạn mất mười lăm phút đi bộ thôi mà.

Ông Kogoro nhìn theo bóng thẳng nhóc về thắc mắc. Conan vội tới thư viện Ejirinbara để nhận tài liệu mà cậu đã nhờ cô thủ thư chuẩn bị.

CHƯƠNG 008

PHÁT HIỆN

Thư viện Ejinbara trông thật ẩm đạm trong làn sương. Nhưng ở bên trong, chị nhân viên cười tươi khi thấy Conan tới.

- Chị photo cho em rồi đây. – Cô vừa mỉm cười vừa đặt chồng giấy dài tận 20cm lên bàn. – Thư viện hôm nay phải đóng cửa sớm, nên em không ở lại đọc tài liệu được đâu. – Cô nói vẻ xin lỗi.

- Vâng ạ...

- Em mang được hết không?

- Em mang được ạ. Cảm ơn chị. – Nói rồi Conan trả tiền photo và ra khỏi thư viện.

Có vẻ như linh cảm được đầu mối truy tìm hung thủ nằm trong xấp tài liệu, bước chân Conan càng ngày càng nhanh.

Khi về đến khách sạn Ejinbara, Conan vã mồ hôi như tắm. Người quản lý đang nói chuyện với khách ở sảnh thấy Conan bèn chạy tới.

- Ông Mori vẫn đang làm việc à? – Ông nhìn quanh tìm ông Kogoro.

- Vâng ạ.

- Chắc ông ấy bận lắm.

- Bác Kogoro nhờ cháu một việc. Ở khách sạn có phòng nào trống không ạ?

- Ủa, ông Mori giao việc điều tra cho một cậu bé như cháu ư? – Ông quản lý tròn xoe mắt.

- Bác ấy chỉ bảo cháu xếp lại chồng tài liệu này thôi ạ. – Conan nhìn tập giấy trên tay.

- Ra thế... Nhưng tôi cho rằng dù là việc gì thì cũng quan trọng nếu nó giúp phá được vụ án. Cháu có thể dùng thư viện của khách sạn chúng tôi. – nói rồi người quản lý dẫn Conan theo hành lang nối từ sảnh.

Conan không muốn về phòng khách sạn để đọc chồng báo, vì không muốn Đội thám tử nhí lẩn sâu hơn vào vụ án vốn đã nguy hiểm này. Nhưng Genta đang mua nước từ máy bán tự động dưới sảnh khi đó đã nhìn thấy bạn mình từ xa. “Cậu ấy lén lút đi đâu thế nhỉ?”, vừa ôm đồng lon nước, Genta vừa dõi theo.

Conan ngạc nhiên khi bước vào thư viện của khách sạn. Căn phòng rộng gần 50 mét vuông, trần cao tới 6 mét. Tủ sách cao từ sàn đến trần bao quanh các bức tường, trên đó chất đầy sách cũ.

- Ông chủ Motomachi yêu sách không khác gì yêu đồ chơi.

- Chà...

- Nhưng khách sạn chủ yếu đón tiếp người từ Ejinbara tham quan, nên chẳng mấy ai vào thư viện. Điều này làm ông chủ buồn lắm.

- Căn phòng này yên tĩnh thật, rất hợp để làm việc – Conan nói rồi đặt chồng tài liệu lên chiếc bàn giữa phòng.

Người quản lý nheo mắt cười. Nhưng rồi ông thấy vẻ tập trung của Conan.

- Ấy chết, tôi không nên làm phiền cháu nữa. – Rồi ông ra ngoài.

Thấy người quản lý đi khỏi rồi, Conan bắt đầu xem xét kỹ từng trang báo. Cậu phát hiện ra ở mặt thứ ba có tiêu đề “Cậu bé tám tuổi mất tích”. Bài báo viết rằng một cậu bé bị liệt chân bên phải tên là Minato Takeshi đã mất tích. Tất cả người dân ở Ejinbara đều đi tìm, nhưng không ai tìm thấy cậu. Đây chính là vụ án mà bà Sophia bị coi là hung thủ.

Conan đã nhờ chị thủ thư photo cho cả những tờ báo phát hành trong một tháng kể từ khi có vụ mất tích, vì đoán rằng mình sẽ phát hiện ra đầu mối gì khác. Đúng như cậu nghĩ, sau hai giờ đọc, Conan đã tìm thấy một bài báo đáng chú ý. Đó là bài báo được viết ba tuần sau khi vụ mất tích xảy ra. Tiêu đề bài viết là “Hỏa hoạn tại nhà của người phụ nữ nước ngoài”, bên trong viết: “Nhân chứng cho biết đã nhìn thấy vài đứa trẻ khoảng mười tuổi chạy từ căn nhà ra khi ngọn lửa bốc lên”.

- Trẻ con khoảng mười tuổi ư... - Conan để ý. Cậu bỏ kính ra, rồi day day thái dương.

Bỗng người quản lý đi vào, tay bê chiếc khay bạc, trên có trà và bánh ngọt.

- Cháu nghỉ ăn bánh nhé?

- Vâng ạ. Cháu cũng vừa định nghỉ giải lao.

- Trà và bánh mâm xôi này của khách sạn chúng tôi được khen lắm đấy. – Người quản lý tự hào.

- Cháu cảm ơn. – Conan uống một ngụm.

- Ông chủ Motomachi mà biết có người dùng thư viện chắc phải vui lắm. – Người quản lý tiếc nuối.

- Ở đây chắc cũng có người thích đọc sách chứ ạ? Trong này cũng nhiều sách viết về lịch sử của Ejinbara mà. – Conan nhìn một lượt quanh những cuốn sách dày cộp.

- Không, người thủ thư nói dạo gần đây chỉ có một người dùng thư viện thôi.

- Thế thì phí sách quá bác nhỉ.

- Ừ... Mà thôi, tôi ra ngoài đây. Cháu còn phải tiếp tục làm nữa.

– Người quản lý mỉm cười.

- Gần đây chỉ có một người dùng thư viện thôi à... - Conan nhìn quanh một lần nữa.

Sách trên kệ vì ít người dùng nên đóng bụi hết cả. Duy chỉ có một quyển giữa kệ thứ hai từ dưới lên là sạch bong, như thể có người vừa lau.

- Chắc người đó đã đọc quyển này... - Conan lăm bắm, rút sách ra. – Lịch sử mở cửa cảng biển Ejinbara... Ủa? – Conan thấy trên tầng thứ ba từ dưới lên cũng có quyển sách không dính bụi. – Đây là bộ ảnh chụp Ejinbara thời Meiji... A, ở đây cũng có một quyển...

Cứ như vậy, Conan rút dần từ trên tủ những quyển sách mà cậu nghĩ gần đây đã có người đọc. Khi xong việc thì trên bàn đã chất khoảng mười cuốn sách dày cộp.

- Tất cả đều liên quan đến lịch sử của Ejinbara... - Conan nhìn tên sách, lăm bắm. Cậu giở quyển trên cùng. Dù biết việc quan trọng hiện giờ là tìm ra hung thủ, nhưng không hiểu sao Conan không thể ngừng giở hết trang này đến trang khác. Càng đọc, cậu càng thích thú với lịch sử của Ejinbara. Không biết từ bao giờ cốc trà đã cạn và Conan cũng chỉ còn một quyển sách chưa xem. Quyển này cũ nhất trong chồng sách, với những trang giấy hầu hết đã ngả nâu.

Conan mở sách ra thì thấy một tờ giấy kẹp ở trang đầu. Nghĩ rằng đó là bản đồ hoặc tài liệu tham khảo, cậu mở tờ giấy ra. Một trang bản đồ hiện ra, có lẽ là bản đồ quy hoạch Ejinbara cũ. Đọc những con đường trên bản đồ có vài chỗ được đánh dấu bằng nét khoanh tròn. Conan suýt kêu lên. Cậu nổi da gà. Tấm bản đồ chứa bí mật có thể phá toàn bộ những vụ giết người

phức tạp trong nháy mắt như một phép màu. Vụ ông Toda Jirou chết đuối dưới tầng hầm, vụ nổ ở phòng ngủ riêng của ông Motomachi Seizou trong bảo tàng đồ chơi, và cả vụ Isezaki Mashu chết cháy trong buồng điện thoại, tất cả hiện lên rõ mồn một.

- Sao mình lại không phát hiện ra điều này sớm hơn cơ chứ! – Conan nhìn ra ngoài cửa sổ. – Đầu mối lù lù ngay trước mắt, thế mà mình...

Bên ngoài, những ngọn đèn đường ẩn hiện trong làn sương đang thấp sáng con đường và những tòa nhà bằng gạch của Ejinbara trong ánh sáng đẹp huyền ảo. Conan mơ màng ngắm nhìn khung cảnh đó. Nhưng rồi đầu óc cậu lại tràn đầy ý nghĩ về vụ án mạng: “Mình đã biết hung thủ giết người như thế nào. Nhưng để xác minh xem suy luận đó có đúng không, thì cần phải quay lại hiện trường để kiểm tra. Hung thủ rất có thể sẽ gây ra một vụ án mạng nữa ngay bây giờ, làm sao mình đủ thời gian đi từng nơi được...”.

Conan đang ôm đầu nghĩ ngợi thì có tiếng nói:

- Conan, cậu trốn bọn tớ làm gì ở đây thế hả?
- Cậu lại định lập công riêng đúng không? – Genta và Mitsuhiro bước vào, lườm Conan. Ayumi và Ai theo sau.
- Sao các cậu biết tớ ở đây?
- Genta nhìn thấy bác quản lý dẫn cậu vào phòng này. – Mitsuhiro có vẻ bức bối.

- Thế hả...
- Sao cậu dám điều tra một mình hả? – Genta tức giận.
- Conan, cậu phải cho bọn tớ tham gia với chứ!
- Thôi được rồi. Các cậu có thể tham gia.
- Hả? – Đội thám tử nhí không ngờ Conan lại đồng ý.
- Tớ nói thật đấy. Các cậu giúp tớ với!
- Tớ biết ngay là lúc quan trọng cậu sẽ cần đến bọn tớ mà! – Mitsuhiro vui mừng.
- Đáng lẽ cậu phải nói từ đầu chứ! Bọn tớ muốn bắt hung thủ có kếm gì cậu đâu! – Genta cười.
- Tớ xin lỗi. Hung thủ giết tận bốn mạng người, nên tớ không muốn các cậu can dự vào... Hiện hung thủ rất tự tin về hành tung của mình, cho rằng mình chắc chắn không bị phát hiện. Chúng ta cần lợi dụng cơ hội này.
- Chúng ta sẽ đánh bất ngờ hả? – Mitsuhiro háo hức.
- Đúng thế. Nhưng các cậu phải thật cẩn thận.
- Chúng tớ biết rồi mà. – Đội thám tử nhí gật đầu.
- Giờ tớ sẽ chia các cậu đi điều tra ở những nơi khác nhau. Sau đó chúng ta sẽ tập trung ở nhà chị Tsurumi. Conan bắt đầu giải thích kế hoạch.

CHƯƠNG 009

BỘ MẶT THẬT CỦA PHÙ THỦY

Khu phố của người nước ngoài chìm trong làn sương mù. Ngay trên căn nhà của chị Tsurumi Youko là vầng trăng tròn tỏa ra ánh sáng trắng xanh lờ mờ. Conan gọi ông Kogoro đến và sau đó dùng máy đổi giọng, giả vờ làm ông Kogoro gọi những người liên quan. Cậu đứng trong sảnh tòa nhà chờ mọi người đến.

- Trà thảo mộc cô Tsurumi pha ngon thật đấy! – Ông Kogoro đến đầu tiên. Ông ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, tấm tắc khen ngợi món trà thảo mộc.

Conan không dám nói trà đó do mình pha. Chị Tsurumi hình như còn mệt, nên vẫn đang nghỉ ở phòng trong dưới sự chăm sóc của cha xứ Sakuragi và Ran.

Chiếc đồng hồ cổ trong sảnh điểm chín giờ cùng tiếng boong boong vang vọng khắp căn nhà. Cửa chính mở toang, luật sư Miura xuất hiện, mặt tái mét.

- Ông Mori, ông đã tìm ra hung thủ rồi ư?

- Hả? – Ông Kogoro ngạc nhiên.

Conan vội vàng trốn sau tấm rèm cửa sổ trong phòng khách, rồi dùng đồng hồ đeo tay bắn kim tẩm thuốc mê vào cổ ông Kogoro. Chiếc kim trúng đích.

- Hơ hơ...? – Ông thám tử gục đầu, ngủ ngay tại chỗ.

- Ông ấy ngủ gật rồi! – Ông luật sư có vẻ xúc động khi được tận mắt chứng kiến “thám tử ngủ gật”.

Thấy vậy Conan bèn dùng máy đổi giọng, đứng sau rèm nói:

- Ông Miura, ông ngồi xuống đi. Những người khác sẽ đến ngay thôi, khi đó tôi sẽ giải đáp mọi thắc mắc về vụ án.

- Vâng... Đây là lần đầu tiên tôi được thấy thám tử Mori ngủ gật... - Ông Miura ngồi xuống chiếc ghế sofa dài kê bên trái ông thám tử, mắt vẫn nhìn ông Kogoro đầy thích thú.

Sau đó, Đội thám tử nhí và tiến sĩ Agasa lũ lượt kéo nhau vào phòng. Họ ngồi lên ghế sofa bên phải ông Kogoro, đối diện với luật sư Miura. Tiếp theo đó, chị Tsurumi xuất hiện từ phòng trong, được cha xứ Sakuragi và Ran dìu hai bên.

- Cô Tsurumi, cô có sao không? – Conan lo lắng hỏi bằng giọng ông Kogoro.

Chị Tsurumi khẽ gật đầu, rồi ngồi sụp xuống ghế bên trái cùng cha xứ và Ran. Cuối cùng, thanh tra Megure và trung sĩ Takagi xuất hiện trên chiếc xe cảnh sát nhấp nháy đèn.

- Ông Mori, sao lúc ở công viên ông không nói luôn là phá được án rồi? – Vừa vào đến phòng khách anh Takagi đã hỏi.

- Đúng đấy. Để vạch trần vụ án này, ta đã phải cử hết cả đội điều tra đi thực thi nhiệm vụ, nên chỉ còn ta và Takagi tới đây

được thôi. – Ông thanh tra cũng nói, rồi ngồi xuống cạnh Đội thám tử nhí.

- Tôi xin lỗi. Nhưng chỉ cần hai người là đủ rồi. Cũng phải nói thêm là lần này Đội thám tử nhí đã giúp tôi phá được vụ án.

- Bọn trẻ ấy hả? – Thanh tra Megure quay ra nhìn. Genta nhìn đáp lại một cách tự hào. – Cậu cử bọn trẻ đi điều tra về một kẻ sát nhân đã giết bốn mạng người sao? – Ông lo lắng.

- Bọn cháu không sao đâu ạ. – Ayumi cười tươi.

- Sếp đừng lo. Hung thủ rất tự tin vào bản thân, nên chủ quan không để ý tới bọn trẻ.

- Cảnh sát bọn ta chưa có đầu mối gì về hung thủ, nên hẳn tự tin vậy cũng đúng thôi. – Ông Megure có vẻ xấu hổ. – À, Mori, người của ta vừa tìm thấy cuốn nhật ký của ông Isezaki trong chiếc tủ đầu giường bệnh viện. – Ông lấy quyển sổ tay bọc da từ trong túi, định đứng dậy đưa cho ông Kogoro. – Đây này.

- Nếu sếp tò mò về cuốn nhật ký, thì đợi tôi phá án xong rồi đọc cũng được mà.

- À, ừ... - Ông Megure rút lại quyển sổ. – Vậy thì Mori, cậu hãy cho bọn ta biết hung thủ làm cách nào để thực hiện ba vụ giết người trong phòng kín liên tiếp đi. Bắt đầu từ vụ ông Toda chết đuối trong tầng hầm tại nhà riêng nhé?

- Chắc chắn đó là lời nguyên của phù thủy. – Ông Miura ngồi đối diện ông thanh tra run rẩy nói.

- Ông Miura, ông thôi đi được không? – Ông Megure mất kiên nhẫn.

- Tầng hầm đó không có đường ống dẫn nước vào, đường ống xung quanh cũng không có dấu hiệu rò rỉ. Vậy mà ông Toda lại chết đuối vì nước ngập đầy căn hầm...

- Đúng là tầng hầm đó là một căn phòng kín, vì cửa được khóa trái từ bên trong. Nào, giờ Mori sẽ cho chúng ta biết hung thủ làm cách nào gây ra vụ án mạng. – Ông Megure nhướn mày ra hiệu cho ông luật sư im lặng.

- Trước khi phá án, tôi muốn sắp đọc qua cuốn sách kia...

- Sách nào? À, quyển “Hệ thống đèn Ejinbara” này ấy hả? – Thanh tra Megure nhìn cuốn sách dày trên chiếc bàn trước mặt.

- Tôi tìm thấy cuốn sách đó trong thư viện ở khách sạn của ông Motomachi đã mất. Tác giả cuốn sách là một người Pháp tên Plangue. Ông là người đầu tiên thiết kế ra hệ thống đèn đường cho Ejinbara vào một trăm năm trước đây.

- Một trăm năm trước cơ à... - Thanh tra Megure vừa nghe giải thích, vừa giở sách một cách kém hào hứng.

Ông Miura ngồi đối diện thanh tra lại nói:

- Plangue à... À, tôi có nhớ hồi nhỏ, ông tôi kể có một người Pháp đã đuổi bóng tối đi khỏi phố phường của Ejinbara.

- Đúng thế. Trước đó ở đây cũng có loại đèn đường dùng nến của Nhật, nhưng loại đèn này khá tối so với đèn của phương Tây. Ông Plangue đã cho lắp đặt đến năm mươi cột đèn quanh con đường dành cho xe ngựa trước cửa tòa thị chính.

- Ejinbara là nơi đầu tiên trong nước có hệ thống đèn đường kiểu Tây. – Luật sư Miura tự hào.

- Việc này nhanh chóng trở nên nổi tiếng, và rất nhiều những người chủ cửa hàng ở Ejinbara đã nhờ lắp đèn đường ở trước cửa hiệu của mình. Cứ như thế, chẳng bao lâu sau, trên đường phố đã có khoảng ba trăm cột đèn kiểu mới.

- Ôi, nhiều thế cơ à? – Ayumi ngạc nhiên.

- Ánh sáng tỏa ra trên những viên gạch đỏ cổ kính chắc đẹp lắm... - Ran tựa đầu vào tay, mơ màng.

- Chắc những người bán hàng kia nghĩ rằng nếu lắp đèn trước cửa hàng, thì khách khứa sẽ đến mua hàng mun hơn. – Ông thanh tra sáng suốt nói.

- Có lẽ vậy. Ông tôi nói người dân trong quận không có việc gì nhưng vẫn ra ngoài vào buổi tối chỉ để ngắm ánh đèn đường. – Ông Miura cười.

- Được rồi, quyển sách này rất có ích. Nhưng nó có liên quan gì đến cách gây án của hung thủ chứ? – Thanh tra Megure đóng sách lại.

- Sếp không đọc xem những ngọn đèn kiểu Tây đó được thấp sáng bằng gì sao? - Giọng ông Kogoro nghiêm nghị...

- Chắc là bằng điện chứ gì? – Ông Megure sốt ruột.

- Không phải. Đèn đường thời Meiji ban đầu không dùng điện mà dùng khí đốt. Trong sách có viết đấy thôi.

- Hả? – Trung sĩ Takagi ngạc nhiên, cầm lấy cuốn sách. – Đúng là trong này có viết đèn được thấp bằng khí đốt.

- Được rồi, được rồi. Sao nữa nào? – Thanh tra Megure cựa quậy trên ghế.

- Sếp phải xem cả tờ giấy kẹp ở trang đầu nữa.

- Giấy nào kia? – Thanh tra Megure lấy quyển sách từ tay anh Takagi, rồi mở trang đầu ra. – Cái gì thế này, bản thiết kế à? – Ông trải tờ giấy to khoảng cỡ A3 lên bàn.

- Đó là bản thiết kế đường ống dẫn khí đốt thời bấy giờ.

- Đúng là trong này có đánh dấu vị trí các đường ống dẫn khí tới những nơi có đèn đường, như con đường dành cho xe ngựa hoặc ở khu mua sắm của Ejinbara. Tắm bản đồ vẽ đường phố Ejinbara thời xưa một cách chi tiết, và có đánh dấu những nơi có khí đốt.

- Sếp có để ý thấy điều gì không? – Giọng ông Kogoro hỏi.

- Ta không hiểu ý cậu...? - Ông thanh tra nghiêng đầu.

Khi đó, trung sĩ Takagi đang xem tấm bản đồ bỗng kêu to:

- Nhà ông Motomachi, nhà ông Toda, và cả bất điện thoại nơi anh Mashu bị sát hại đều có đường ống dẫn khí đốt đi qua!

- Cái gì?! – Nghe vậy, thanh tra Megure vội ghét sát mặt vào bản đồ. – Đúng thế!

- Căn nhà của ông Toda chính là nhà ông Plangue ngày xưa, và cũng là nơi đầu tiên của Ejinbara có đường ống dẫn khí.

- Trên bản đồ có ghi đây là nhà ông Plangue thật.

- Tiếp theo là nơi ông Motomachi bị giết. Bảo tàng đồ chơi nằm ngay cạnh tòa thị chính nên cũng là một trong những nơi đầu tiên có hệ thống khí ga.

- Đúng. – Thanh tra Megure gật đầu.

- Tôi đã hỏi chuyện người biết rõ về hệ thống khí đốt ở bảo tàng lịch sử. Ông ấy nói để thấp sáng đèn trong nhà bằng khí đốt, thời bấy giờ người ta phải chọn đường ống cỡ ¾ inch.

- Rồi sao nữa? – Ông Megure ngừng đầu giục.

- Hung thủ đã lợi dụng hệ thống dẫn khí bị bỏ quên một trăm năm để dẫn nước vào tầng hầm nhà ông Toda, vì ống dẫn khí cũ to bằng ống nước bình thường ở nhà ở hiện nay. – Giọng ông Kogoro vang lên trong phòng.

- Cậu nói sao?! – Thanh tra Megure bàng hoàng. Tất cả những người có mặt ở đó đều không nói nên lời.

- Tôi đã kiểm tra lại đèn trong tầng hầm nhà ông Toda. Tất cả đều là đèn dùng khí. Tôi đã kê ghế để với lên tháo chao đèn kiểu cổ, thì phát hiện ra ống dẫn khí kiểu châm lửa.

- Kiểu châm lửa à?

- Vâng, ban đầu người ta phải tự tay châm lửa vào đầu ống khí đốt được cắt sẵn.

- Ra thế. Nước chảy ra từ ống khí đó à?

- Đúng vậy.

- Thật không thể ngờ được đó là ống dẫn khí... Ta cứ nghĩ đó là bóng đèn kiểu cổ...

- Tôi cũng vậy. – Anh Takagi đồng tình.

- Chiếc đèn đó được lắp ở vị trí cao, lại có chao đèn mờ chụp lên, nên ta nhìn ngoài không thể phân biệt được là đèn điện hay đèn dùng khí.

- Nhưng... - Ông thanh tra vẫn có vẻ chưa tin.

- Đèn điện trong tầng hầm chỉ có ánh sáng mới phát ra từ máy phát đĩa và chiếc đèn bàn để trên loa thôi. Bà giúp việc kể ông Toda rất tự hào vì mình ở trong căn nhà của ông Plangue, là nơi đầu tiên ở Ejinbara có hệ thống khí đốt. Bốn chiếc đèn cổ dưới tầng hầm đó là loại đèn dùng khí cũ nhất. Giờ người ta không phân phối khí đốt bằng hệ thống cũ nữa, nên bốn chiếc đèn cũng không được trưng dụng...

- Thế hả...

- Vâng. Tôi nghĩ là tầng hầm ngập nước nên tất cả mọi người đều sợ bị điện giật mà tránh xa hệ thống đèn trên tường.

- Chính ta cũng tưởng đó là đèn điện. – Thanh tra Megure lẩm bẩm.

- Nhân viên khám nghiệm hung thủ cũng dựa vào cảm tính mà không kiểm tra kỹ lưỡng, nên đã tạo kẽ hở cho hung thủ. – Giọng ông Kogoro nghiêm khắc.

- Nhưng hung thủ lấy đâu ra nhiều nước thế? – Ông thanh tra hỏi tiếp.

- Nếu dò theo hệ thống ống khí thời đó ta sẽ tới một khu đất trống cách nhà ông Toda không xa. Tôi đã phát hiện ở đó có dấu vết đào xới đất còn mới. Hệ thống ống dẫn khí đã bị bỏ quên một trăm năm, nhưng đất ở Ejinbara là loại đất sét, nên không khí ít bị lọt xuống dưới. Vì thế, ống dẫn chỉ bị gỉ đôi chút, chứ vẫn dùng được bình thường.

- Được rồi. Hung thủ lấy nước ở đâu?

- Con đường cạnh bãi đất trống có cột nước dành cho việc cứu hỏa. Hung thủ đã mở vòi nước ở đó và đổ nước vào ống dẫn khí.

- Thì ra là thế... - Thanh tra Megure trầm tư khoanh tay.

- Hung thủ đã vào tầng hầm nhà ông Toda và bí mật mở ống dẫn khí của đèn. Khu vực đó chỉ có nhà ông Toda là còn đèn dùng khí đốt nên khi đổ nước vào, nước sẽ chỉ chảy vào tầng hầm nạn nhân thôi.

- Ừm.

- Đầu ống khí chỉ được nút lại một cách đơn giản, vả lại bình thường ông Toda không dùng những chiếc đèn cổ này, nên chúng có bị lệch đi một chút ông ấy cũng không để ý.

- Đúng là người ta thường không để ý tới những gì mình không hay dùng. Nhưng chắc hẳn ông Toda phải tìm cách chạy trốn khi nhìn thấy nước tràn ra từ ống khí chứ?

- Không phải là ông ấy không muốn chạy, mà là không thể chạy được.

- Không thể chạy được ư?

- Vâng. Tôi nghĩ đầu tiên hung thủ đã cho một loại thuốc gì đó để làm cơ thể nạn nhân tê liệt. Tôi bèn nhờ cảnh sát địa phương điều tra hộ, thì phát hiện ra khí cười ở một phòng hám răng tư nhân trong quận bị lấy cắp một tuần trước.

- Đúng rồi! – Khí cười là loại khí gây tê. Hung thủ đã bơm khí vào tầng hầm để ông Toda không bỏ chạy được. – Trung sĩ Takagi vô thức nói to.

- Hẳn cũng đổ nước hoa có mùi hoa Cơm Cháy vào trong phòng nữa.

- Ra vậy... - Thanh tra Megure gật gù. – Thế còn vụ án thứ hai? Vụ đó cũng dùng hệ thống khí cũ à?

- Vâng. Bảo tàng đồ chơi của ông Motomachi vốn là khách sạn được xây vào thời Meiji. Tôi có xem bức ảnh treo ở sảnh, thì thấy nội thất hầu như không thay đổi so với bây giờ. Tất cả hệ thống đèn trong bức ảnh đều là đèn dùng khí đốt.

- Ta cũng thấy bức tranh đó, nhưng không phát hiện ra điều gì đáng chú ý. Nhưng người quản lý nói ông Motomachi đã cho lắp đặt hệ thống điện ở khách sạn vì sợ làm cháy đồ chơi cơ mà?

- Đúng là như thế. Hệ thống sưởi ở phòng ông Motomachi, hệ thống nước nóng và đun nấu dưới bếp đều dùng điện. Nhưng ông Motomachi đã hứa với người chủ cũ là sẽ giữ thiết kế nội thất càng giống xưa càng tốt, nên không phá hệ thống đèn dùng khí đốt.

- Máy chiếu đèn trong phòng ông Motomachi đều là đèn kiểu cũ à?

- Vâng. Đèn trong những phòng khác được nút kín và lắp thêm bóng đèn rồi chụp chao đèn lên, tạo thành đèn điện mới. Riêng phòng ông Motomachi lại giữ nguyên đèn dùng khí đốt.

- Chỉ vì lời hứa với người chủ cũ mà ông ấy... - Ông thanh tra đau buồn.

- Vậy thứ gì đã gây nổ trong phòng ông Motomachi? – Trung sĩ Takagi hỏi thay sếp mình.

- Đó là khí propane.

- Khí propane sao? Nhưng ở hiện trường làm gì có mùi đặc trưng của khí propane?

- Vâng, ở đó chỉ có mùi hoa cơm cháy. Nhưng khí propane vốn không có mùi gì cả.

- Thật thế à?

- Tôi nói không sai đâu. Công ty cung cấp khí propane đã cố tình dùng chất hóa học thêm mùi vào khí khi xuất xưởng, để người sử dụng dễ dàng phát hiện ra một khi khí bị lọt ra ngoài bình. Hung thủ đã lấy loại khí chưa qua xử lý từ công ty khí đốt. Genta đã kiểm chứng vụ lấy cắp này.

- Có phải không, Genta? – Anh Takagi nhìn sang bên.

- Vâng ạ. Công ty bị mất hai bình khí vào hai ngày trước khi án mạng xảy ra. Vì số lượng mất cấp ít nên báo chí không đưa tin.

– Genta đọc sổ tay thám tử của mình.

- Em giỏi thật đấy. – Anh Takagi khen.

- Ở sân sau khách sạn của bác Motomachi có dấu hiệu đào tìm hệ thống khí đốt cũ. – Ayumi bổ sung.

- Hệ thống khí đốt cũ dẫn vào khách sạn bị đào lên à?

- Vâng ạ.

Giọng ông Kogoro tiếp tục:

- Hung thủ tìm cách vào phòng ông Motomachi để tháo bỏ nút bịt ống khí đốt. Thêm nữa, hẳn biết được việc ông Motomachi thường uống trà thảo mộc sau khi tắm xong. Vào ngày xảy ra vụ nổ, hung thủ trốn ở sân sau khách sạn, đợi phòng tắm của ông Motomachi sáng lên rồi bơm khí propane vào phòng. Ở khách sạn chỉ có phòng ông ấy bị hở đường ống, nên khí chắc chắn chỉ lọt vào đó.

- Ừm...

- Khí propane nặng hơn không khí, nên dễ dàng đọng lại trong phòng. Khi ông Motomachi tắm xong thì trong phòng đã đầy khí rồi. Ông ấy bật bếp lên để đun nước pha trà thảo mộc như mọi khi. Khí propane cần nhiệt độ 500oC để phát nổ, nhưng loại bếp trong phòng ông ấy là bếp kiểu mới, có thể đạt được 1000oC trong thời gian ngắn.

- Như vậy là quá đủ để kích nổ... - Thanh tra Megure nhớ lại cái chết tang thương của ông Motomachi.

- Hung thủ dùng loại khí chưa qua xử lý nên ông Motomachi không biết có khí propane trong phòng. – Trung sĩ Takagi nói thêm.

- Chuyện là thế đấy. Thấy nổ xong, hung thủ bơm thêm mùi hoa côm cháy vào phòng rồi bỏ trốn.

- Không hề có lời nguyên của phù thủy nào ở đây... - Luật sư Miura ngó người ra.

- Trên đời này vốn đã không có phù thủy rồi. – Giọng ông thám tử dứt khoát.

- Thế Isezaki Mashu đã bị giết như thế nào? – Ông luật sư phản bác.

- Tòa nhà anh ta ở là chung cư hiện đại được xây ở khu quy hoạch mới gần cảng, nên không có hệ thống khí cũ. Biết được điều này, hung thủ đã đi quanh thành phố tìm cách dụ nạn nhân tới nơi có ống khí đốt, vì cách giết người này của hắn rất khó bị phát hiện ra.

- Hắn đã lợi dụng thứ người ta bỏ quên để không gây chú ý. – Thám tử Megure chỉ ra.

- Vâng. Cuối cùng, hung thủ phát hiện ra ở công viên Ejinbara có đường ống khí đốt. Hắn nghĩ ra việc bơm khí đốt của công ty phân phối khí ở quận vào đường ống khí cũ.

- Đúng là ở hiện trường phát hiện ra khí trong hệ thống phân phối của quận, nhưng người của công ty nói họ không cho chạy đường ống qua công viên đó cơ mà?

- Nếu dò theo đường ống dẫn khí cũ theo bản đồ này, ta sẽ thấy nó dẫn tới khu vườn cạnh một tòa nhà cách công viên khoảng năm mươi mét. Hung thủ đã bơm khí từ hệ thống của quận vào đường ống cũ tại đó.

- Thật thế sao? – Thanh tra Megure suýt đứng cả lên.

- Sau khi chuẩn bị xong, hung thủ trốn trong bụi cây ở công viên chờ nạn nhân.
- Cây cối ở công viên mọc tràn lan không ai chăm sóc, rất dễ để lẫn trốn. – Trung sĩ Takagi nhớ lại.
- Hắn còn lợi dụng cả làn sương mù dày đặc nữa. – Ông Megure thêm.
- Anh Mashu tới công viên đúng như chỉ dẫn của tên sát nhân. Anh đã vào trong bất điện thoại khi thấy tiếng chuông.
- Chuông điện thoại công cộng kêu ư? – Lần này đến ông Miura thắc mắc.
- Điện thoại công cộng cũng có số riêng dù không được công bố. Dừng thiết bị đặc biệt là do ra được.
- Ra là thế...
- Anh Mashu vào trong bất điện thoại thì cửa bị khóa chặt, làm anh ta không thoát ra được. Hung thủ chắc chắn nạn nhân bị nhốt rồi mới ra khỏi chỗ nấp, rồi châm lửa vào đầu vòi ga có dây kéo dài mà hắn đã chuẩn bị sẵn. Sau đó, hắn luồn đầu vòi ga vào khe hở dưới cánh cửa buồng điện thoại.
- Khe hở dưới cửa bất điện thoại sao? – Anh Takagi hỏi lại.
- Các bất điện thoại đều có khe hở khoảng 10cm ở dưới cửa để thông gió.

- Vậy à... - Anh Takagi cay đắng nhận ra mình đã bỏ sót chi tiết đó.

- Ta không hề nghĩ tới việc có đường ống dẫn khí cũ... - Thanh tra Megure cũng hối hận.

- Chuyện đó cũng bình thường thôi. Khi điện bắt đầu trở nên phổ biến, người ta quên ngay đèn dùng khí đốt, vì đèn điện sáng hơn hẳn, lại tiện lợi nữa. Với lại, trong trận động đất ở Kanto, bình khí đốt của công ty phân phối khí thời đó đã bị phá hủy. Bom đạn của Mỹ thời chiến tranh Thái Bình Dương cũng biến Ejinbara thành đồng đổ nát, làm những cột đèn đường dùng khí đốt bị hỏng hết cả. Sau khi xây dựng lại thành phố, người dân dần quên hệ thống dẫn khí cũ cũng là điều dễ hiểu.

- Nhưng đường ống dẫn khí chỉ bị quên lãng, chứ vẫn còn nguyên đó... - Thanh tra Megure trầm ngâm, rồi thở dài.

- Vâng. – Conan đang trốn vô thức gật đầu.

Những cột đèn đường dùng khí đốt đã biến mất ở Ejinbara nhưng hệ thống khí đốt thời nào vẫn còn đó, ngay trước mặt mọi người, ở nhà ông Toda, hay trong phòng ông Motomachi. Conan đã để ý đến hệ thống đèn cổ khi bước chân vào hiện trường, nhưng không nghĩ tới khí đốt.

- Tại sao chính quyền quận không cho dỡ bỏ hệ thống đường ống cũ?

- Họ cũng đã nghĩ tới việc đó. Nhưng công ty phân phối khí đốt thời Meiji đã phá sản từ lâu, bản đồ quy hoạch vốn được giữ ở

tòa thị chính cũng đã cháy trong những lần tấn công của địch, nên không thể xác định được vị trí đường ống.

- Thế hả?

- Sếp còn nhớ trong phong bì gửi tới ông Miura ban đầu có gì sắt không?

- À, thứ đó có cả dưới tầng hầm nhà ông Toda nữa. Nhân viên khám nghiệm hiện trường bảo hai loại gỉ sắt đó giống nhau... Có phải chúng là gỉ sắt bám ở hệ thống đường dẫn khí cũ không? – Thanh tra Megure đứng dậy, kêu lên.

- Chính xác là như vậy. Đường ống cũ được làm bằng sắt mà. Trong lúc đào xới đường ống lên để kiểm tra, cả người tôi cũng dính đầy gỉ sắt từ bao giờ. Hung thủ là kẻ rất cẩn thận, nhưng chắc không thể phủ hết gỉ sắt khỏi người được, nên đã vô tình làm rơi vài mẩu vào phong bì.

- Cậu có lý... - Ông thanh tra đồng tình rồi ngồi lại xuống.

- Trong phòng ông Motomachi không có gỉ sắt vì vụ nổ mạnh đã thổi bay chúng ra xa. Còn ngọn lửa ghết chết anh Mashu thì quá lớn nên gỉ sắt đã cháy thành tro rồi.

- Ừm.

- Ông Miura bị tấn công ở nghĩa địa dành cho người nước ngoài vì cùng một lý do với anh Mashu.

- Hả? – Ông Miura ngạc nhiên.

- Tòa nhà nơi đặt văn phòng của ông là do ông xây đúng không?

- Đúng thế.

- Tòa nhà của ông Miura cũng không có đường ống dẫn khí cũ nên hung thủ đành tấn công ông ấy ở khu nghĩa trang.

- Những nơi có hệ thống ống dẫn khí đều được ký hiệu rõ ràng trong quyển sách này. – Thanh tra Megure cầm cuốn sách của Plangue lên giở từng trang sách, lần này rất cẩn thận chứ không qua quýt như lúc nãy. Trong vài phút, ông im lặng như đang sắp xếp lại các dữ kiện của vụ án, nhưng rồi ông bỗng nói một cách giận dữ. – Những vụ án này không phải do lời nguyện của phù thủy, mà có một hung thủ xác định. Kẻ nào đã làm điều này? – Ông nhướn mày lên hết cỡ, đập tay xuống bàn kêu rầm một tiếng to.

- Ông Mori, rốt cuộc ai là hung thủ vậy? – Trung sĩ Takagi cũng nóng ruột

hỏi.

- Đi theo đường ống dẫn khí ở công viên Ejnbara nơi anh Mashu bị sát hại, ta sẽ tới nhà thờ của cha xứ Sakuragi ngay gần đó. Tôi đã tìm thấy dấu vết đào xới trong vườn gần nơi đun nước của nhà thờ.

- Hả...? – Mọi người kinh ngạc.

- Kẻ nào dám tự tiện đào bới trong vườn của ta? – Cha xứ Sakuragi nói như thể không tin vào tai mình, đôi mắt hiền từ mở to kinh ngạc.

- Cha xứ Sakuragi chính là kẻ gây ra tất cả những vụ án chúng ta vừa nói đến. – Giọng ông Kogoro lạnh lùng.

- Cái gì?

- Ha ha ha, ta ư? – Sakuragi ngạc nhiên.

- Sao cha xứ có thể... - Chị Tsurumi lắc đầu.

- Chị ơi, bọn em có bằng chứng mà. – Ayumi ngồi đối diện Sakuragi nói buồn bã.

- Chà chà, bằng chứng gì đây? – Sakuragi cười.

- Người ở bộ phận tiếp tân của khách sạn nói gần đây chỉ có một người ngoài khách sạn dùng thư viện, chính là cha xứ.

Nghe Ayumi nói, Sakuragi sửng người.

- Khi chị Tsurumi bị gã Mashu kia kết tội trước dân chúng Ejinbara, cha xứ đã đứng ra bảo vệ chị ấy, nhưng đó chỉ là một màn kịch để mọi người tin ông ta là người tốt thôi. – Ayumi nói vẻ bức bối.

- Không thể thế được! – Chị Tsurumi bối rối. Chị không thể tin rằng người bảo vệ mình lại chính là hung thủ giết người.

- Chị có sao không? – Ran ngồi cạnh quàng tay qua vai chị Tsurumi. Chị gật đầu, nhưng đôi vai run lên.

Giọng ông Kogoro vẫn tiếp tục buộc tội:

- Ông Motomachi cũng bị bộ mặt giả dối của ông ta lừa mà trở thành con chiên ngoan đạo của nhà thờ. Nhân viên của khách sạn nói ông Sakuragi đã vào khắp các phòng khách sạn, lấy có ban nước thánh để công việc làm ăn được phát đạt. Chắc ông ta đã tháo nút vít ống dẫn khí trong phòng ông Motomachi vào lúc đó. Ông ta cũng nói chuyện phiếm với ông Motomachi để biết rằng ông chủ khách sạn có thói quen uống trà thảo mộc sau khi tắm. Người giúp việc nhà ông Toda thì nói khoảng một tuần trước cha xứ có mượn tầng hầm để thưởng thức âm nhạc. Ông ta hẳn đã giả vờ vạy để tháo cả nút đường ống dẫn khí dưới tầng hầm.

Gương mặt ông Sakuragi ngày càng nhăn nhúm lại.

Lần này đến lượt Mitsuhiro nói:

- Cháu đã tìm thấy trong nhà kho của nhà thờ bộ quần áo màu đen và mặt nạ phù thủy mà ông ta mặc khi tấn công luật sư Miura.

- Hả!? – Ông Miura kêu lên.

- Ông ta cũng là kẻ gọi điện vào điện thoại công cộng trong công viên để sát hại anh Mashu. Trong nhà kho có thiết bị dò số điện thoại và cả xẻng vẫn còn dính đất. Đem về phân tích là ta biết ngay xẻng đó dùng để đào đất ở đâu.

- Trời ơi... - Chị Tsurumi nhìn chăm chăm vào mặt cha xứ.

Ai tiếp lời:

- Tên ông là Sakuragi Isao đúng không? Tôi đã gọi điện cho nơi giữ danh sách những mục sư ở nhà thờ chính bên châu Âu, họ nói không có ai tên như vậy cả.

- Thật thế ư? – Thanh tra Megure nhìn Ai.

Giọng ông Kogoro khẳng định:

- Cô bé này giỏi tiếng Anh nên tôi đã nhờ điều tra thân phận thật của cha xứ Sakuragi. Sau khi nghe kể chi tiết vụ việc, người của nhà thờ chính cho biết trước đây có một kẻ đã gây chuyện và bị đuổi khỏi nhà thờ.

- Bị đuổi khỏi nhà thờ à? – Ông Megure hỏi.

- Vâng. Hẳn giúp việc cho cha xứ bên Châu Âu trong một thời gian dài. Nghe nói hẳn lưu lạc từ Châu Á sang, được cha xứ thương tình cho vào làm việc trong nhà thờ.

- Rồi thế nào? – Ông thanh tra giục.

- Trong số những công việc cha xứ có một việc rất quan trọng, đó là nghe những tín đồ tôn giáo thú tội trong một căn phòng nhỏ của nhà thờ với mong muốn rằng bằng việc thú tội, con chiên có thể trút được gánh nặng trong lòng. Dĩ nhiên, cha xứ không được phép để lộ nội dung điều thú tội, nếu trái luật sẽ bị xử phạt rất nặng. Tuy nhiên, có một kẻ đã nghe trộm những

câu chuyện tin đồn nói với cha xứ, rồi lợi dụng chúng để tống tiền người khác. Hành vi này của hắn bị lộ, và hắn bị đuổi khỏi nhà thờ.

- Quả là một kẻ không ra gì. – Anh Takagi lên án.

- Ông ta đã làm điều này tại nhiều nơi khác nhau ở Châu Âu. – Ai lờm Sakuragi.

- Ha ha ha, có lẽ ta đã coi thường thám tử ngủ gật và cả bọn trẻ. Đến nước này thì ta cũng khó mà chối tội được. – Đôi môi mỏng dính của Sakuragi cong lên thành một nụ cười.

- Người nhận tội hả! – Thanh tra Megure lên tiếng.

- Đúng, ta nhận tội. – Giọng Sakuragi vẫn bình thản. – Nhưng bọn chúng xứng đáng nhận cái chết.

- Người dám... - Thanh tra lại đập bàn.

- Ông đừng quá khích thế. Ta sẽ kể rõ mọi chuyện ngay bây giờ.
– Sakuragi từ tốn lấy thuốc lá từ túi áo trong ra, dùng bật lửa châm, rồi hà một hơi dài trước khi nhìn quanh. – Ba kẻ Toda, Motomachi Isezaki đã đứng nhìn bà Sophia cùng đứa con nhỏ chết cháy trong căn nhà của mình. Chúng không thèm ra tay cứu lấy hai mẹ con.

- Cái gì? – Mọi người nín thở.

- Ta nói thật đấy. Chính Motomachi đã thú tội với ta kia mà. Trong thời chiến tranh, ở Ejinaara có một cậu bé tên Minato Takagi bị mất tích. Người dân ở đây cho rằng bà Sophia là phù

thủy và đã giết hại cậu. Ba kẻ tôi vừa nói ở trên vốn là bạn thân của cậu Minato kia, nên đã lập Đội thám tử nhí, quyết tâm tìm ra sự thật. Chúng tới nhà Sophia, thì thấy bà đang tự tay đổ dầu khắp nhà mình.

- Hả?

- Sophia bị nghi ngờ là kẻ sát nhân, thanh minh thế nào cũng không được. Người chồng vốn là chỗ dựa duy nhất của bà lại chết ở ngoài trận, nên bà đã rơi vào đường cùng. – Sakuragi nhìn xa xăm, hít một hơi dài.

- Rồi sao? – Anh Takagi giục giã.

- Sophia đã tự châm lửa đốt nhà trước mặt ba kẻ kia, rồi tự mình đi vào nhà. Ba đứa trẻ mười tuổi nếu cố gắng có thể ngăn vụ việc lại, nhưng chúng lại không làm vậy, mà chỉ đứng nhìn. Có khi chúng còn cười thầm trong bụng vì đã trả thù được cho bạn mình ấy chứ. Hôm đó gió to, nên lửa chẳng mấy chốc mà bao phủ hết căn nhà. – Mọi người như bị mê hoặc trước câu chuyện của Sakuragi. – Sau đó bọn chúng đâm sợ hãi nên bỏ trốn, nhưng chúng vẫn ở nhà nhìn đám cháy đến tận sáng. Chắc chúng phải vui mừng lắm.

- Không thể thế được... - Trung sĩ Takagi tái mặt.

- Nhưng chẳng bao lâu sau, xác của cậu bé mất tích kia được tìm thấy dưới đáy sông Ejinbara. Hóa ra cậu ta trốn bố mẹ đi câu cá và bị trượt chân ngã, chứ chẳng phải do bà Sophia gì cả.

Ha ha ha, thật nực cười! – Sakuragi cười lớn, nhưng những người khác chỉ im lặng.

Thanh tra Megure định thần lại:

- Ông biết bí mật đó nên đã giả làm phù thủy gửi thư đe dọa họ hả?

- Sophia vốn đã bị đồn là phù thủy, nên ta nghĩ nếu đem lời nguyền ra dọa, chắc bọn chúng sẽ sợ xanh mặt mà từ chối nhận tài sản thừa kế. Những người bình thường có thể coi thường thư đe dọa kiểu đó, nhưng những kẻ có tội chắc chắn sẽ có thái độ khác.

- Bà người đó được coi là ba thánh nhân của Ejinbara kia mà! Dù hồi đó họ còn nhỏ, nhưng không thể nhẫn tâm đến độ đứng nhìn một người phụ nữ trẻ cùng đứa con nhỏ tự thiêu được... - Thanh tra Megure không tin.

- Tôi thì tin đấy.

- Mori, cậu nói sao?

- Tôi đã đọc báo cũ của Ejinbara, trong đó có viết có người đã nhìn thấy bóng vài cậu bé khoảng mười tuổi trốn khỏi hiện trường vụ cháy.

- Thật sao... - Ông thanh tra xanh mặt.

- Vâng, chắc hẳn họ đã có mặt ở nhà bà Sophia khi đó. Hiện trường nơi ba người họ chết lần này có mùi hoa Cơm Cháy, vì đó là mùi gợi nhớ đến bà Sophia năm xưa. Một lý do nữa là vì

Judas, kẻ phản bội Thiên chúa giáo, đã treo cổ tự vẫn trên cây Cơm Cháy, nên mùi hương đó ám chỉ những kẻ phản bội. Hung thủ muốn người dân Ejinbara biết rằng ba “thánh nhân” kia thực chất chỉ là những kẻ hèn nhát, đạo đức giả. – Conan nấp sau rèm vừa nói vừa quan sát nét mặt của Sakuragi.

- Chà chà, thám tử lừng danh có khác. Đúng thế, bọn chúng là những kẻ hèn nhát, đạo đức giả!

- Ta không hiểu...

- Sếp không hiểu gì cơ? – Trung sĩ Takagi hỏi thanh tra Megure.

- Nếu ông ta chỉ muốn có gia sản của bà Elizabeth, thì việc gì phải gửi thư đe dọa tới những người kia làm gì?

- Đúng thế. – Anh Takagi nghiêng đầu nghĩ ngợi.

- Tôi cũng thắc mắc việc đó, rồi rút ra kết luận rằng hẳn nhất thiết phải cho nạn nhân biết họ bị Sophia trả thù.

- Nhất thiết phải thế sao?

- Vâng. Đây chỉ là suy đoán của tôi thôi, nhưng có lẽ cha xứ Sakuragi đây chính là con trai của bà Sophia.

- Cái gì?

- Thế này là thế nào hả Mori? Ông Miura nói con của bà Sophia đã chết cháy cùng bà ấy trong vụ hỏa hoạn kia mà?

- Báo thời đó chỉ viết đã phát hiện xác bà Sophia, chứ không nhắc gì đến đứa trẻ cả.

- Thật thế à?

- Vâng.

- Ông Miura, người ta không phát hiện ra dấu vết con trai của bà Sophia sao? – Thanh tra Megure hỏi lại.

- Con của bà Sophia hồi đó chỉ là một đứa bé bú sữa mẹ, nên người ta nghĩ rằng xác đứa bé đã cháy hoàn toàn dưới ngọn lửa khủng khiếp đó.

- Hừm... Nguyên nhân vụ cháy cũng không được điều tra kỹ lưỡng. Đây là lỗi của chính quyền thời đó.

- Thời chiến ở thành phố thiếu nhân lực, việc điều tra khó tiến hành là chuyện thông cảm được. – Giọng ông thám tử ra chiều an ủi.

- Nhưng việc có phát hiện ra xác đứa trẻ hay không, thì chỉ cần tìm lại báo thời đó là biết ngay. Đây cũng là sơ suất của cảnh sát chúng ta nữa...

- Sếp nói đúng... - Anh Takagi cũng hối lỗi.

- Tại sao đứa con của bà Sophia không được người dân Ejnbara biết đến? Những người dân được hỏi đều nói họ không biết gì về đứa bé cả...

- Tôi nghĩ bà Elizabeth tình cờ nhận trông đứa bé vào đúng ngày xảy ra vụ cháy, nhưng bà ấy đã giữ bí mật điều này.

- Vì sao?

- Thấy con gái mình gặp phải kết cục thảm khốc như vậy, lẽ nào bà Elizabeth đành lòng để lại đứa cháu cho người dân Ejibara nuôi nấng? – Giọng ông Kogoro chất vấn.

- Có lý... Cứ ở Ejibara, đứa trẻ sẽ mang lòng căm hận sâu sắc với người dân ở đây... Chắc bà Elizabeth đã đưa đứa bé đi nơi khác.

- Tôi cũng nghĩ thế. Có lẽ bà ấy đã nhờ người quen ở bên Châu Âu nuôi.

- Bà ấy vốn xuất thân từ Phương Tây mà...

- Vâng. Nhưng tôi e rằng đứa bé ở bên đó cũng không được yên ổn. Châu Âu thời đó còn chịu ảnh hưởng của chiến tranh thế giới thứ hai nặng nề hơn Nhật Bản, còn dòng họ của bà Elizabeth lại từng bị nghi ngờ là phù thủy, phải lưu lạc khắp nơi. Vì thế, càng lớn đứa trẻ kia càng dần sâu vào con đường tội lỗi...

- Ừm... - Thanh tra Megure và những người ở đó cùng gật đầu, gương mặt u ám.

- Câu “Thứ thuộc về phù thủy mãi thuộc về phù thủy” hàm ý rằng cha xứ Sakuragi, con bà Sophia, mới là người có quyền thừa kế gia sản. – Trung sĩ Takagi hiểu ra.

- Cuối cùng bí mật của vụ án cũng được hé lộ. – Thanh tra Megure nhẹ nhõm.

- Nhưng nếu nói thẳng ra, thì có phải ông đã được thừa kế tài sản mà không phải ra tay sát hại ai rồi không? – Tiến sĩ Agasa ngắt lời.

- Hẳn mang bao nhiêu tội từ khi ở Châu Âu, nếu thú nhận thì sẽ bị bắt vào tù ngay.

- À, ừ nhỉ.

- Ha ha ha, các người nghĩ ta giết bọn chúng vì ta là con trai của Sophia sao? – Sakuragi cười.

- Ý ông là thám tử Mori suy luận sai?

- Ông ta sai rồi. – Sakuragi thẳng thừng.

- Nhưng theo suy luận đó thì ông là người có quyền thừa kế tài sản của bà Elizabeth nên hoàn toàn có động cơ gây án.

- Hừm, chỉ vì thế mà ta phải ra tay giết tới bốn mạng người sao?
– Sakuragi nói vẻ coi thường.

- Tôi đâu có nói đó là lý do duy nhất. – Giọng ông Kogoro bình thản.

- Cái gì?

- Thế là thế nào? – Ông thanh tra ngạc nhiên.

- Dĩ nhiên ông ta không thể nói thật vì sợ bị phát hiện ra mình là tội phạm. Nhưng ông ta vẫn có thể chuyển gia sản đó cho đứa con gái mà mình yêu quý.

Nghe câu nói đó, tất cả mọi người trong phòng khác đều cứng người.

- Cậu vừa nói gì kia? – Ông Megure hỏi lại cho chắc ăn.

- Tôi nói rằng ông ta là cha cô Tsurumi đây.

- Hả!?

- Ông ta là cha chị Tsurumi sao? – Ran không tin.

- Không thể thế được! – Genta kêu lên.

- Cháu không tin. – Ayumi cũng nói.

- Tôi chắc chắn đấy. – Giọng ông Kogoro đầy tự tin.

- Không... - Chị Tsurumi đưa những ngón tay thon dài đang run rẩy lên che miệng.

- Ai nhìn những bức ảnh trong phòng khác này cũng sẽ thấy ngay cô Tsurumi giống hệt bà Sophia.

- A! – Ai nhớ lại, quay về phía có treo khung ảnh.

- Ông Isezaki Riki còn nhớ rõ việc cô Tsurumi đến nhà bà Elizabeth thế nào. Ông ấy nói một buổi sáng có người đã đặt chiếc giỏ trong có một đứa trẻ và mảnh giấy ghi chữ “Tsurumi Youko” trước cửa hàng thảo mộc của bà Elizabeth. Người dân

Ejinbara đều kinh ngạc khi thấy gương mặt đứa bé y hệt bà Sophia.

- Đúng là người trong bức ảnh và cô Tsurumi giống nhau như đúc...- Thanh tra Megure đã đứng dậy, tới quan sát những bức ảnh ngả vàng từ lúc nào.

- Chắc Sakuragi đã có con trong khi sống buông thả ở Châu Âu. Hắn theo con đường tội ác, không thể nuôi đứa con, nên đã nhờ người mang đứa trẻ tới chỗ bà Elizabeth. Nhưng bà Elizabeth chỉ cần nhìn mặt cô Tsurumi là hiểu hết mọi chuyện...

- Hừm... - Ông thanh tra dăm chiêu.

- Nửa năm trước, Sakuragi biết được việc bà Elizabeth lâm bệnh, nên đã giả làm cha xứ quay lại Nhật sau sáu mươi năm lưu lạc. Ông ta mở một nhà thờ nhỏ ở Ejinbara, rồi tình cờ nghe ông Motomachi kể lại về lý do cái chết mẹ đẻ của mình.

Gương mặt của Sakuragi giờ đã đỏ lựng.

- Lúc đầu ông ta nghĩ chỉ cần gửi thư đe dọa, ba người kia sẽ sợ mà từ chối nhận gia sản, và số tiền sẽ được chuyển giao cho cô Tsurumi. Tuy nhiên ba người bọn họ không phản ứng gì, vẫn tiếp tục nhận quyền thừa kế, vì thế ông ta bèn ra tay.

- Ông ta không thể để số tiền rơi vào tay những kẻ đã gián tiếp giết chết mẹ mình.

- Đúng thế.

- Giờ thì ta đã hiểu ý nghĩa cuốn nhật ký của ông Isezaki. – Thanh tra Megure thở dài.

- Các người thì biết gì chứ! – Sakuragi đập bàn.

Ông thanh tra không thềm đếm xỉa tới hành động đó, chỉ lẳng lẳng rút cuốn sổ tay bọc da ra.

- Ông Isezaki viết thế này... - Ông giở sổ. – “Đứa bé đáng lẽ đã chết cháy hóa ra còn sống, và đã quay lại Nhật Bản sau sáu mươi năm. Toda và Motomachi cũng biết rồi. Ba chúng ta đã làm điều không phải, đã nhấn tâm cướp đi người thân duy nhất của một đứa trẻ. Ta đã có tuổi. Nếu người đó muốn lấy đi mạng sống của ta, thì ta sẵn sàng dâng nó ra, coi như để đền bù cho việc làm xưa. Hai người kia chắc cũng nghĩ vậy thôi. Mất mẹ, phải sống khổ cực ngày qua ngày ở đất lạ, chắc hẳn hẳn ta đã nuôi lòng căm thù từ lâu lắm rồi. Bằng mạng sống của mình, ta mong xóa bỏ được mối thù đó. Ta cũng nên khuyên thằng Mashu từ chối quyền thừa kế tài sản. Như vậy, gia tài của bà Elizabeth sẽ được chuyển cho người xứng đáng nhất, là cô Tsurumi Youko...” – Đọc xong, thanh tra Megure nhẹ nhàng đóng quyển sổ lại.

Giờ thì Sakuragi mặt cắt không còn một giọt máu.

- Ba người họ hoàn toàn có thể từ chối quyền thừa kế, vì họ chẳng có khăn tài chính nào cả. Họ chỉ cố tình im lặng để ông dễ dàng ra tay thôi. – Thanh tra Megure nói.

- Họ để cho ông ta trả thù ư? – Trung sĩ Takagi ngạc nhiên.

- Đúng thế. Ông Toda không báo cảnh sát, ông Motomachi thì khẳng khẳng bức thư chỉ là trò đùa. Ông Isezaki cũng nói mình không đoán được hung thủ là ai. – Ông thanh tra nhớ lại thái độ của ba người.

- Không thể có chuyện đó được! Chúng là những kẻ ích kỷ, hèn hạ, không đáng tin! Chúng đã lừa dối người dân Ejnbara bao năm nay rồi! – Sakuragi nói oang oang.

- Ông ta không còn tỉnh táo nữa rồi, chúng ta nói gì cũng vậy thôi. – Anh Takagi lắc đầu chán nản.

- Chúng tôi đã hiểu động cơ gây án của ông. Nhưng hành vi độc ác của ông đến đây là chấm dứt. Hãy ngoan ngoãn nhận lấy hình phạt đi!

- Đúng, hãy đền tội đi! – Đội thám tử nhí đồng thanh.

- Ha ha ha... - Sakuragi bỗng bật cười. – Đền tội ư? Không đâu. Các người mới là kẻ sẽ chết ở đây. – Lão nhìn quanh một cách thương hại.

- Ý người là gì? – Thanh tra Megure dè chừng.

- Ha ha ha... - Cười nham hiểm, Sakuragi kéo mạnh tay chị Tsurumi đang ngồi cạnh mình đứng dậy tránh xa bức tường.

Trung sĩ Takagi vừa định đứng lên đuổi theo, thì từ sáu chiếc đèn kiểu cổ trong phòng khách tuôn ra dung dịch màu cam.

- Ối! – Mọi người kinh hoàng.

- Đây là cái gì?

- Xăng đấy! – Ran ngửi mùi rồi kêu.

- Á! – Ayumi hét lên.

Xăng đã bắt đầu tích tụ lại trong phòng.

- Ha ha ha... - Sakuragi cười, rồi lấy bật lửa ra.

-Không ngờ căn nhà này cũng còn đèn khí đốt! – Trung sĩ Takagi tức tối nói.

- Đúng thế. Nhà bà Elizabeth là một trong những tòa nhà cổ nhất ở Ejinbara này. Ta đã đổ xăng từ các bình chứa trong xe tải giấu sau nhà vào đường ống dẫn khí cũ của căn nhà, ha ha ha! – Sakuragi giơ chiếc điều khiển kim loại lên, cười thích thú.

“Mình đã quá chủ quan...”, Conan đứng sau rèm giận dữ nghĩ.

- Người định làm gì hả? – Mặt thanh tra Megure tối sầm. Những người khác cũng hoảng hốt mở to mắt.

- Nếu cảnh sát, thám tử, và cả lũ trẻ liên quan đến vụ án đều chết cháy hết, dân chúng Ejinbara chắc sẽ tin vào lời nguyên của Sophia, và ôm nỗi sợ hãi đến suốt đời. – Sakuragi cười lạnh tanh, bật bật lửa. – Các người đừng lo, ta sẽ làm lễ cẩn thận tại nhà thờ. – Nói rồi lão đưa bật lửa lại gần xăng.

- Nếu ông là bố tôi thật thì xin ông đừng lại đi! – Chị Tsurumi hét lên.

Gương mặt đáng sợ của Sakuragi mềm đi trong giây lát khi nghe từ “bố”.

- Đừng giết thêm người nào nữa... - Hai dòng lệ tuôn ra từ đôi mắt xinh đẹp của chị Tsurumi.

- Im đi! – Sakuragi nhìn đi chỗ khác.

- Tôi xin ông đấy! Nếu ông ra tay, tôi sẽ chết cùng họ! – Chị Tsurumi dứt khỏi tay Sakuragi, xuống đứng dưới vòi xả.

- Không được! – Sakuragi định ngăn lại, nhưng người chị Tsurumi đã ướt đầm. – Mà... - Lão run lên vì giận. – Mà là đồ ngu! – Nói rồi lão kéo tay chị, cố đưa chị tránh xa bức tường.

- Bố mới là người sai lầm ở đây. Nếu bố nghĩ cho con thật, thì hãy đầu hàng đi! – Chị Tsurumi khóc.

Sakuragi kéo mạnh chị về phía mình, ghé sát vào tai chị nói một cách giận dữ:

- Mà không biết cả dòng họ này đã phải cực khổ thế nào! Tao đã mang mối thù này suốt đời rồi!

- Dù có trả thù, thì bố cũng không thanh thản được đâu. – Chị Tsurumi nhìn thẳng vào mặt Sakuragi, nói dứt khoát. Rồi chị lại thoát khỏi tay lão, chạy tới đứng dưới vòi xả đang tuôn ào ào.

- Mà... - Sakuragi bất lực thấy con gái phản đối mình. – Hừm, Elizabeth đã nuôi dạy con bé tốt đấy... - Rồi lão nhìn chị

Tsurumi, rồi đột ngột quay lưng lại, chạy dọc hành lang kéo dài của căn nhà.

- Người định chạy đi đâu! – Giọng ông Kogoro vang lên như sấm.

Thanh tra Megure và trung sĩ Takagi đuổi theo Sakuragi. Conan cũng ra khỏi chỗ nấp. Ba người họ chạy tới cuối hành lang vừa lúc cánh cửa của căn phòng trong cùng bị khóa lại với một tiếng “cách”. Anh Takagi nhảy bổ tới, ra sức mở cửa.

- Đừng có nghĩ quẩn! – Ông thanh tra đập cửa.

- Ai rồi cũng phải trả giá cho tội lỗi của mình. – Tiếng Sakuragi vang lên từ bên trong, bình thản.

- Người chỉ có một cô con gái. Giờ người muốn để cô bé lại một mình sao? – Anh Takagi nói lớn.

- Ta không biết con bé đó là ai cả! – Giọng Tsurumi chối. – Những gì ta làm đúng như lời suy luận của thám tử Mori. Chỉ có điều, ông ta nói sai về động cơ gây án rồi. Ta ra tay với những kẻ kia chỉ vì tiền mà thôi.

- Thôi được rồi, bọn ta hiểu rồi. Người mở cửa ra đã. – Thanh tra Megure vẫn đập cửa rầm rầm.

- Không đời nào. Ta đã gây ra bao nhiêu vụ án ở Châu Âu mà chưa lần nào bị bắt, nay ta quyết không thể rơi vào tay cảnh sát các người. Các người nên chạy mau đi. Xăng đã tràn đầy

nhà rồi, chỉ cần ta châm lửa, mọi thứ sẽ cháy thành tro trong chốc lát.

Làn khói đen lọt ra từ khe cửa.

- Ối! – Ông Megure và anh Takagi vội tránh xa cánh cửa.

Conan ngay lập tức tăng lực đá trên đôi giày thể thao.

- Dù người là ai, thì cũng không nên chết như vậy! – Nói rồi Conan dùng hết sức đá cánh cửa. Cùng với một tiếng “rầm”, cửa bay ra khỏi khung.

Thanh tra Megure và trung sĩ Takagi chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra, nhưng nhìn thấy ngay Sakuragi nằm giữa đống lửa ở góc phòng. Họ cùng nhảy vào trong, kéo chân lôi lão ra hành lang, rồi cởi áo khoác dập ngọn lửa đã bén vào người lão.

- Conan, chúng ta không thể dập hết lửa được. Cháu mau gọi Mori dậy, rồi đưa mọi người ra ngoài đi. Bọn ta sẽ theo sau ngay! – Ông Megure nhìn ngọn lửa đang bùng lên dữ dội.

- Vâng! – Conan vội quay lại phòng khác. – Mọi người mau chạy đi! Lửa sẽ lan đến đây ngay bây giờ đấy!

- Ừ...! – Đội thám tử nhí đáp lời, nối đuôi nhau chạy khỏi phòng khách.

- Bố tôi đâu? – Chị Tsurumi run rẩy.

- Bác thanh tra đang cứu ông ấy rồi.

- May quá... - Chị thở phào.

- Bố dậy đi chứ! – Ran lay vai ông Kogoro, kêu ầm lên.

- Ông mau dậy đi. – Tiến sĩ Agasa cũng nói, rồi cùng Ran xốc nách ông thám tử đưa ra ngoài nhà.

Cuối cùng, thanh tra Megure và trung sĩ Takagi cũng dìu Sakuragi ra. Họ vừa ra khỏi thì ngọn lửa bốc lên, bao trùm lấy toàn bộ căn nhà của bà Elizabeth.

Ngọn lửa lan sang cả cửa hàng thảo mộc bên cạnh, bốc lên đến tận trời xanh.

- Mọi thứ cháy hết rồi... - Sakuragi tỉnh lại, nói yếu ớt.

- Con vẫn ở đây. – Chị Tsurumi lo lắng nói.

Sakuragi im lặng ôm chị vào lòng. Chị Tsurumi cũng ôm lấy khuôn mặt đầm đìa nước mắt của bố mình.

Conan và mọi người yên lặng đứng nhìn hai bố con.

CHƯƠNG 010

LỜI NGUYỄN BỊ PHÁ VỠ

Ngày chủ nhật sau đó, Ejinbara bị bao phủ bởi làn sương dày đặc từ sáng sớm đến giữa trưa. Làn sương ôm lấy khu nghĩa trang của người nước ngoài trên đồi.

Sáng hôm đó, tại nhà tang lễ Ejinbara đã diễn ra đám tang của Toda Jirou, Motomachi Seizou, Isezaki Riki và Isezaki Mashu. Họ được chôn cất tại nghĩa trang dành cho người nước ngoài vào buổi chiều.

Ông Kogoro, Ran, tiến sĩ Agasa, Conan và Đội thám tử nhí cũng có mặt.

Nhưng người đã mất được chôn cất tại nghĩa trang dành cho người nước ngoài vì những đóng góp của họ trong việc biến Ejinbara thành nơi ở cho những người ở nhiều nước khác nhau. Nhưng đám tang của họ lại không có một người ngoại quốc nào.

Tại cổng nghĩa địa, thanh tra Megure và trung sĩ Takagi đứng chờ, có vẻ bối rối khi thấy mình lạc lõng.

- Vụ án lần này phức tạp thật. Không ngờ kẻ sát nhân là con trai bà Sophia, lại còn lợi dụng hệ thống khí đốt từ xa xưa để gây án nữa chứ.

- Có những việc hiển hiện ngay trước mắt, nhưng nếu không chú ý, ta rất dễ dàng bỏ qua.

- Vâng. – Anh Takagi đồng tình.

- Ngoài căn nhà đã cháy ra, bà Elizabeth còn có một khoản tiền nữa. Cô Tsurumi đã quyên góp hết số tiền đó cho trường học, bảo tàng đồ chơi và bệnh viện của ba nạn nhân rồi.

- Vậy ạ. – Anh Takagi có vẻ tươi hơn.

Conan đứng trước mộ bốn nạn nhân, nhìn quanh.

- Những người nước ngoài chẳng ai đến viếng họ, cũng không ai tới nghĩa trang dự lễ chôn cất...

Luật sư Miura đứng cạnh nói:

- Ông Motomachi đã kể lại chuyện họ đứng nhìn bà Elizabeth tự tử trong di chúc của mình. Di chúc được công bố rộng rãi, nên những người nước ngoài giờ đã biết sự thật. – Ông nhìn những vòng hoa một cách buồn bã.

- Thế ạ...

- Nhưng coi như họ đã đền tội... - Ông luật sư đưa tay sờ phiến đá đầu mộ, khẽ nói.

Trời đột nhiên mưa to.

- Hừm, trước thì sương mù, giờ thì mưa... - Ông Kogoro cúi kính, mở ô.

Conan và mọi người cùng bật ô lên. Chỉ ông Miura là vẫn đứng dưới cơn mưa rào, tiếp tục nói:

- Trước khi mất, ông Isezaki Riki có gọi tôi tới, kể câu chuyện về đêm bà Sophia tự sát.

- Thế à? – Conan tò mò.

- Ông ấy nói cả ba người họ không ngủ suốt đêm. Nhưng đó không phải vì họ vui mừng khi trả thù được cho bạn, mà vì cảm thấy tội lỗi khi đã để chuyện khủng khiếp ấy xảy ra như vậy. Ngày hôm sau, họ đã tìm đến bà Elizabeth để nói ra sự thật.

- Dạ? – Conan ngạc nhiên. Mọi người xung quanh cũng lắng nghe.

- Bà Elizabeth nghe câu chuyện xong thì kinh hoàng rồi bật khóc như mưa.

Tiếng khóc của bà mang nỗi đau mà không ai có thể làm dịu được. Ba người kia đã nhận ra nỗi đau mất đi người thân yêu nhất của mình trong tiếng khóc than đó. Họ đã cảm hận bản thân vì không ngăn bà Sophia lại. Ba năm sau, khi xác cậu bé Minata Takeshi được phát hiện, ba người họ càng sốc hơn.

- Họ cứ nghĩ bà Sophia đã giết cậu bé kia mà. – Conan nheo mày.

- Ừ. Khi đó họ đã lập một lời thề.

- Lời thề à?

- Họ thề sẽ cống hiến hết mình để giúp đỡ những người nước ngoài tới Ejinbara như bà Elizabeth và bà Sophia.

- Chà... - Mọi người đồng thanh.

- Ông Motomachi xây bảo tàng đồ chơi, vì ông nghĩ trẻ con dù ở quốc gia nào cũng sẽ trở thành bạn sau khi cùng chơi ở đó. Tình yêu với đồ chơi không phân biệt quốc tịch mà.

- Vâng. – Conan nhớ lại cảnh những đứa trẻ đủ màu da cùng chơi đùa trong bảo tàng.

- Vì bảo tàng mở cửa miễn phí, nên rất nhiều trẻ con ở các nước khác nhau đến đó chơi. Con trai tôi hồi nhỏ cũng chơi ở đó. Nó và những người bạn khi ấy giờ vẫn còn giữ liên lạc với nhau. – Ông luật sư nheo mắt cười.

- Ông Motomachi đã thành công.

- Đúng thế. Ông Toda thì xây trường tiểu học. Ông ấy đưa chúng đi khắp nơi trên biển bằng con tàu của mình, để cho bọn trẻ thấy, dù là người Nhật hay người nước ngoài, thì vẫn có thể cùng nhau vượt qua khó khăn, để từ đó thấu hiểu hơn về nhau, thân thiết hơn với nhau.

- Bằng việc ăn cùng nhau, ngủ cùng nhau, người ta có thể tin nhau hơn. Ejinbara gần cảng biển, càng thuận tiện hơn cho việc dạy học của ông ấy. – Ông Kogoro gật gù.

- Vâng. Bọn trẻ sau khi cùng nhau đi trên biển đã trở thành bạn thân cho đến khi lớn lên.

- Tuyệt quá. – Ran khen.

- Ông Isezaki xây bệnh viện cho người nước ngoài đúng không ạ? – Conan nhắc.

- Ừ. Ông ấy là thành viên của hội đồng quận, nên biết rõ người nước ngoài mong muốn có một bệnh viện với giá rẻ.

- Việc khám chữa bệnh cho người ngoại quốc còn nhiều vấn đề lắm. – Ông Kogoro khoanh tay đồng tình.

- Có vài người dân Ejinbara cho rằng ông Isezaki xây bệnh viện để tạo dựng hình ảnh với mong muốn được thêm phiếu bầu vào hội đồng quận. Nhưng người nước ngoài ở đây không có quyền bầu cử, nên dù ông Isezaki có làm gì cho họ, thì cũng không ảnh hưởng đến số phiếu.

- Thế à... - Ông thám tử có vẻ tiếc nuối.

- Vậy mà ông ấy vẫn quên mình giúp đỡ những người nước ngoài, tới mức họ đặt cho ông ấy cái tên “ông thị trưởng” một cách trêu mến. Nếu có quyền bầu cử, tôi chắc chắn tất cả bọn họ sẽ bầu cho ông ấy thôi.

- Ông ấy được mọi người tin tưởng quá! – Ran khâm phục.

- Có lẽ ông Isezaki nghĩ bệnh viện của mình có thể giúp đỡ những người bị tổn thương về mặt tinh thần, để tránh tấn thảm kịch như bà Sophia năm xưa. – Ai nói.

- Tôi cũng nghĩ thế.

- Nhưng biết được rằng tất cả những việc làm đó là để chuộc lỗi cho sai lầm năm xưa, người dân ở đây đã xa lánh họ... - Ông Kogoro tiếc nuối nhìn hàng người. Trong số họ không có lấy một người ngoại quốc.

- Họ không thể tha thứ cho tội lỗi ngày xưa sao... - Ran buồn bã.

- Tại sao hả Conan? – Ayumi cũng cúi đầu.

Conan không biết nói gì. Cậu nhìn ra phía cổng nghĩa trang.

- Không phải đâu. Mọi người nhìn kia.

Những chiếc xe khách to lớn nối đuôi nhau đỗ ngoài cổng. Cửa xe vừa mở, những người nước ngoài đã nối nhau bước xuống, kéo vào trong nghĩa trang. Trên tay mỗi người là một bó hoa. Trời mưa như trút nước, nhưng họ không ai cầm ô, mà kéo nhau tới trước mộ, chấp tay bật khóc. Số người kéo đến ngày càng nhiều. Cả khu nghĩa trang chẳng mấy chốc đầy những người nước ngoài.

Họ đến muộn vì con đường dẫn lên đồi chật hẹp, dưới đồi lại không có chỗ đỗ xe. Họ còn hẹn nhau trước cổng tòa thị chính rồi mới đi, mà số người muốn đi ngày càng nhiều, nên mất thời gian hơn dự định.

- Tốt quá, họ đã tha thứ cho tội lỗi của ba người kia rồi. –
Ayumi nói. Mọi người cùng gật đầu.

Khuôn mặt vốn đã nhiều nếp nhăn của ông Miura nhăn nhúm lại. Ông bật khóc. Đội thám tử nhí thấy vậy cũng khóc theo.

Khi mọi người đứng dậy, thì mưa cũng đã tạnh từ lúc nào.

- Conan, thế là lời thề nguyện của phù thủy bị phá vỡ rồi nhỉ? –
Genta vui vẻ nói.

- Ừ. – Conan cười đáp lại.

Mưa tạnh, sương mù bị gió thổi bay, mặt trời xuất hiện, và trên bầu trời của Ejinbara vắt ngang một dải cầu vồng lộng lẫy.

---- Hết ----

ĐÓN ĐỌC TẬP TIẾP THEO TRÊN HACKVIET9B FAN...